CÂINII RĂZBOIULUI

JO DEXTER

Moarte la Veneția

JO DEXTER

MOARTE LA VENEȚIA

Editor: Zamfir M.Rusu
Coperta: EDITURA Z 2000

Copyright © Toate drepturile asupra acestei
ediții aparțin EDITURII Z 2000

EDITURA Z 2000 – Bd-ul Nicolae Titulescu, nr. 163,
bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, Bucureşti
Tel+Fax 223 42 46
223 42 61
222 45 24

Comenzile se primesc la adresa editurii sau la CP. 12–71
Bucureşti

Redactor: Constantin DUMITRU
Tehnoredactor: Vivi LUNGU

JO DEXTER

MOARTE LA VENEȚIA

Traducere de
Nicolae Constantinescu

EDITURA Z 2000
1999

CAPITOLUL I

Lustrele străluceau orbitor în sala de recepție a palatului contesei Goldoni. Mulțimea invitaților se înghesuia în jurul unui bufet imens încărcat cu de-ale gurii, în spatele căruia o armată de chelneri în livrea albă destupa într-o veselie sticle de şampanie. O mică orchestră, instalată sub o frescă mare care reprezenta „Cucerirea Constantinopolului", interpreta valsuri lente. Încă nu dansa nimeni. Trebuia mai întâi ca alcoolul să încălzească spiritele.

Mark Ashby îşi plimbă privirea ostenită asupra invitaților. Femeile aveau rochii lungi, împodobite ca nişte brazi de Crăciun. Bărbații purtau smokinguri. În sală plutea o aromă de havană şi de parfum de lux. Toată elita Veneției se afla acolo, fiecare încercând să-şi înşele cât mai bine dușmanul.

Mark Ashby îşi croi drum până la uşa de sticlă care dădea spre terasa ce domina Grand Canal. Se sprijini cu coatele de balustradă ca să sorbă liniştit whisky-ul pe care îl ceruse adineauri şi să treacă în revistă situația.

Fața lui masivă de țăran solid din Middle West, de unde se trăgea, se încorda în mod aproape dureros. Misiunea sa de simplu agent de supraveghere pentru CIA se transforma într-un coşmar. În mai puțin de trei săptămâni se deschidea Congresul Europei Unite la care luau parte miniştrii Comunității celor Doisprezece şi, în calitate de invitat extraordinar, vicepreşedintele Statelor Unite, Wallace Kensington.

Mark Ashby fusese trimis la Veneția în urmă cu o lună, ca să se asigure că nu se întrezărea nimic suspect înainte de sosirea marilor mahări ai politicii. Or totul era suspect. Totul și nimic. Adică se afla încă în stadiul intuițiilor, fără să dispună de nimic solid și tangibil, dar presimțea ce era mai rău. Ancheta lui semăna într-un fel cu acele străduțe ale frumoasei și sinistrei Veneții care te împingeau brusc în apă fără să fii prevenit.

Pe scurt, înota!

Și înotul lui ducea la fund.

Se sprijini cu coatele de balustradă și scoase din buzunarul smokingului un pachet de Lucky aproape gol. Puse o țigară între buze, aprinse un băț de chibrit și trase cu sete. Briza încărcată de mirosul dezgustător al lagunei i se părea și mai apăsătoare în acea seară.

Serviciul Acțiune pentru Lupta Antiteroristă din care făcea parte se baza pe el, iar el nu era la înălțimea sarcinii. Era obligat să recunoască acest lucru. Gândul că poate era terminat îl deprima. În cei cincisprezece ani de misiuni în Europa și în Orientul Mijlociu, rezolvase toate cazurile dificile. Orașul acesta îi aducea ghinion. Se ducea încet la fund ca și el. Se împotmolea.

Ashby își goli cu febrilitate paharul fără să-și poată alunga crisparea din stomac.

În spatele lui șerpuia nonșalant Grand Canal. Câteva gondole treceau leneș, legănându-și felinarele care luminau apa neagră. În depărtare, domul bazilicii de la Salute se contura pe cerul încercuit de ceață. O lună „parțială" răsărea și urca în spațiu ca o paranteză deschisă.

*
* *

— Eşti tare morocănos, Ashby. Ceva probleme?

Omul de la CIA tresări. Edward Frampton se uita la el cu ochii mari şi sprâncenele ridicate. Acel bărbat mic şi îndesat, chel, era viceconsulul ambasadei americane. Ashby îl disprețuia cordial pe acest conțopist arivist şi ipocrit, dar era obligat să colaboreze cu el. Ambasada folosea drept sediu-releu cu Washingtonul şi mesajele, în ambele sensuri, treceau prin telexul diplomatic.

— Nici un mesaj pentru mine? mormăi Ashby.

Frampton scutură din cap apoi schiță un zâmbet.

— Vrei să auzi umila mea părere? Surmenajul îți joacă o festă urâtă, Ashby. Adulmeci crocodili acolo unde nu sunt decât peşti roşii. Mă aflu în post la Veneția de trei ani. Cunosc fauna asta mai bine decât tine şi...

Agentul american simți un val de căldură. Ce-l împiedica să-l strivească pe acel avorton, acea legumă de birou stupidă şi limitată?

— Auzi, zise el cu voce care tremura de mânie, fiecare cu treaba lui! Mă aflu aici pentru un motiv precis: să asigur securitatea vicepreşedintelui Statelor Unite! Atâta vreme cât în mintea mea va stărui o îndoială, voi adulmeca toate colțişoarele acestui oraş.

Frampton îi răspunse cu un aer semeț şi complezent:

— Tare mi-e teamă că ai ajuns în momentul în care e mai bine să părăseşti meseria asta. Speram să ne înțelegem, dar...

Omul de la CIA nu-şi putu reține gestul. Îl apucă pe diplomatul durduliu de reverele hainei şi îl trase cu violență spre el ca să-i spună în față:

— Domnule Frampton, să nu mai spui niciodată asta că altfel îți pocesc portretul!

Frampton se făcu alb la față. Un grup de invitați urmăreau scena cu mirare din sala de recepție. Printre ei, Mc Pherson şi Carpenter, cei doi ataşați ai ambasadei devotați lui Frampton.

Omul de la CIA îi dădu drumul. Se compromisese în mod grav. Probabil că va fi trimis înapoi în Statele Unite şi i se va repartiza o treabă de tot rahatul în subsolul clădirii serviciului secret. CIA nu aprecia deloc astfel de gafe.

Viceconsulul se dădu doi paşi înapoi şi îşi aranjă cu nervozitate papionul. Mc Pherson şi Carpenter se repeziră să-l susțină.

— Mâine voi trimite un raport despre purtarea ta inadmisibilă! izbucni Frampton. Vei plăti pentru asta!

Ashby se blestemă în gândul lui pentru că-şi pierduse controlul. Ce se întâmpla cu el? La dracu', poate că era adevărat că trebuia să se retragă! Totuşi zise cu o ultimă tresărire de mândrie:

— Chiar dacă va fi ultimul lucru pe care îl voi face, domnule Frampton, această reuniune va fi anulată. Îmi pare rău pentru prestigiul pe care l-ai fi câştigat. Am strâns destule dovezi ca să conving Departamentul de Stat...

În acel moment pe terasă îşi făcu apariția contesa Goldoni. O femeie de o frumusețe strălucitoare căreia era imposibil să-i dai o vârstă. Averea o punea la adăpost de semnele obişnuite ale îmbătrânirii. Fața ei netedă şi tot timpul bronzată avea forma unui oval perfect. Părul ei negru şi vaporos scotea şi mai mult în evidență strălucirea limpede a ochilor verzi. Ochi care în acel moment însă aruncau fulgere ucigaşe.

— *Signori*! Mă faceți de ruşine! Grosolănia voastră este o insultă adusă ospitalității mele!

Ashby se apropie de ea.

— A fost vina mea, *signora*. Vă rog să mă iertați.

Orchestra, care se oprise un moment, începu cu timiditate o melodie de jazz. Imediat izbucni zarva vocilor care comentau incidentul, iar privirile se întoarseră treptat în altă parte.

Omul de la CIA se uită în urma diplomatului şi a acoliţilor săi care se depărtau, nu mai înainte ca Frampton să-i fi aruncat o privire încruntată peste umăr.

— Voi ruga să fie chemată o barcă-taxi, îi zise Ashby frumoasei veneţience.

Aceasta nu răspunse, ci luă două pahare de şampanie de pe tava unui chelner care trecea prin apropiere şi îi întinse unul. Îşi regăsise zâmbetul obişnuit.

Ashby se uită la ea puţin mirat. Temperamentul contesei era bine cunoscut. Nu-i tolera pe cei care stricau dispoziţia. Viaţa ei era dedicată veseliei şi frumuseţii şi nu se încurca cu astfel de inoportuni.

— Presupun că preocupările dumitale sunt de ordin... top-secret, zise ea apropiindu-se de el.

Americanul nu se putu abţine să nu arunce o privire în decolteul contesei. Doi sâni grei cu sfârcuri agresive umflau maiestuos pânza de muselină neagră şi, mai jos, şoldurile înguste păreau agitate de un fel de ruliu interior fascinant.

Ashby înghiţi în sec şi răspunse:

— Mi-e teamă că da, contesă. Eu şi domnul Frampton am avut unele divergenţe de opinie.

— Presupun că e cumplit să trăieşti tot timpul ca un seif? Armura dumitale nu are chiar nici o breşă?

Ashby ridică din sprâncene.

— O breşă?

Tulburătoarea veneţiancă îl privi cu un aer provocator.

— O breşă prin care să se poată strecura plăcerea...

Americanul zâmbi cu stângăcie.

— Fiecare are slăbiciunile lui.

Cufundându-şi privirea incandescentă în cea a americanului, contesa argumentă cu o voce suavă:

— Consideri plăcerea o slăbiciune? Dumnezeule, *signor*, mă dezamăgeşti.

Ashby luă o gură de şampanie fără să-şi ia ochii de la ea. Cămaşa i se lipea de piele. Femeia aceea îl înnebunea. Aproape că uitase de incidentul cu Frampton şi de cascada de consecinţe dezastruoase care cu siguranţă că avea să urmeze.

Parfumul ameţitor al contesei îl lovi în faţă în valuri călduţe. Cum era posibil să se intereseze de el?

Niciodată nu-i trecuse prin minte că ar fi putut face dragoste într-o zi cu o femeie de o asemenea clasă...

O trupă de zburdalnici, deghizaţi în costume de arlechini, pe cap cu tricornuri şi mascaţi, îşi făcea o intrare zgomotoasă în sală, agitând tamburine. Ashby se uită la ei cum fac un fel de horă în jurul estradei pe care se afla orchestra. Îl căută cu privirea pe Frampton dar nu-l zări. Mc Pherson şi Carpenter păzeau bufetul! Oare diplomatul se şi dusese la ambasadă ca să scrie despre el un raport incendiar?

Contesa probabil că îi citi gândurile.

— Nu te mai gândi la asta, *signor* Marco... Oricine îşi poate pierde sângele-rece. Marco te cheamă, nu-i aşa?

El răspunse cu o mişcare a capului apoi aprinse ţigara pe care o pusese în colţul gurii. Tresări când frumoasa veneţiancă îi zise cu jumătate de glas:

— Marco. Ca Leul din San Marco...

Era cu neputinţă să treacă de ecranul ochilor ei profunzi şi misterioşi, dar felul în care îşi lăsase fraza neterminată îl făcuse se tresară instantaneu pe omul de la CIA. Până atunci, singura pistă serioasă în legătură cu complotul terorist îl dusese la acest Leu de aur, emblema lui Marco, sfântul protector al Veneţiei şi semnul de raliere al unei organizaţii care încă nu figura în dosarele CIA.

Mirat la culme, americanul sondă din nou privirea contesei. Zadarnic. Ea schiţă atunci un zâmbet maliţios şi o scânteie se aprinse în pupilele ei.

— *Signor* Frampton nu te ia în serios. Mă înşel? Nu crede în existenţa complotului lui San Marco.

Contesa continuă fără să aştepte răspunsul:

— Greşeşte. Greşeşte amarnic.

O undă electrică traversă creierul americanului. Buzele senzuale ale veneţiencei i se părea deodată că sunt cele ale Adevărului care i se dezvăluia.

— Ce ştii?

Italianca ridică paharul de şampanie şi bău o gură. Degetele ei extraordinar de fine şi de delicate, de o paloare de fildeş, care scoteau în evidenţă lacul albastru al unghiilor, se crispară uşor în jurul paharului de cristal.

— Ştiu tot ce vrei să afli, zise ea lent. Apartamentul meu se află la etajul doi. Vino acolo peste zece minute.

Americanul rămase ţintuit locului, urmărind cu privirea acea creatură de nepătruns care se pierdea printre invitaţi ondulându-şi şoldurile.

Poate că va găsi mijlocul de a închide gura viceconsulului Edward Frampton şi cu aceeaşi ocazie va obţine dovezi solide pentru şeful Secţiei de Luptă Antiteroristă.

Mark Ashby se întoarse şi privirea lui se pierdu în zare, spre luminile podului Rialto care se întindea peste Grand Canal. Se uită la ceasul de la mână, scoase ultima ţigară din pachet şi o puse în colţul buzelor. Zece minute... Făcu un cocoloş din pachetul gol pe care îl trimise cu un bobârnac în apa neagră. Pe buze îi apăru un zâmbet. Cine spusese că era un om sfârşit? Şansa surâde totdeauna vechilor combatanţi de felul lui.

Nu o văzu pe contesă schimbând câteva cuvinte cu doi arlechini având pe faţă măşti albe, după care ieşi pe uşa mare de lemn sculptat care se deschidea spre scara interioară.

Omul de la CIA urcă două câte două treptele de marmură roz. Ajuns pe palierul de sus, americanul descoperi un culoar

întunecos cu pereții plini de nenumărate portrete. Toți erau tipi cu perucă și gulere de dantelă. Probabil că erau simpaticii strămoși ai contesei Goldoni. În fundul coridorului strălucea o lumină palidă care părea că vine de la o ușă întredeschisă.

Se opri o clipă și ascultă cu atenție. Nici un zgomot. Totuși era stăpânit de un presentiment ciudat. Își descheie haina și desfăcu mica curea care bloca pistolul Beretta din tocul de piele. Scoase arma. Contactul cu metalul rece îl mai liniști. Înaintă încet pe lângă perete. De fiecare parte a culoarului se profilau uși în dunga de lumină care străpungea penumbra la vreo cincisprezece metri în fața lui. Nu putea să știe dacă erau încuiate sau nu.

În momentul în care ajunse la jumătatea drumului, un foșnet abia perceptibil îl făcu să se oprească. Se aflase de multe ori în situații asemănătoare ca să știe că cea mai mică percepție a simțurilor sale îi putea salva viața.

Ashby își ținu răsuflarea și așteptă câteva secunde. Ochii i se obișnuiră treptat cu întunericul și cercetă cu atenție cele două uși care se deschideau la dreapta și la stânga, aflate la mai puțin de un metru de el. Ușile erau deschise și încăperile cufundate în întuneric.

Înaintă ușor vreo treizeci de centimetri. Lovi cu umărul marginea unei rame care se mișcă hârjâind ușor pretele. Era vorba de portretul unui bătrân îngozitor, cu obrajii căzuți, ai cărui ochi luceau în mod sinistru.

Omul de la CIA trase piedica armei; strânse și mai tare în palma umedă mânerul pistolului. Nu se putea înșela. Acea furnicătură caracteristică pe care o simțea în ceafă îi anunța un pericol iminent. Era pândit de unul sau mai mulți indivizi, ascunși în penumbră.

Să-i fi întins contesa o capcană? Să fi fost chiar ea în pericol?

Înaintă încă vreo douăzeci de centimetri. Dreptunghiul de umbră al uşii situate în faţa lui se deschidea ca un puţ fără fund. Totuşi nimic nu mişca. Atunci aruncă o privire peste umăr...

O masă albă ţâşni din întuneric şi se repezi asupra lui. Abia avu timp să zărească un braţ de arlechin care se ridica, apoi un pumn strâns din care ieşea o lamă lungă şi curbată.

Pumnalul îi intră în gât mai înainte de a fi putut să tragă. Printr-o ceaţă roşie, americanul văzu a doua mască albă cu un zâmbet încremenit care venea spre el. Simţi o arsură cumplită. O a doua lamă de cuţit îi pătrunsese în stomac. Picioarele nu-l mai susţineau. Sângele îl sufoca. Nu mai reuşi să ţipe.

Murise.

Mânerul pumnalului care îi fusese implântat în gât era împodobit cu un mic blazon aurit repezentând leul sfântului Marco.

CAPITOLUL II

Hank Frost stătea leneş întins pe pat, în camera sa de la etajul doisprezece de la Barbizon Plaza, unul dintre cele mai luxoase hoteluri din New York. Îmbrăcat doar cu un halat de casă larg, cu ziarul pe piept, omul care era poreclit Mercenarul se lăsa purtat pe aripile unui *farniente* binemeritat.

Zâmbi. Bess se întorcea de la Toronto peste trei zile, şi se înţeleseseră ca după acest reportaj să se întâlnească la New York ca să petreacă împreună o săptămână. Se văzuseră foarte puţin în cursul ultimelor trei luni, fiecare străbătând lumea în altă direcţie, de aceea Mercenarul era nerăbdător s-o strângă în braţe.

Îşi potrivi banta de piele neagră care îi acoperea ochiul stâng şi se întoarse spre pachetul de Camel mototolit de pe noptieră. Vârî o ţigaretă strâmbă în colţul gurii şi o aprinse cu vechea brichetă Zippo, trăgând primul fum de dimineaţă. Cel mai bun.

Suspină de plăcere şi lăsă să-i cadă la loc capul pe pernă, suflând fumul spre tavan. Ochiul său clipi în bătaia unei raze de lumină care se strecura prin storul lăsat. Frost se gândi la fericirea liniştită de a nu avea nimic de făcut.

În acel moment sună telefonul. Ridică receptorul şi auzi cu stupoare vocea lui Michael O'Hara:

— Salut, artistule! Sper că nu te-am trezit. E aproape ora prânzului. Închipuie-ți că tocmai am aterizat la La Guardia!

Frost simți în cameră suflul unui vânt rău prevestitor. Nimeni în afară de Bess n-ar fi trebuit să știe unde se află. Probabil că O'Hara răsturnase cerul și pământul ca să dea de el. Or, dacă agentul cel mai eficace al Grupului de Acțiune Specială pentru Lupta Antiteroristă își dădea atâta osteneală, asta înseamnă că nu e lucru curat.

— Cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla în dimineața asta era să-ți aud glasul, amice, bombăni Mercenarul.

— Eram sigur c-o să-ți facă plăcere, zise rânjind agentul FBI. Te invit la dejun, OK?

— Mai bine la micul dejun! Accept, cu condiția să-mi promiți că nu-mi vei strica vacanța.

Urmă o scurtă tăcere la celălalt capăt al firului, apoi O'Hara zise cu prudență:

— În vremurile astea nu trebuie să juri pentru nimic. Trec cam peste o oră să te iau de la Plaza. Atâta fac de la aeroport. Ne întâlnim în hol. Îmi pare al naibii de bine că te voi vedea, nenișorule!

— Plăcerea e de partea ta! mormăi Frost.

Închise și strivi furios țigara în scrumieră. În calitate de agent contractual al CIA, Frost lucrase de multe ori cu Michael O'Hara și cei doi bărbați deveniseră prieteni, chiar dacă se înțepau tot timpul. Omul de la FBI, specialist în probleme teroriste, colabora în mod strâns cu Greg DePaul de la CIA. În multe cazuri care țineau direct de competența lui, depășea deci cadrul funcțiilor sale și acționa pe teritoriu străin. În astfel de cazuri, O'Hara căpătase obiceiul supărător de a face apel la Mercenar...

Iată de ce Frost vedea cu ochi răi sosirea inoportună a roșcovanului irlandez. În orice caz, era hotărât să nu se lase

prins în cine ştie ce chestie nasoală. Avea o sumă frumuşică pusă deoparte. Nici nu se gândea să se lipsească de bucuria de a o reîntâlni pe Bess. La New York puteai să faci o mulțime de lucruri excitante.

Scoase altă țigară din pachet şi văzu că era ultima. Aruncă ziarul şi se ridică. Central Park se întindea la picioarele lui, cu copacii mari cărora toamna le îngălbenea fruzele şi lacul în oglinda căruia se reflecta soarele. Aplecând capul într-o parte pentru ca flacăra brichetei să nu-i pârlească mustața, Frost îşi zise că totuşi îi părea bine să-l revadă pe vechiul lui amic O'Hara.

*
* *

Agentul special FBI alungă cu un gest agasat fumul pe care Mercenarul i-l sufla în nas. Chelnerul tocmai aşezase în fața lui un biftec lung de treizeci de centimetri şi Frost îi strica toată plăcerea.

— Politețea cea mai elementară, începu el...

Frost îi tăie vorba:

— Bine, bine. Nu te mai porni. Am înțeles. Domnul are nările delicate!

Roşcovanul se uită cu un zâmbet satisfăcut cum stinge țigara şi se apucă imediat de mâncat. Frost nu avea în față decât o simplă ceaşcă de cafea şi o chiflă. Localul, situat în colțul Străzii 63 cu Second Avenue, era destul de populat. O'Hara îl alesese înadins.

— Unde rămăsesem?

Frost ridică din sprâncene.

— Tu vorbeai, nu eu. Te ascult ca să nu ai impresia că ai făcut deplasarea de pomană, dar vreau să-ți spun dinainte că sunt în vacanță. O vacanță adevărată şi...

Michael O'Hara îl opri cu un gest al mâinii. Înghiți o bucată de carne, bău o jumătate de pahar de vin roșu de California și zise:

— O clipă, nenișorule. Îți voi face niște dezvăluiri trăznet.

— Mda, poate. Numai că n-am nici un chef să fiu trăznit!

— Poți să fii un moment serios?

Frost tăcu. De fapt, era foarte supărat pe Bess. Ea trădase secretul. O'Hara reușise să dea de ea la telefon, prin intermediul agenției de știri pentru care lucra ca reporter independent. Ticălosul invocase rațiuni de stat imperioase și obținuse de la ea ceea ce dorea. Bess cunoștea foarte bine mintea șireată a roșcovanului gata la orice fraiereală când voia să-l angazeje pe Mercenar într-o treabă nasoală. Era un caz de înaltă trădare pentru care avea de gând s-o facă să plătească scump...

— Mă asculți?

— Sunt numai urechi, zise Frost amestecând în cafea. OK, un agent CIA a fost găsit mort într-un canal din Veneția. Ce e uimitor în asta? Trotuarele sunt foarte înguste în acel oraș!

Agentul FBI nu păru că gustă gluma. Se încruntă, puse jos furculița și-și trecu o mână prin chica deasă suspinând.

— Mark Ashby avea drept misiune să sondeze terenul înainte de vizita oficială a vicepreședintelui acolo. Poate că știi și tu că miniștrii comunității europene trebuie să se întâlnească la Veneția...

Frost bătu ușor cu degetele în pachetul de Camel abia început. Era clar că suporta destul de greu abținerea de la drogul preferat: nicotina.

— N-am mai deschis un ziar de două săptămâni. După câte știu, guvernul nostru nu face parte din Europa. Ce caută acolo Wallace Kensigton?

O'Hara tăie o bucată mare din biftec, o vârî în gură și începu s-o mestece voinicește, după care o înghiți cu vădită satisfacție.

— Statele Unite au contribuit substanțial la restaurarea așa numitului *Pala d'oro*, tezaur cu care se mândrește Veneția și bijuterie a artei bizantine, un altar de aur de o valoare inestimabilă. Un fel de contribuție la restaurarea patrimoniului european. Pe scurt, chestia asta își va relua locul în bazilica San Marco. Cam pentru celebrarea acestui eveniment se întâlnesc acolo miniștrii comunității. Vicepreședintele Statelor Unite va profita ca să semneze cu Italia un acord pentru implantarea unei baze de rachete cu rază lungă de acțiune undeva în Sicilia. Mă urmărești?

Frost își netezi cu grijă hățișul negru al mustății.

— Vag. Dar nu văd unde vrei să ajungi.

— Răbdare. Ajung în miezul problemei.

Agentul FBI înghiți altă bucată de carne pe care o expedie imediat în stomac, apoi continuă:

— Mark Ashby era un expert în probleme teroriste pentru sudul Europei. Eu l-am format înainte de a-l da lui Greg DePaul...

— N-aș zice că e mare chestie! zise ironic Mercenarul.

Ochii de un albastru verzui ai lui O'Hara se întunecară. Frost zâmbi malițios. Bău o gură de cafea călduță și așteptă urmarea.

— DePaul a primit câteva telexuri de la Ashby via ambasada din Veneția în cursul ultimei luni. După părerea lui, un grup terorist intitulat Leul de Aur ar proiecta să atenteze la viața lui Wallace Kensington. Din păcate, a murit fără să fi avut timp să ne transmită dovezi solide. Numai ipoteze și frânturi de informații. Nimic concret ca să te poți orienta. Greg DePaul a alertat totuși Departamentul de Stat. Dar ei nu pot să anuleze călătoria vicepreședintelui doar pe baza unor simple presupuneri. Zvonurile unor atentate teroriste sunt ceva obișnuit în Europa, fie că e vorba de Italia, de Franța sau de Germania.

Mercenarul ridică mirat din sprâncene şi întrebă:

— OK, dar de ce să rişte?

O'Hara devoră ultima bucată de biftec. Îşi şterse buzele cu şervețelul şi răspunse:

— Miza acestei întâlniri este esențială. Guvernul nostru are nevoie de susținere din partea comunității europene care a devenit bănuitoare față de noi după intervenția puşcaşilor marini în Liban. În plus, din punct de vedere strategic, instalarea acestei baze de rachete în sudul Italiei poate să fie determinantă pentru continuarea negocierilor noastre cu Libia şi Iranul.

— E voie? întrebă Frost vârându-şi o țigară în colțul gurii.

Agentul FBI dădu din cap.

— La urma urmelor, e vorba de plămânii tăi. Faci ce vrei cu ei.

— Mersi, doctore.

Mercenarul aprinse țigara şi trase cu plăcere fumul. Apoi se sprijini cu spatele de speteaza scaunului, mijind ochii de satisfacție.

— Cine sunt leii ăştia de aur?

O'Hara dădu din umeri.

— Habar n-am. N-avem nici o informație despre ei. Probabil că sunt nou veniți în galaxia teroristă. Cunoşti Veneția?

— Puțin.

— Leul de Aur este simbolul principal al sfântului Marco, al cărui mormânt se află în bazilica cu acelaşi nume...

— Şi în piața cu acelaşi nume, corect?

Michael O'Hara dădu din cap.

— Corect, nenişorule.

Frost dădu din cap dubitativ şi zise:

— Şi asta e tot ce ştiți? E normal să nu fiți luați în serios la Departamentul de Stat.

Agentul special își încruntă sprâncenele roșcate.

— Uiți că un agent CIA a fost asasinat cu o mulțime de lovituri de pumnal înainte de a fi aruncat într-un canal.

Obiecția nu-l tulbură pe Mercenar.

— Există o mulțime de motive pentru lichidarea unui agent de informații, știi foarte bine asta, Mike. Pista e foarte subțire. Chiar și Sherlock Holmes te-ar trimite la plimbare...

O'Hara goli paharul cu vin și zise suspinând:

— N-am nici cea mai mică intenție de a mă adresa lui.

Frost ridică mâna în semn de protest.

— Nu te grăbi. Te-am anunțat că sunt în vacanță! Bess nu mi-ar ierta-o niciodată.

Roșcovanul schiță un zâmbet șiret. Împinse deoparte farfuria și-și încrucișă mâinile în față.

— Lasă-mă să termin, nenișorule. Îți atrag atenția că încă nu ți-am cerut nimic.

— Te cunosc de parcă eu te-aș fi făcut, Mike. Metodele tale sunt la fel de discrete ca o turmă de elefanți care traversează un magazin de porțelanuri.

O'Hara redeveni brusc serios și continuă:

— Singurul indiciu pe care îl avem este un carnet găsit la hotelul la care a stat Mark Ashby. Un nume: Gordon Young. Or, Gordon Young se află acum în închisoare în New Jersey. A obținut o decizie de neîncepere a urmăririi penale. Peste trei zile va fi liber ca pasărea cerului.

— Cine e tipul ăsta?

— Un glorios veteran din Vietnam. Expert în explozibili. Serviciile de securitate de pe aeroportul Kennedy au pus mâna pe el în urmă cu două luni la coborârea din avion. Se întorcea de la Milano și avea cu el o valijoară cu aproape o sută de mii de dolari. De la o vreme era bănuit că ajuta acțiunile teroriste din Europa. Totuși nu s-a putut dovedi nimic și păsărica va

ieşi din colivie. Totuşi e foarte ciudat că Ashby menţionează numele lui, nu?

Mercenarul se strâmbă evaziv.

— Nu zic că nu. Aţi făcut o anchetă asupra persoanelor pe care le frecventează acest domn Dinamită?

— Câţiva oameni de-ai mei s-au ocupat de anturajul său. Deocamdată nimic. E un lup singuratic care nu rămâne niciodată multă vreme în acelaşi loc. Relaţiile vagi pe care le întreţine cu vechii prieteni ai armatei par pur anodine.

— Urmăriţi-l la ieşirea din închisoare, propuse Frost cu un ton degajat.

O'Hara se încruntă.

— Crezi că nu m-am gândit şi eu la asta?

Mercenarul zâmbi.

— Ba da, firește. Ştiu că ai citit romanele cu Sherlock Holmes!

Chelneriţa, o blondă drăguţă în minijupă, veni să debaraseze masa şi îi aruncă lui Frost o ocheadă îndrăzneaţă. Acesta îi răspunse clipind de mai multe ori. O'Hara comandă cafea pentru amândoi şi, imediat ce fata se depărtă, continuă:

— Aş vrea ca tu să te ocupi de asta.

Frost, care urmărea cu privirea fundul zvăpăiat al chelneriţei care se deplasa prin labirintul meselor, răspunse cu un aer tâmp:

— Cum vrei tu, amice. Cu cea mai mare plăcere!

— Doamne, nenişorule! Eu îţi vorbesc de lucruri serioase! zise omul de la FBI.

Frost întoarse lent capul. Trase o ţigară din pachet şi o puse între buze. Scânteia ştrengărească îi dispăruse din privirea care deveni imediat rece. Apropie flacăra brichetei Zippo de capătul ţigării şi zise cu o voce neutră:

— Nici nu mă gândesc să-mi anulez vacanţa, Mike. Îmi pare rău. Ai o armată de inşi care îţi sunt devotaţi trup şi suflet

și sunt gata la orice pentru o mică avansare. Nu înțeleg ce amestec aș avea eu în povestea asta.

O'Hara se aplecă spre Mercenar, cu coatele sprijinite pe masă.

— Să jucăm cu cărțile pe masă, nenișorule. DePaul mi-a încredințat cazul Leului de Aur. Marii șefi ai CIA se spală pe mâini. Dosarul e închis în mod oficial. Departamentul de Stat a primit un raport dur din partea ambasadei din Veneția despre comportarea lui Mark Ashby. L-ar fi bruscat fizic pe viceconsul în timpul unei recepții. Probabil din cauza abuzului de băutură. Viceconsulul îl acuză pe Asbhy că suferă de spionită acută și că e bun de trecut pe linie moartă.

Frost urmări cu privirea un rotocol de fum care se înălța spre tavan și zise:

— Nu e foarte frumos să murdărești memoria unui agent. În orice caz, a fost trecut pe linie moartă!

Roșcovanul își masă gânditor bărbia.

— Am consultat dosarul viceconsulului, Edward Frampton. Ireproșabil. Un diplomat exemplar. Cunoscut pentru simțul măsurii și circumspecția în orice situație. Fiind înainte la post în Teheran, el a fost de mare ajutor în cadrul tranzacțiilor pentru eliberarea ostaticilor americani. La Veneția se află de trei ani.

A urmat un moment de tăcere în care cei doi bărbați s-au uitat unul la celălalt. Apoi O'Hara a zis:

— Trebuie să mă ajuți. Nu pot să pun pe nimeni din serviciul meu să se ocupe de treaba asta fără să nu mi se dea peste mână. Îți cer doar să-l urmărești pe acest Gordon Young timp de câteva zile. Dacă acest complot există cu adevărat și dacă e amestecat în el, va trebui să intre în contact cu elemente din organizația Leul de Aur. Am vorbit despre asta

cu DePaul, bineînțeles. Nici nu vrea să știe nimic. Cu alte cuvinte, ar fi tare mulțumit dacă ai putea rezolva situația.

Trăsăturile Mercenarului se înăspriră.

— Nici vorbă, amice. Momentele mele de liniște sunt prea rare ca să...

Chelnerița se întoarse cu cafeaua. Frost o dezbrăca pur și simplu din priviri și fata roși.

— Frost? zise agentul FBI.

Acesta răspunse fără să-și ia ochii de la chelneriță:

— Ți-am spus, bătrâne, Bess mi-ar purta pică dacă i-aș face una ca asta.

Chelnerița le umplu ceștile și le întoarse spatele.

Roșcovanul zâmbi în colțul gurii.

— Eu cred că-ți va purta pică din alte motive. Vrei să-i povestesc cum te uiți după micile chelnerițe?

Mercenarul dădu din umeri.

— Știi foarte bine cum funcționează relația noastră. Ea se află la un capăt al lumii când eu mă aflu la celălalt. Fiecare avem aventuri trecătoare. E un subiect pe care nu-l mai discutăm. Avem alte preocupări și o mulțime de lucruri nemaipomenite de făcut când ne întâlnim în cele din urmă. Tocmai din acest motiv n-am să te las să compromiți întâlnirea noastră.

O'Hara își mușcă buza de jos. În ochii lui se aprinse o fracțiune de secundă o scânteie de malițiozitate.

— Tocmai, nenișorule. I-am explicat pe ocolite situația imposibilă în care mă aflu. A fost de acord cu mine că ești omul indicat pentru această misiune. Pentru că reportajul nu s-a terminat, va sosi la New York cu o întârziere de câteva zile. Ca să poți avea timp să...

Frost se ridică pe jumătate și se aplecă spre roșcovan, cu privirea furioasă.

— Ticălosule! Frate vitreg!

O'Hara îl temperă cu un gest al mâinii.

— Dat fiind că nici o legătură de familie nu ne unește, ascultă mai bine condițiile...

Frost se așeză la loc, furios, și agentul federal continuă:

— Casa de bani secretă a FBI-ului îți oferă cocheta sumă de treizeci de mii de dolari... pentru început.

De ciudă, Frost mușcă din țigara abia începută.

— Metodele tale...

— Știu, îl întrerupse O'Hara, o turmă de elefanți într-un magazin de porțelanuri. Ce zici de asta?

Frost nu răspunse imediat. Îl cunoștea destul de bine pe agentul FBI ca să știe că dacă începea să-și bage nasul în povestea asta, nu mai scăpa. Pe de altă parte, chiar dacă nu avea o nevoie urgentă de dolari, o astfel de sumă nu era deloc demnă de dispreț, iar dacă și Bess făcea parte din complot, ca să aibă o ocupație...

— E ceva ce-aș vrea să-ți intre bine în cap, focă bătrână! N-am să mă duc la Veneția, OK? Îl urmăresc pe domnul Dinamită, încerc să-ți dau câteva informații, dar după asta te descurci singur!

O'Hara dădu din cap fără să încerce să-și ascundă profunda satisfacție.

— Știam că...

— Oh, lasă gura! îi tăie vorba Mercenarul. Și pentru că am acceptat angajamentul, nota mea de plată de la hotel îți revine din oficiu.

Agentul FBI miji ochii şi întrebă:

— Ai nevoie de arme sau ți-ai adus cu tine ce-ți trebuie?

— Drept cine mă iei? Am terminat de mult grădinița! Nu ies nicăieri fără echipament!

CAPITOLUL III

Mercenarul îşi demontase Browning-ul High-Power care acum zăcea bucăţele pe pat. Curăţa fiecare element cu ajutorul unei bucăţi de mătase, cu gesturi precise de profesionist obişnuit cu curăţirea armelor. Frost, căpitan la Beretele Verzi, rămăsese din acea perioadă cu disciplina soldatului care ştie că viaţa lui depinde de o chiulasă bine curăţată.

Îşi montă la loc arma favorită apoi introduse încărcătorul cu treisprezece cartuşe în loc de paisprezece cât putea să conţină. Asta era şmecheria lui. Resortul, mai puţin întins în acest fel, permitea o alimentare mai suplă.

Nu-şi părăsise camera de hotel din ajun. O'Hara îl sună în cele din urmă. Gordon Young primise o telegramă de eliberare chiar în acea dimineaţă şi avea să fie eliberat după-amiază. Stanford, în New Jersey era cam la o distanţă de o oră de mers cu maşina de la New York, iar un Ford LTD de culoare albastră, pus la dispoziţie neoficial de agentul federal, îl aştepta pe Frost în parcarea hotelului.

Mercenarul se uită la ceas şi oftă resemnat. O'Hara îl păcălise şi de data asta. Degeaba îşi spusese că un filaj de două sau trei zile nu era mare chestie, pentru că intuiţia îi spunea că îşi băgase nasul într-un angrenaj afurisit.

Puse Browning-ul în tocul de piele şi fixă la centură tocul de piele pentru pumnalul Gerber, acel cuţit care nu-l părăsea

niciodată. Apoi îmbrăcă haina de alpaca gri. Temperatura era încă foarte plăcută la New York. Se gândi că, la o distanță de câteva ore de avion de-acolo, Bess dârdâia de frig la minus trei grade Celsius.

Înainte de a ieși din cameră, Frost se gândi un moment la tânăra femeie. Îi telefonase în seara întâlnirii lui cu Michael O'Hara. La început, Mercenarul o certase supărat. Bess așteptase să treacă furtuna apoi îi explicase. Mai întâi că omul de la FBI jucase un teatru nemaipomenit ca să-și atingă scopul. Rezistase un moment înainte de a ceda, dând o luptă sălbatică cu conștiința ei.

Și apoi, era adevărat că reportajul ei nu era încă terminat. Problemele tehnice întârziaseră totul și i-ar fi fost imposibil să vină la New York la data stabilită. Frost simțise tonul plin de sinceritate. Nu putea să-i poarte pică. La urma urmelor, era mercenar, nu birocrat. Își alesese această meserie în cunoștință de cauză, știind foarte bine că într-un fel sau altul, trebuia să plătească pentru a fi independent.

Frost coborî pe scări cele patru etaje, până la recepție. Voia să-și mai dezmorțească picioarele. Holul hotelului era aproape pustiu. În momentul în care voia să ia ascensorul care ducea la parcarea subterană, remarcă un bărbat care stătea nemișcat lângă ușa rotativă de la intrarea hotelului. Poate că nu i-ar fi acordat decât o fracțiune de secundă de atenție dacă ceva din atitudinea lui nu i-ar fi declanșat spiritul de observație.

Individul avea trăsături puternice de arab, îmbrăcat într-un costum în care părea că se simte la fel de bine ca un pește într-un minciog. Era clar că nu era obișnuit cu o astfel de ținută, ci cu hainele mai ample din țările din sud. De ce-și pusese pe el un astfel de costum când libertatea vestimentară era ceva curent la New York?

Mercenarul apăsă pe butonul ascensorului apoi aruncă o privire peste umăr. Omul tocmai ieşise pe uşă şi ajunsese în stradă, devenind deodată foarte grăbit. Frost îl văzu pornind pe trotuar cu paşi mari şi dispărând din raza lui vizuală.

*
* *

Akbar se îndreptă spre Fordul gri oprit puțin mai departe.

Omul de la volan îl văzu apropiindu-se în oglinda retrovizoare şi se aplecă să-i deschidă portiera. Avea fața plină de urmele vărsatului contractat pe când era copil. Cu o statură impresionantă, Safi — acesta era numele lui — avea mâini late şi bătătorite care ar fi putut fără greutate să sucească gâtul unei oi.

Akbar se aşeză lângă el şi trânti portiera.

— A coborât în parcare. Dar cred că m-a observat.

Safi dădu din umerii masivi, prea strânşi în haina îngustă şi zise cu o voce neutră:

— Pentru cât mai are de trăit...

Akbar zâmbi dezvelindu-şi cioturile dentare. Safi avea o logică imbatabilă. O logică de ucigaş pe care nimic nu o zdruncina.

Rampa parcării hotelului ieşea drept în stradă la vreo douăzeci de metri în fața lor. Nu avea cum să rateze Fordul LTD albastru când avea să iasă. Circulația nu prea aglomerată de la acea oră avea să le faciliteze filajul.

Ordinele emirului Abduzheb pentru care lucrau fuseseră clare. Trebuia să-l escorteze pe Gordon Young până la Veneția şi, înainte de asta, să elimine pe oricine se interesa cât de puțin de el.

Sosiseră în urmă cu câteva zile cu avionul direct de la Milano şi luaseră legătura cu „Spionul" de la New York. Încă unul dintre pionii de pe eşichierul emirului. Pion pe care de

altfel aveau misiunea să-l lichideze înainte de plecarea lor. Tipul îi pusese pe urma omului cu părul roşcat, un anume Michael O'Hara. După spusele „Spionului", agentul FBI urmărea foarte de aproape procedura judiciară în cazul lui Gordon Young. Îl urmăriseră la sosirea lui la New York şi agentul îi dusese direct la acest mustăcios chior. Era aproape sigur de direcţia în care avea să se îndrepte: Stanford, New Jersey.

— Iată-l! exclamă Safi.

Botul Fordului LTD ţâşni în partea de sus a rampei. Akbar se aşeză bine pe scaun, cu capul tras între umeri, în timp ce Safi pornea motorul.

După câteva clipe se deplasau pe drumul cu sens unic de pe malul râului Hudson. Maşina condusă de Mercenar se îndrepta cu mare viteză spre nord.

— Cum o să facem să-l anunţăm pe Gordon Young că suntem aici? întrebă Akbar foindu-se pe scaun.

Se îmbrăcase după moda occidentală din momentul în care iahtul emirului acostase lângă Veneţia, dar tot nu se putuse obişnui cu hanţele astea care i se lipeau de piele. Safi părea nepăsător. Colosul răspunse fără să se uite la el:

— Nu e nevoie să-i spunem nimic. Chiorul e obiectivul numărul unu. Young are ordin să ia contact cu „Spionul" şi să se instaleze la el aşteptând apariţia noastră.

Ochii ucigaşului scăpărară plini de cruzime o fracţiune de secundă. Arătă spre maşina Mercenarului dând din cap şi spuse rânjind:

— Ne ocupăm de vânatul ăsta şi pe urmă vom avea calea liberă.

Emirul prevăzuse totul. Zbirii primiseră paşapoarte false, unul şi pentru Gordon Young, iar locurile lor erau rezervate la bordul avionului companiei Alitalia care pleca spre Milano

peste patru zile. La sosire erau aşteptaţi de Şahed, care avea să-i ducă pe iahtul bogatului saudit, ancorat între Veneţia şi Murano, la bordul elicopterului său personal.

Akbar puse gânditor mâna pe mânerul pumnalului de la centură. Îl trase afară din tocul de piele şi îi verifică tăişul apăsând uşor cu degetul. Safi avea şi el aceeaşi armă. Asemănător cu kukrisul indian, cuţitul era lat şi puternic, uşor curbat. Mânerul de formă ovoidă era împodobit la capăt cu un mic leu de aur.

Akbar şi Safi formau împreună cu Şahed şi alţi patru oameni un comando de şoc devotat trup şi suflet emirului Abduzheb, pe care îl urmau în toate deplasările ca o haită de câini fideli. Fideli şi fanatici. Sub acoperirea unei vieţi de miliardar fără griji, sauditul apăra cauza Islamului, întreţinând cu Jihadul relaţii foarte privilegiate. Iahtul pe care trăia de-a lungul anului folosise de multe ori pentru a-i aduce arme. Rechinul infam care era Abduzheb înota în apele tulburi cu o uşurinţă tulburătoare.

Dar sauditul era ghidat mai ales de o ură profundă, viscerală, faţă de lumea occidentală. Nimic nu părea că poate să-l domolească. În mod paradoxal, averea colosală pe care i-o aduceau puţurile de petrol din Dharan provenea de la companiile petroliere americane şi britanice...

Văzându-şi însoţitorul cufundat în gânduri, Safi îi trase una cu cotul în coaste. Akbar ridică ochii şi citi panoul de pe marginea autostrăzii: Stanford, 22 de mile.

— Nu ne-am înşelat! zise Safi cu o expresie satisfăcută.

Akbar dădu din cap şi puse la loc pumnalul fără să răspundă.

Ultimul om pe care îl omorâse fusese alt spion american la Veneţia. Asta data deja de vreo zece zile.

O eternitate...

Barca cu motor acostă lângă iahtul enorm de culoare albă, al cărui nume pictat cu litere aurii strălucea sub razele soarelui aflat la asfinţit. *Fadila*, ancorat de câteva săptămâni în laguna Veneţiei, stârnea admiraţia turiştilor care, de departe, zăreau silueta impozantă a ambarcaţiunii prevăzută cu o platformă pe care se afla un elicopter.

O femeie ieşi din cockpitul şalupei, se înfăşură într-o haină lungă de culoare neagră şi urcă pasarela. Doi zbiri cu pistoale-mitralieră o primiră pe puntea inferioară. Purtau tradiţionalii şalvari şi la centură aveau un pumnal curbat.

Unul dintre ei veni spre ea şi se înclină cu respect. Era un tip înalt şi slab cu profil de vultur — Şahed —, locotenentul emirului, un fost membru al Jihadului islamic, care continua în felul lui războiul sfânt...

— Excelenţa sa vă aşteaptă, contesă...

Frumoasa veneţiancă schiţă un zâmbet. Câţiva oameni din echipaj, cu coatele sprijinite de bastingaj, contemplau acea frumuseţe impresionantă cu alura ei zveltă. Tânăra femeie era conştientă de asta şi nu-i displăcea deloc. Cu o mişcare a capului, aruncă pe spate părul bogat şi îl urmă pe Şahed.

Acesta se apropie de şirul de geamuri fumurii dispuse în arc de cerc şi făcu să culiseze unul dintre ele pe un canat de oţel. Apoi se trase într-o parte ca s-o lase să treacă.

Salonul mare în care bogatul saudit îşi primea oaspeţii şi trata afacerile era mobilat în stil oriental. Mese joase marchetate din fildeş sau sidef, perne aşezate direct pe mochetă. Obezitatea îl obliga pe emir să facă economie de mişcări, de aceea un şir de ecrane video aşezate pe unul dintre pereţii încăperii îi permitea să urmărească tot ce se petrecea pe vasul lui. *Fadila* era echipat şi cu radare hipersofisticate

care îl legau de cele patru colțuri ale planetei și îl informau despre orice mișcare suspectă în aer sau pe apă.

Contesa își ascunse cum putu mai bine repulsia naturală pe care i-o inspira acea grămadă mare de carne tolănită în perne. Emirul se ridică pe un cot. Efortul îi plisă dureros fața mare de copil trist. Gâtul lui era un șir de pernițe de grăsime care dispărea în răscroiala veșmântului larg din mătase albă brodat cu fir de aur care îl acoperea până la călcâie.

— Ce bine-mi pare că te văd, Andrea! Am vești excelente. Amicul nostru Gordon Young va fi în curând cu noi. Știu cât de nerăbdătoare ești să-l revezi...

Frumoasa italiancă își scoase haina și se așeză pe un taburet de piele. Emirul își trecu limba peste buze, admirând picioarele splendide descoperite până la jumătatea pulpelor. Un zâmbet vicios îi lumină fața. Întinse mâna cu degete groase spre o tavă de argint plină cu un munte de ciocolată și băgă o trufă în gură.

— Ești sigur că totul va merge bine? întrebă ea.

Sauditul ridică o sprânceană și răspunse:

— Safi și Akbar nu au dreptul să dea greș. Allah ne ocrotește. Cum de te poți îndoi, Andrea! În lupta noastră nu e loc pentru îndoială.

Contesa zâmbi în sinea ei. O durea în cot de cauza islamică. Nu conta decât scopul pe care și-l fixase: redobândirea bogăției și prestigiului datorate rangului său. Familia Goldoni, pe vremuri una dintre cele mai bogate din Veneția, fusese ruinată la începutul secolului și nu-și mai revenise niciodată. Andrea Goldoni era gata la orice ca să-și atingă scopul.

Când îl întâlnise pe emirul Abduzheb, în cursul unei recepții pe care el o dădea la Danieli, mândria ei cedase în fața ambiției și i se oferise, alungându-și dezgustul pe care i-l

provoca acel porc gras. Sauditul a luat-o cu el în croazieră în insulele greceşti şi, pentru că îi câştigase încrederea printr-o totală supunere în faţa celor mai perverse dorinţe ale lui, emirul îi dezvăluise planul lui...

*
* *

Frost urmări cu privirea silueta omului care dispăru la numărul 2235 de pe Market Street, un mic imobil din cărămidă roşie situat între Broadway şi Second Avenue.

Coborî din maşină şi străbătu în pas alergător distanţa până la intrarea în clădire.

Se făcea noapte. Nu remarcă maşina Ford gri care se deplasa cu farurile stinse pe lângă trotuar şi care opri la vreo douăzeci de metri în spatele Fordului LTD.

Uşa ascensorului tocmai se închisese când intră în hol. Privi la cifrele de pe panoul luminos. Zgomotul regulat al cabinei se opri brusc.

Etajul cinci. Mercenarul deschise uşa care dădea spre casa scărilor şi urcă treptele câte patru deodată. Lumina se stinse în momentul în care intra pe culoar. Aşteptă câteva secunde, cât să-şi tragă sufletul, şi scrută penumbra. O dungă subţire de lumină se vedea sub una dintre uşi, cea a apartamentului situat cel mai departe în stânga lui. Se apropie şi-şi lipi urechea de uşă. Auzi două voci de bărbaţi.

Gordon Young intrase cu siguranţă în acel apartament. Îl urmărise pe domnul Dinamită de la închisoarea din Stanford, după ce aşteptase mai mult de două ore într-un bar situat exact în faţa penitenciarului. Tipul se îndreptase spre o staţie de taxiuri, oprindu-se în drum ca să dea un telefon. Apoi un yellow cab îl dusese până la această adresă...

Frost se scotoci prin buzunare în căutarea brichetei şi o aprinse. Sub butonul soneriei apărea numele unui anume Huey Ghoster.

Se lăsă într-un genunchi şi aruncă o privire prin gaura cheii, dar orificiul fusese astupat cu grijă. În timp ce se ridica, un zgomot uşor îl făcu să tresară...

Muşchii i se contractară instantaneu. Îşi încordă auzul şi băgă mâna în haină după Browning.

De data asta percepu clar zgomotul unor paşi pe scară. Se lipi de perete şi-şi ținu răsuflarea.

Întunericul era aproape total. Frost stătu un moment la pândă, cu mâna crispată pe mânerul armei. Avea un glonț pe țeavă şi piedica trasă. Avusese grijă să facă asta înainte de a coborî din maşină.

Încă mai percepea zvonul vag de voci venind din apartamentul lui Huey Ghoster, dar nimic dinspre scară. Era totuşi convins că simțurile nu-l înşelaseră.

Calculându-şi rapid şansele, Mercenarul optă pentru acțiune. Întrerupătorul luminii de pe scară se afla lângă el. Mai bine să facă lumină! Frost conta pe efectul de surpriză ca să-şi atace pe neaşteptate duşmanul.

Întinse încet mâna...

În acel moment o uşă se deschise în spatele lui. Îşi opri gestul şi se întoarse.

Din apartament ieşi o fată, strângând la piept un teanc de cărți. Stinse lumina în antreu, băgă o cheie în broască şi se întoarse în loc ca să aprindă lumina pe culoar.

Țipătul ei de groază când îl văzu acoperi vocea lui Frost care îi striga:

— Întoarce-te în apartament! Haide, înapoi în casă!

Dar adolescenta rămase pe loc înmărmurită. Uşa se închise în urma ei. Dădu drumul teancului de cărți şi îşi acoperi urechile țipând şi mai puternic decât prima dată.

Mercenarul zări atunci pe deasupra umărului două umbre care țâşniră de pe scară şi lama unui cuțit venind spre ceafa lui.

Se aruncă la pământ, se rostogoli pe spate şi întinse braţul în care ţinea arma, gata să tragă. Dar vârful unui pantof îl lovi în încheietura mâinii mai înainte de a fi avut timp să apese pe trăgaci. Pistolul se lovi de perete, departe de el. Tipul care îl dezarmase sări asupra lui agitând un cuţit cu care vru să-l lovească în gât.

Cu o tresărire disperată, Frost ridică brusc şalele. Dezechilibrat, ucigaşul rată ţinta. Lama atinse uşor obrazul Mercenarului care lovi puternic cu pumnul, vizând carotida. Dar tipul era un super greu. Un rictus de durere îi deformă faţa ciupită de vărsat în timp ce se resimţea de pe urma loviturii şi ridică din nou mâna în care ţinea pumnalul.

Strivit de greutatea colosului, Frost simţi că-şi pierde răsuflarea. Cu un efort supraomenesc, Mercenarul reuşi să-şi întoarcă şoldurile într-o parte. Ucigaşul fu aruncat în faţă. Frost îi bloca braţul în ultima clipă, cu vârful cuţitului doar la câţiva centimetri de singurul ochi pe care îl mai avea. Lovi din nou cu genunchii în spatele tipului, îl apucă de încheietura mâinii cu ambele mâini, dar nu reuşi să-l dea jos de pe el.

O siluetă trecu prin spatele lor şi fugi pe scară. Mercenarul înregistră scena de parcă s-ar fi derulat cu încetinitorul, în timp ce continua să lupte ca un apucat, vârful pumnalului apropiindu-se inexorabil de gâtul lui...

CAPITOLUL IV

Apăru a doua umbră, strigă câteva cuvinte în arabă şi se năpusti şi ea pe scară.

Frost se uita fix la lama cuțitului care, milimetru cu milimetru, se apropia de gâtul lui. Muşchii braţelor îl dureau cumplit. Ucigaşul apăsa cu toată greutatea pe mânerul cuțitului. Printre buze îi ieşea o spumă care cădea pe fruntea Mercenarului. Frost îşi simțea forțele părăsindu-l puțin câte puțin. Creierul îi funcționa însă la întreaga capacitate.

Înțelese că Gordon Young fusese evacuat de urgență de complicele celui cu fața ciupită de vărsat care se străduia acum să-l omoare. Şi mai înțelese că dacă nu rezolva repede situația, tipul avea să urce iar după ce îl va fi pus la adăpost pe domnul Dinamită şi că atunci nu va mai avea nici cea mai mică şansă.

Ridică capul într-o parte şi muşcă brațul colosului care țipă de durere şi din reflex se trase înapoi. Asta aştepta şi Frost. Îşi îndoi picioarele şi lovi cu putere pieptul adversarului. Omul căzu pe spate şi scăpă pumnalul. Mercenarul se rostogoli pe o parte şi, cu un gest rapid, scoase pumnalul Gerber. Colosul întinse mâna ca să-şi recupereze arma, dar elanul îi fu oprit brusc. Frost căzu asupra lui şi îi înfipse lama pumnalului în glotă. Țâşni un val de sânge.

Urletul ucigaşului se pierdu într-un gâlgâit înfiorător şi muri după o ultimă tresărire. Mercenarul îşi şterse cuţitul şi îl puse imediat în teacă.

Lumina se stinse, cufundând din nou culoarul în întuneric. Frost îşi trase sufletul câteva secunde apoi se ridică şi tatonă de-a lungul peretelui până la întrerupător.

Înjură când văzu amploarea dezastrului. Fata care îl surprinsese adineauri zăcea la celălalt capăt al culoarului, cu gâtul tăiat, cu corpul scăldat într-o baltă de sânge. Singura ei vină fusese că ieşise din apartament atunci când nu trebuia...

Uşa apartamentului unde se refugiase Gordon Young era deschisă. Frost se apropie având o presimţire rea. Mirosul de sânge cald care plutea pe culoar era îngrozitor şi fu nevoit să facă un efort ca să-şi înăbuşe greaţa din ce în ce mai puternică.

Se opri în prag. Al treilea cadavru din acea seară se uita la el cu o privire tulbure. Omul trebuie să fi avut vreo patruzeci de ani, era blond şi avea o faţă de copil. Cu gâtul tăiat de la o ureche la cealaltă, tocmai vomitase ultimii litri de sânge. Probabil că el era Huey Ghoster, şi tocmai primise răsplata pentru găzduirea domnului Dinamită.

Era clar că tipul ăsta era teribil de valoros.

Frost întoarse spatele scârbit. Îşi luă de jos pistolul şi se uită spre scări. Era posibil ca celălalt ticălos să-şi fi lăsat colegul să se descurce singur, considerând că lucrul cel mai important era să-l ducă pe Gordon Young spre zone mai puţin agitate.

Tocmai voia să coboare scările când atenţia îi fu atrasă de un detaliu. Pumnalul agresorului său care zăcea la baza peretelui era împodobit pe mâner cu un mic medalion auriu care reprezenta un leu.

*
* *

Akbar se afla la volanul Fordului gri. Supraveghea ușa imobilului cu piciorul pe pedala acceleraţiei.

Gordon Young, tolănit pe bancheta din spate, fuma o ţigară, cu fruntea lipită de geam.

— Hai să ne cărăm, bronzatule. Amicul tău ar fi trebuit deja să sfârşească cu poliţaiul ăla şmecher. Am impresia că a dat-o în bară.

Akbar nu răspunse. Ce se putuse întâmpla? După ce suprimase „Spionul", ieşise din apartament cu Young şi îl văzuse pe Safi călare pe chior, gata să-i înfigă cuţitul în gât. Cunoscând forţa herculeană a complicelui său, părea imposibil să-şi imagineze că celălat ar fi putut să răstoarne situaţia.

— N-ai nimic de băut, whisky sau ceva de genul ăsta? îi zise Young. Idiotul ăla de „Spion" n-avea nimic de băut.

— Sunt musulman, răspunse arabul fără să întoarcă capul. Alcoolul e un lucru rău.

— Ce ştii tu de lucrurile bune şi rele, bronzatule? zise rânjind Young.

Akbar strânse din dinţi ca să nu-l insulte. Primul său contact cu americanul nu prevestea nimic bun. Îşi riscase viaţa şi comisese două crime pentru acest tip, care acum îl trata ca pe un câine. Practic nu ştia nimic despre el, doar că emirul îi acorda o valoare inestimabilă. Era destul ca să nu-şi piardă sângele-rece şi să-şi înăbuşe orgoliul. Cauza pe care o apăra emirul era şi cauza lui. Numai asta avea importanţă.

— Pleci odată sau nu, Dumnezeule mare! izbucni Gordon Young. Doar n-o să stăm aici toată noaptea!

Arabul dădu drumul volanului şi îşi şterse palmele umede de sudoare pe pantaloni. Începu să numere în gând. Îi mai dădea treizeci de secunde lui Safi...

Deodată în holul clădirii se zări o siluetă.

Akbar întrerupse numărătoarea inversă uluit. Omul sări pe trotuar îndreptând o armă în direcția lui. Apăsă pe pedală. Mașina se smulse cu brutalitate de lângă trotuar derapând cu partea din spate. Auzi o împușcătură și impactul unui glonț pe acoperișul mașinii, apoi vira fără să reducă viteza pe o altă stradă ca să iasă spre Soho.

Chiorul mustăcios nu putea să vină după ei. Avusese grijă să-i spargă cele patru cauciucuri ale mașinii.

Safi își găsise deci naşul. Allah să-l primească în împărăția lui!

*
* *

Frost puse o țigară între buze și se uită la O'Hara mijind ochii, simțind mânia surdă din străfundul ființei sale.

Se afla într-un birou „acoperit" al FBI-ului, situat într-un imobil anodin. Un simplu apartament împărțit în compartimente izolate fonic unde aveau loc tot felul de operațiuni mai mult sau mai puțin subterane, față de care Centrul voia să rămână la distanță.

Michael O'Hara îi aruncă Mercenarului o privire plină de reproșuri. Suspină și zise:

— Îți cerusem să-l urmărești pe tip, nenișorule, nu să declanșezi al treilea război mondial! Acum, când se știe supravegheat, o să fie mult mai greu pentru noi.

Frost apropie flacăra brichetei Zippo de țigară, trase adânc și închise capacul metalic.

Roșcovanul îl călca pe nervi. Îi suflă furios un nor de fum în față și izbucni:

— Pe toți dracii, tu m-ai băgat în haznaua asta! Nu e vina mea dacă am dat peste putregai!

Omul de la FBI își împinse scaunul pe spate, cuprins de un acces de tuse. „Putregaiul" la care făcea aluzie Mercenarul era Huey Ghoster. Ghoster, agent CIA, în post la New York de puțină vreme. Misiunea lui era să adune informațiile de la diferite antene interne ale serviciului de informații pentru ca eventual să constate confirmări ale diferitelor cazuri aflate în curs. Era clar acum că Ghoster determinase „scurgerea" care permisese complicilor lui Gordon Young să ajungă la Frost.

O'Hara se încruntă preocupat. Lucrurile luau o întorsătură îngrijorătoare. CIA mâncată de viermi dinăuntru. Oare Ghoster era singurul agent aflat în această situație? De ce trădase? Șantaj? Lăcomie? Întrebări care nu aveau deocamdată nici un răspuns.

— DePaul e furios la culme, zise O'Hara. Îți închipui ce săpuneală mi-a tras!

— Fiecare cu problemele lui, replică Mercenarul. Dar începând din acest moment, nu mai conta pe mine pentru filaje „liniștite"! Îmi risc viața, dar măcar să merite!

O'Hara se apropie de birou, fără să răspundă. Deschise un sertar și scoase pumnalul cu lamă curbată pe care Frost i-l adusese puțin mai devreme. Se uită atent la efigia leului de aur care împodobea mânerul. Apoi zise cu o voce gravă:

— Știi ce înseamnă asta, nenișorule? Ashby asasinat. Ghoster asasinat. Deci complotul împotriva vicepreședintelui Kensington există cu adevărat, și orice-am face, orice-am zice, se va duce la Veneția...

Mercenarul făcu un gest vag cu mâna și ridică din sprâncene.

O'Hara continuă:

— Dacă atentatul reușește, asta va fi dovada că un grup de teroriști format dintr-o mână de oameni poate să ne amenințe instituțiile, să se infiltreze în serviciile noastre

secrete şi, de ce nu, să-l şantajeze chiar pe preşedinte. În orice caz, o mare premieră în istoria Statelor Unite. Fericirea lui Kadhafi şi a tuturor ayatollahilor la un loc!

Frost strivi ţigara în scrumiera de sticlă de pe birou şi se sprijini cu spatele de speteaza scaunului. Strategia roşcovanului de a-l atrage în plasa lui nu mai avea nici un secret pentru el. Se vedea de la o poştă!

— Mi se pare că problema este destul de serioasă pentru ca DePaul să se înhame ca lumea la ea. La urma urmelor, scurgerile de informaţii veneau din grădina lui. E o treabă de astupare a breşelor!

O'Hara îşi trecu o mână prin chica deasă şi zise brusc:

— Ar vrea să te ocupi de treaba asta.

— Glumeşti? zise rânjind Mercenarul.

— Asta e impresia pe care ţi-o fac?

— Atunci răspunsul e nu. Nici vorbă!

Agentul federal îşi încruntă sprâncenele, răsucind între degete pumnalul care fusese gata să-l omoare pe Frost.

— Ascultă, nenişorule, n-am obiceiul să-ţi forţez mâna...

— Ba da!

— Treizeci de mii de dolari plus cincizeci de mii, asta face optzeci de mii de dolari, continuă O'Hara pe acelaşi ton.

Frost avu brusc impresia că se sufocă în cămăruţa izolată fonic. Dincolo de uşa de sticlă se putea vedea un salon mare mobilat cu fotolii albe şi plante verzi.

— Joci tare! zise el.

Roşcovanul scoase din buzunarul interior al hainei un plic şi îl aruncă pe birou.

— Călătoreşti la clasa întâi cu compania Alitalia. Armele te vor însoţi în cală prin autorizaţia specială a poliţiei. Până la plecare, ai o cameră reţinută la hotelul Edison, în Time Square. Plaza e acum o zonă riscantă pentru tine. Ar fi stupid să fii ucis acum...

Mercenarul zâmbi cu amărăciune.

— De ce? După părerea ta există momente mai bune decât altele ca să fii asasinat?

Roşcovanul continuă fără să clipească:

— Gordon Young va părăsi cu siguranță teritoriul cu complicele sau cu complicii săi folosind o falsă identitate. Semnalmentele sale vor fi difuzate la toate aeroporturile de pe coasta de est, dar fără ordinul de a fi oprit, bineînțeles. El e pista noastră cea mai bună ca să ajungem la Leul de Aur şi să descoperim cine se ascunde în spatele lui. Voi încerca să-ți transmit când îşi ia zborul...

Frost se încruntă.

— După scandalul de noaptea trecută, chiar crezi că păsărica va zbura din cuib ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Exact, nenişorule. Asta sper. Cu siguranță că Young este o piesă importantă în jocul teroriştilor. Dacă au trimis emisari după el, asta înseamnă că țin foarte mult la el. Tipul pe care l-ai eliminat nu a fost identificat de serviciile noastre. Nu-l avem la „condicuță". Nu avea acte la el. E de origine arabă, dar altceva nu mai putem spune despre el...

— E deja ceva, zise mercenarul.

— Dar ceva care nu înseamnă mare lucru, continuă O'Hara. Azi teroriştii formează confrerii internaționale şi acționează deseori ca mercenari.

Frost protestă:

— Ei! Puțin respect pentru profesie! Nu amesteca prosoapele cu otrepele!

Agentul FBI zâmbi. Puse în fața lui pumnalul cu lamă curbată şi împinse plicul spre Frost.

— Probabil că voi veni şi eu la Veneția. Până atunci, vom comunica prin intermediul ambasadei. Greg DePaul îmi va transmite mesajele tale.

— Dar mai e ceva, Mike. Nu ți-am spus că accept misiunea. Vreau să mă mai gândesc.

— Bineînțeles, nenișorule. E normal. Ai cinci secunde. Cinci... patru... trei... doi...

CAPITOLUL V

Contesa întredeschise pleoapele şi izbucni într-un hohot de râs care îi sună în urechi ca o mulțime de bucăți de sticlă ciocnite între ele.

În salonul iahtului plutea o aromă de opiu şi de tămâie. Se ridică pe jumătate şi, ca printr-o ceață, îl zări pe emir care se uita la ea cu o privire tulbure, cu țeava narghilelei între buze. Leila şi Zakura, amantele lui, stăteau lungite lângă el în poziții lascive. Un voal transparent prins pe umeri cu lănțicuri fine de aur se aşternea ca o mângâiere peste formele lor somptuoase. Contesa nu le auzise niciodată vorbind. Emirul îi spusese într-o zi că erau mute din naştere...

Frumoasa venețiancă întinse mâna spre cupa de şampanie aşezată pe tava de aur cizelat şi o duse la buze susținând privirea sauditului care o fixa cu încăpățânare.

Rochia de tul negru alunecase în sus, dezvelindu-i picioarele superbe, iar decolteul îndrăzneț sublinia forma sânilor opulenți, abia ascunzând aureola brună a mamelonului.

Emirul Abduzheb suflă un nor de fum şi se aplecă spre ea ca să-i ofere tubul narghilelei.

— Cheile paradisului, dragă Andrea...

Ea refuză cu o mişcare a capului. Amestecul de opiu şi de şampanie îi începoşa destul de mult mintea. De ce râsese adineauri?

Mâna grăsuță a sauditului alunecă spre sânul ei. Dădu la o parte stofa rochiei ca să scoată un sân pe care începu să-l frământe. Contesa aruncă o privire spre celelalte două femei. Nimic nu se putea citi în ochii lor negri și misterioși.

— Te doresc în seara asta, Andrea.

Italianca avu o mișcare imperceptibilă de retragere. Simți un fior rece pe șira spinării. Porcul acela lac de năduşeală o făcea să vomeze. Cât timp mai trebuia să suporte capriciile lui de copil pervers și să se supună voluptății sale?

Întoarse fața. Respirația emirului deveni mai răguşită. Îi simțea mirosul înțepător al corpului prin aromele din cameră. Sauditul îi smulse cu brutalitate partea de sus a rochiei cu un râs lubric.

Frumoasa venețiancă se răsturnă pe perne, cu pleoapele închise. Își muşcă buza de jos ca să nu țipe de dezgust când el îi atinse pântecele...

*
* *

Câteva ore mai târziu, contesa coborî pasarela și urcă la bordul şalupei întorcându-se la *palazzio*. Se crăpa de ziuă. O ceață fină de culoare roz se întindea la suprafața apei iar Veneția apărea în depărtare asemenea unei cetăți ireal suspendate între cer și mare.

Pilotul dădu ocol iahtului și îndreptă ambarcațiunea spre oraș unde ajunse în câteva minute. Apoi pătrunse pe un *rio* îngust mărginit de clădiri vechi ca să ajungă pe Grand Canal, plin deja de *vaporetti* și de bărci cu marfă care se îndreptau spre *mercato*.

Andrea Goldoni stătea în picioare în partea din spate a bărcii cu motor. Aerul tare al dimineții îi bicuia fața și curentul îi răvăşea părul. Insensibilă la frig, simțea pe buze

gustul sărat al stropilor de apă, care alungau treptat aroma acră care îi umplea gura şi uitând un moment de felul în care se prostituase în timpul nopții.

Își aminti brusc ce o făcuse să râdă în delirul halucinant provocat de opiu. Se văzuse asasinându-l pe emir, tăindu-i cu sălbăticie gâtul şi privind cum i se scurge sângele până la ultima picătură, simțind o plăcere infinită, o bucurie exuberantă.

Chiar şi acum zâmbea amintindu-şi acea imagine...

Ajunsese la mâna puternicului saudit. Contesa, firește, regăsise bogăția strămoşilor ei. Restaurase *palazzio* în care locuia, înainte fiind pe punctul de a-l vinde unui miliardar texan. Dar în acest târg diabolic făcut cu emirul, contesa îşi pierduse libertatea. Devenind complice la asasinarea agentului CIA, Mark Ashby, ea apucase pe un drum fără întoarcere.

De altfel, nu era singura din Veneția care se târa la picioarele arabului bogat. Trecutul lui de traficant de arme pentru Jihadul islamic era jalonat cu indivizi lipsiți de scrupule pe care tentația banului îi deturnase de la drumul cel drept. Emirul avea o calitate de netăgăduit: încăpățânarea. Când un peşte era bine prins în cârlig, nu-i mai dădea drumul. Când nebunia lui fanatică pentru cauza islamică atinsese punctul culminant şi luase hotărârea să creeze propriul său grup terorist, ca să întărească acțiunile Fraților Musulmani şi ale colonelului Kadhafi, îşi adusese aminte de peştii de altădată prinşi în cârlig...

Şalupa acostă lângă pontonul lipit de zidul palatului şi, după un zâmbet vag adresat pilotului, frumoasa venețiancă se îndreptă spre poarta mare susținută în ambele părți de coloane fine de marmură.

Trebuia să se pregătească pentru sosirea imediată a lui Gordon Young anunțată de emir. Fostul artificier al armatei

americane, veteran al războiului din Vietnam, devenise amantul ei cu câteva luni mai înainte la cererea imperioasă a sauditului. Acesta îl alesese pe fostul militar după o lungă investigație în mediile teroriste.

Gordon Young era acum cheia de boltă a complotului care urmărea asasinarea vicepreşedintelui Statelor Unite.

Contesa jucase cu un talent inegalabil rolul păianjenului care îşi prinde musca în plasă. S-a dus la New York şi, cu ajutorul unei înscenări de o răceală şi un cinism incredibile, l-a sedus pe american care a urmat-o la Veneția.

Young îşi vânduse în prealabil serviciile unor grupuri teroriste de extremă dreapta în Franța şi în Germania, dar proiectul unui atentat împotriva guvernului propriei sale țări era altă treabă. O treabă de femeie şi frumoasa venețiancă l-au terminat dintr-o înghițitură pe redutabilul luptător...

Emirul i-a alungat ultimele scrupule înmânându-i un avans de o sută de mii de dolari.

Americanul a comis atunci greşeala să se întoarcă la New York ducând cu el întreaga sumă. Fusese arestat şi apoi eliberat din lipsă de probe. Sauditul, furios din cauza acestui incident care ar fi putut să-i compromită planurile, îi trimisese pe Safi şi pe Akbar să-l preia de la ieşirea din închisoare.

Andrea Goldoni traversă holul mare al palatului, admirându-l încă o dată pe acel Adonis de marmură de la capătul de jos al scării. Acea statuie de Giannantonio Selva, pe care o cumpărase cu o sumă imensă de la unul dintre cei mai bogați colecționari din Veneția, era de ajuns ca să motiveze toate nopțile petrecute la bordul iahtului *Fadila*.

Îşi descheie haina pe care o lăsă să cadă în spatele ei, se debarasă de rochia pe jumătate ruptă şi aruncă pantofii din picioare. Apoi, numai într-un slip de dantelă neagră, se învârti pe dalele de marmură în ritmul unei muzici pe care nimeni altcineva nu o putea auzi.

După ce peștele este tras afară din apă, trebuie să moară. Și Gordon Young la fel ca ceilalți. Nu supraviețuiesc decât cei care rup cârligul...

*
* *

Hank Frost văzuse ultimii zgârie-nori ai New York-ului depărtându-se ca niște cutii de chibrituri ridicole. Avionul 747 al companiei Alitalia își continua ascensiunea, străpungând un strat de nori ca să ajungă sub un cer de un albastru splendid.

Mercenarul se uita fix la indicația NO SMOKING, așteptând cu înfrigurare permisiunea de a se deda cultului zeiței sale nicotina. Scoase din buzunarul gecii un pachet mototolit de Camel și îl trecu dintr-o mână în alta.

— Ești dependent de tutun! zise o voce de lângă el.

Se întoarse spre vecina sa așezată spre culoar și își dădu seama că nici măcar nu avusese timp s-o vadă bine. Se instalase după el, în momentul în care începuse deja să tânjească în mod dureros după o țigară. Îmbarcarea durase al naibii de mult din cauza unui computer defect. Mai mult de o oră fără să fumeze! Asta l-ar fi putut aduce în pragul nebuniei pe un intoxicat ca el. Așa se explica faptul că nu remarcase acea frumusețe blondă în tricou și minijupă care îl atingea ușor cu cotul pe brațul fotoliului.

— Am fumat prima țigară când mă aflam în burta maicămii, zise el zâmbind.

Tânăra femeie văzu ridurile fine care marcau acea față de pirat modern. La această impresie contribuia, desigur, foarte mult banta de piele neagră care îi acoperea ochiul stâng. Vru să-l întrebe ceva, dar consideră că era prea indiscret și se abținu.

În sfârşit, interdicţia de a fuma dispăru. Mercenarul scosese deja o ţigară din pachet. O puse imediat între buze şi o aprinse, apoi aspiră fumul închizând ochii de satisfacţie.

— Şi mie mi se întâmplă să mă dedau viciului când sunt invitată... zise vecina lui cu o voce maliţioasă.

Frost se întoarse spre ea, cu o luminiţă tulbure în pupila gri-verzuie.

— E vorba de tutun?

— Printre altele! răspunse ea ridicând bărbia cu un aer provocator.

El izbucni în râs şi îi întinse pachetul. În timp ce ea se apleca ca să aprindă ţigara de la flacăra brichetei, Frost putu să zărească prin decolteul tricoului doi sâni splendizi. Simţi instantaneu o căldură plăcută în partea de jos a pântecelui. Îşi zise că tânăra de lângă el nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Părea o studentă. Fusta de blugi spălăciţi, care intrase la apă zdravăn după spălare, oferea privirii două pulpe frumoase care încă mai purtau urmele unei bronzări recente.

Frost ridică capul şi îşi netezi gânditor mustaţa deasă.

— Pariez că eşti studentă în Florida, zise el triumfal.

— Juma-juma! replică ea. Locuiesc la Los Angeles. Campusul UCLA.

Mercenarul îşi îndreptă din nou privirea spre picioarele tinerei apoi dădu din umeri.

— Asta e dovada că soarele e peste tot la fel.

Ea râse.

— Mă chemă Janie. Pe tine?

— Hank.

Stewardesa trecea pe culoar împingând căruciorul cu băuturi. Comandă două whisky-uri cu apă pe care el şi Janie le băură fără grabă flecărind şi ronţăind cartofi prăjiţi. Salonul de la clasa întâi era plin doar pe jumătate, astfel încât aveau

impresia că sunt izolați de restul lumii, plutind în aer deasupra Atlanticului.

Frost află că studia istoria artei şi îşi pregătea teza despre stilul bizantin. Frost nu se putu abține să nu zâmbească când ea îi spuse că mergea la Veneția. Urma să stea acolo trei luni la academia de arte-frumoase. Pe urmă intenționa să viziteze Neapole şi Florența.

— De când călătoresc studenții cu clasa întâi? o întrebă el.

Acum devorau amândoi prânzul şi beau vin de Chianti.

— Universitatea mi-a plătit călătoria la clasa turist iar eu am plătit diferența. În romanele de dragoste eroina întâlneşte în avion bărbați fabuloşi, dar totdeauna la clasa întâi, aşa că am vrut să fac experiența asta.

Frost zâmbi.

— Nu trebuie să crezi tot ce citeşti în romane.

Janie se sprijini pe brațul fotoliului şi se aplecă spre el. Îl sărută uşor în colțul buzelor şi murmură:

— Uneori viața e totuşi ca un roman.

Mercenarul se foi pe fotoliu. Umflătura care îi deforma pantalonii între picioare lua proporții îngrijorătoare. Se scotoci prin buzunarele gecii în căutarea pachetului de Camel şi oferi o țigară tinerei, zicându-şi că deşi el nu avea nimic bizantin, era de acord să-i studieze arhitectura. Mai rămânea de găsit locul potrivit pentru acest gen de lucruri...

Stewardesa sosi să strângă tăvile şi îi întrebă dacă voiau să plătească trei dolari în schimbul unor căşti care le vor permite să audă banda sonoră a filmului din acea seară. Frost scutură din cap şi comandă alte două pahare de whisky cu apă.

Lumina se stinse aproape imediat după ce-şi primiră paharele. Un steward derulase ecranul şi capul lui Clint Eastwood apăru pe pânză. În mână avea un puşcoci pe care

Mercenarul îl recunoscu ca fiind un Ruger GP 100 357 Magnum. Nişte tipi fugeau cu o maşină şi bătrânul Clint, proţăpit în mijlocul drumului, trăgea în ei ca un bolnav, strângând din dinţi. Numai în filme nu se termină încărcătorul! Clint probabil că confunda revolverul cu maşina electrică de găurit!

Frost îşi luă ochii de la ecran şi înghiţi puţin whisky. Janie se uita la el în penumbră. Ştia că se uita la banta care îi acoperea ochiul stâng. Se întreba probabil ce păţise şi ce cicatrice cumplită se ascundea dedesubt. Veşnica întrebare! Puse paharul pe tăblie şi strivi ţigara în scumiera pe care o împinse la loc în braţul fotoliului.

— Nu mi-ai spus de ce te duci la Veneţia? şopti ea.

Mercenarul strecură o mână între fotoliile lor. Palma lui atinse uşor genunchiul fetei apoi urcă de-a lungul coapsei. Acest contact îl excită rău de tot.

— Nu e momentul, răspunse el. Să zicem că fac turism cu grad mare de risc.

Janie ridică uimită din sprâncene, dar renunţă la subiect fără să insiste, dând capul pe spate şi abandonându-se mângâierilor lui Frost.

Un tip în vârstă sforăia, tolănit în fotoliu, de cealaltă parte a culoarului. Lângă el, o ochelaristă cu căşti la urechi nu pierdea nici o frântură din film. Firește, nu era ca într-o cameră de hotel, dar în aşteptarea unor condiţii mai bune...

— Oh! Hank!

Mercenarul înăbuşi tânguirea fetei lipindu-şi buzele de gura ei. Pulpele se deschiseră mai mult în calea degetelor sale. Frost îi simţi pielea înfiorându-se şi devenind din ce în ce mai catifelată apoi depărtă încet marginea slipului...

Tânăra își îndreptă brusc spatele, lipi picioarele și se uită în jur cuprinsă de panică.

— Nu aici, Hank. E prea mult.

Mercenarul o prinse de încheietura mâinii și o forță să se ridice. Trecu peste fotoliul ei și o trase pe culoar. Janie îl urma, cu ochii mari de mirare, fără să îndrăznească să protesteze. Traversară în grabă salonul de la clasa întâi, apoi Frost se opri la ușa toaletei pe care o deschise brusc.

Ea izbucni în râs imediat ce Frost închise ușa. Cămăruța le permitea doar să stea în picioare unul în fața celuilalt. Janie se agăță de gâtul lui și începu să-l sărute cu frenezie. Apoi se lăsă să alunece jos, în genunchi, și începu să-l pipăie prin pantaloni. Frost se încordă tot și îi mângâie părul. Se debarasă de haină în timp ce Janie îi desfăcea șlițul și îi elibera sexul. Apoi îl strânse cu degetele la baza penisului, pe care îl masă încetișor, și ridică spre Mercenar o privire care strălucea de înfrigurare. Fără să-și ia ochii de la el, tânăra îi luă membrul în gură și îl învălui cu limba pe care o plimbă de-a lungul penisului fierbinte.

Frost gemu. Simți un val în formare care se propulsa aproape dureros între buzele fetei. În acel moment se depărtă și împinse ușor în fața studentei. O ridică în picioare, o sprijini cu spatele de chiuvetă și îi ridică tricoul până la subsuori. Prinse cu mâna unul din sâni, se aplecă și mușcă ușor sfârcul deja întărit.

Janie începu să geamă ușor, sacadat, în timp ce el îi ridica fusta și îi lăsa slipul în jos pe pulpe. Tânăra se ridică pe marginea chiuvetei și își desfăcu larg picioarele.

— Haide! îl imploră ea gâfâind. Hai, acum!

Frost se apropie. Îi apucă membrul întărit și îl introduse chiar ea în intimitatea inundată de plăcere, apoi se prinse cu mâinile după gâtul lui. El se mișcă brusc și o pătrunse

complet. Janie gâfâia cu fața lipită de fața lui. Mercenarul aşteptă câteva secunde, bucurându-se de voluptatea acelei cuplări calde şi umede.

În sfârşit, incapabil să mai stăpânească valul impetuos care îl propulsa, o posedă până când ea ţipă şi ajunse la orgasm în acelaşi timp cu el.

Câteva bătăi în uşă rupseră farmecul plăcut al toropelii care urmează în astfel de cazuri. Frost îşi încheie pantalonii. Se uită în oglindă ca să-şi aranjeze şuviţa rebelă care îi căzuse pe frunte şi se asigură că banta nu alunecase.

Bătăile se repetară. Se uită la Janie care îşi trăgea slipul şi zise zâmbind:

— Ies primul. Nu te grăbi.

Trase zăvorul, întredeschise uşa şi se strecură afară. Un tip înalt şi slab se uită la el cu un aer năuc.

— Vezi bine că e ocupat, nu? bombăni Frost.

Tipul dădu din cap înghiţind în sec şi se repezi din nou la uşa toaletei. Frost îl apucă de mânecă, îl făcu să se răsucească pe călcâie, şi-i zise:

— Tot ocupat e, bătrâne. Cu siguranţă că e locul cel mai ocupat din acest avion, aşa că renunţă.

Mercenarul se întoarse la locul lui şi se aşeză sub privirile îngrijorate ale pasagerilor de la clasa întâi. Când o văzu venind pe Janie, un minut mai târziu, Frost luă hotărârea să-i pună câteva întrebări despre arta bizantină...

*
* *

Avionul ateriză la Milano cu o întârziere de zece minute faţă de orarul prevăzut. Ploua cu găleata. Frost îşi recuperă valiza însoţit de Janie, apoi o lăsă împreună cu bagajele lor pe

terasa unui local. Se duse la biroul poliției unde îl aștepta valijoara și îndeplini formalitățile necesare pentru ca arsenalul să-l însoțească la bordul avionului care făcea legătura cu Veneția.

Polițistul italian îi examină îndelung pașaportul, ridică capul și îl privi cu insistență.

— Sunteți Henry Stimson Frost?

Mercenarul dădu din cap.

— Așa scrie acolo, nu?

Polițistul formă un număr de două cifre și pronunță grăbit câteva cuvinte. Mercenarul înjură în sinea lui. Totuși Michael O'Hara îl asigurase că nu va avea nici cea mai mică problemă. Ce nu era în regulă? Ceasul de pe peretele încăperii arăta orele unsprezece seara. Ultimul avion spre Veneția își lua zborul peste mai puțin de o jumătate de oră. Dacă îl pierdea, era nevoit să petreacă noaptea la Milano. Polițistul închise și îi făcu semn să aștepte.

Un ziar de seară așezat pe colțul biroului publica pe prima pagină fotografia vicepreședintelui american Wallace Kensington. Reprezentantul guvernului era așteptat la Veneția în mai puțin de o săptămână.

Așteptat cu mare „căldură"...

Frost începu să se îngrijoreze în mod serios când un ofițer în uniformă verde intră pe o ușă laterală, urmat de un tip în civil, neras și purtând un costum tocit.

Militarul dădu un ordin polițistului care părăsi imediat încăperea. Apoi i se adresă lui Frost într-o engleză care semăna cu un amestec lingvistic improvizat:

— *Signor* Frost, nu vă neliniștiți, totul e în ordine. Trebuie doar să-mi arătați legitimația de... înțelegeți?

Mercenarul înțelesese. Scoase din buzunarul interior al gecii o legitimație permanentă eliberată de CIA și o întinse ofițerului care o examină cu atenție. În acest timp, omul în

civil îi cerceta pașaportul de parcă ar fi vrut să-l învețe pe dinafară.

— Am un loc rezervat la avionul de Veneția care pleacă peste douăzeci de minute, le explică tăios Mercenarul. Poate ar fi bine să-mi spuneți ce căutați?

Militarul zâmbi cu gura până la urechi.

— Înțelegeți, vizita președintelui vostru ne impune să fim foarte prudenți...

— Vicepreședinte, îl corectă mercenarul.

În orice caz, nu credea nici o vorbă din povestea asta. În avionul 747 fuseseră peste două sute de pasageri care ar fi putut să fie toți agenți KGB cu pașapoarte false sau niște zombi veniți peste Italia ca să sugă sângele unor fecioare nevinovate. Ofițerul, dacă nu cumva își câștigase galoanele la apelul de seară, atunci trebuia să știe că un agent CIA care trece frontiera sub adevărata sa identitate este protejat de o înaltă autoritate și deci nu poate fi obstrucționat. Acordurile între Italia și Statele Unite nu stipulau acest gen de formalități care nu puteau decât să dăuneze unui agent secret.

Tipul neras traversă încăperea târându-și picioarele. Ieși pe ușa laterală rămasă deschisă și se întoarse imediat cu valijoara sigilată.

— Ce se află înăuntru? întrebă el în engleză.

Frost simți că răbdarea îl părăsește. Se uită la ea și apoi la cei doi tipi.

— Uneltele mele de pescuit! Am auzit că străzile Veneției sunt niște râuri pline de păstrăvi! Acum vă rog să mă scuzați dar mă așteaptă mămițica la bar. O să se îngrijoreze dacă întârzii prea mult.

Cei doi bărbați se uitară la el năuciți. În acel moment, ușa dinspre hol se deschise brusc. Mercenarul se întoarse și o văzu pe Janie, cu limba scoasă, cărând cele două valize.

— Ce s-a întâmplat, Hank? S-a anunțat îmbarcarea pentru Veneția!

CAPITOLUL VI

Frost deschise ochiul şi mârâi ca un urs bosumflat. Se rostogoli pe spate aruncând cuverturile. O lumină palidă se revărsa în camera luxos mobilată, pe care nici măcar nu-şi dăduse osteneala s-o examineze înainte de a adormi.

Ambarcaţiunea-taxi îl lăsase la Danieli pe la trei dimineaţa, într-o stare de epuizare vecină cu knock-out-ul. Recepţionerul hotelului făcuse ochii mari când văzuse apărând în holul rococo acel chior hirsut şi bombănitor ducând o valijoară-diplomat sigilată şi o valiză...

Mercenarul se uită la ceasul de la mână şi constată că era timpul să se dezmeticească. Sări din pat şi fugi sub duş.

Acel ciudat ofiţer şi complicele lui neras îl lăsaseră până la urmă să prindă avionul în ultima clipă. Au aterizat pe aeroportul Marco Polo unde, în mod miraculos, Frost a scăpat de controlul poliţiei. Apoi, el şi Janie au găsit o maşină care i-a dus până la piazzale Roma, iar acolo au fost nevoiţi să schimbe taxiul pe patru roţi cu taxiul plutitor.

În timp ce tânăra femeie cădea în extaz văzând faţadele luminate ale palatelor care mărgineau canalul, Mercenarul se gândea încruntat la incidentul care avusese loc la Milano. Totul suna fals în înscenarea militarului şi a acolitului său. Ce urmăreau şi pentru cine acţionau?

Frost își amintea de fețele lor stupefiate când o văzuseră pe Janie intrând ca o vijelie în birou. Îl credeau singur și iată că apăruse un martor neașteptat. Cei doi avuseseră grijă să-l scoată afară chiar și pe polițistul de serviciu...

O lăsase pe Janie la hotelul ei, foarte aproape de academia de arte-frumoase, apoi, după o sărutare și promisiunea că vor cina împreună a doua zi seara, Frost se grăbi să ajungă în patul lui și să doarmă.

*
* *

Mercenarul scoase din valiză un costum bleumarin și o cămașă albastră. Ținuta de circumstanță pentru întâlnirea cu viceconsulul Edward Frampton, cu care vorbise la telefon. Își potrivi la subsuoară tocul de piele și îmbrăcă haina, după care trase de sub pat valijoara. Cu asta se simțea ca acasă oriunde. Rupse sigiliul și deschise seiful comorii cu o cheiță.

Pistolul Browning High-Power își ocupă locul în tocul lui. Apoi fixă la piciorul drept cuțitul de luptă Gerber MK 1. Lăsase pistolul de asalt KG 99 acasă, la Atlanta. Nu-i plăcea să se despartă de el, numai că Frost știa că pleacă în vacanță... A naibii vacanță! O va suna pe Bess la Toronto mai târziu. Vorbise cu ea exact înainte de a pleca din New York și îi explicase în câteva cuvinte mașinația odioasă a lui Michael O'Hara, care îi vârâse pe gât o nouă misiune.

Tot ce găsise să-i spună amanta lui fusese că avea un noroc nebun de a vizita Veneția în afara sezonului. Mercenarul îi răspunsese cu un torent de obscenități capabil să avarieze centrala telefonică a hotelului. Obișnuiau astfel de

schimburi verbale. Un fel de supapă de siguranță pentru nervozitatea reciprocă. Bess era conștientă de pericolele la care era expus dar nu făcea niciodată aluzie la ele. Își alesese singură viața pe care dorea s-o ducă. Îl accepta așa cum era și exorciza demonii spaimei și angoasei așa cum se pricepea mai bine.

*
* *

Akbar își șterse firicelul de sânge care îi curgea din nas și miji dureros ochii. Stătea culcat pe un șir de nituri metalice mari care strângeau între ele plăcile de tablă ale punții superioare. Extremitățile tijelor de oțel îi răneau spatele gol și patul unei puști îl apăsa în piept, împiedicându-l să facă vreo mișcare. Omul care îi aplica acest supliciu era chiar Șahed, locotenentul emirului. Ceilalți membri ai Leului de Aur se aflau în jurul lui și nu citea pe fețele lor decât supărare și dispreț. Acei oameni care erau frații lui, la un simplu gest al șefului lor, n-ar fi ezitat nici o secundă ca să-l facă bucățele.

Emirul trona pe o banchetă de piele albă, adusă acolo la ordinul lui, ca să asiste la pedepsirea lui Akbar. Pe cap purta un turban care avea prins, în dreptul frunții, o broșă cu un topaz imens. În picioare, alături de el, se afla Gordon Young. Americanul contempla spectacolul cu un zâmbet amuzat.

Din cauza lui era acuzat Akbar că îl lăsase pe Mercenar să scape și că contribuise la moartea lui Safi. Akbar petrecuse împreună cu el două zile într-o ascunzătoare în Soho, așteptând plecarea spre Italia. Antipatia pe care o avuseseră unul pentru celălalt încă din prima clipă se trasformase la Young într-o ură feroce și jurase că îl va duce la pierzanie.

Emirul avea prea mare nevoie de serviciile artificierului ca să-i pună vorba la îndoială...

Cu atât mai mult cu cât vestea sosită chiar în acea dimineață prin intermediul contesei Goldoni întărise spusele americanului.

Tipul poreclit Mercenarul, Henry Stimson Frost, fost căpitan al beretelor verzi şi actualmente angajat al celor de la CIA, ajunsese ieri seară la Milano venind cu avionul de la New York.

Gordon Young ridică ochii spre stolurile de pescăruşi care se roteau deasupra iahtului scoțând țipete stridente.

Emirul agită din nou mâna spre Şahed. Zbirul nemilos şi devotat se aşează deasupra lui Akbar, cu picioarele depărtate, şi ridică puşca cu amândouă mâinile ca să-i tragă o lovitură puternică drept în față. Akbar gemu şi se ghemui protejându-se cu brațele îndoite.

Şahed strigă câteva cuvinte în arabă şi doi dintre oamenii săi îl ridicară cu brutalitate pe Akbar de subsuori. Unul dintre ei îl apucă de păr şi îl răsuci ca să-l forțeze să stea nemişcat. Locotenentul emirului îl lovi violent cu patul armei peste gura care se deschidea ca să țipe. Apoi îl mai lovi de două ori, după care întoarse capul spre emir. Acesta dădu din cap cu un zâmbet încremenit pe buze.

Un val de sânge curgea din bărbia lui Akbar şi se revărsa pe pieptul agitat de tresăriri. Gemu dureros şi scuipă bucăți de dinți.

Şahed rânji plin de cruzime şi pronunță o frază care provocă râsul oamenilor săi.

— Ce spune? întrebă Young aplecându-se spre saudit.

Fața adipoasă a emirului se lumină.

— Spune că Akbar avea dinții urâți. N-a pierdut cine ştie ce.

Americanul izbucni şi el în râs. Tortura aplicată lui Akbar îi provoca fiori de plăcere. Acea înfiorare pe care o simțise uneori în Vietnam când îngropa mine pe drumurile nisipoase sau când plonja în apă ca să agațe de etrava unei jonci o încărcătură explozivă.

Cel mai mult îl distra faptul că nu avea un motiv valabil pentru a-l urî pe Akbar. Ura gratuită este rațiunea de a fi a soldatului, iar el era soldat până în vârful unghiilor.

Cei doi oameni care îl susțineau pe omul torturat se depărtară de Akbar. Nenorocitul se rostogoli pe jos şi se chirci ca un vierme.

Emirul dădu un ordin lui Şahed. Acesta îl întoarse pe Akbar pe spate. Îl apucă de închietura mâinilor şi îl târî până la picioarele sauditului, care era încălțat cu un fel de botoşei împodobiți cu perle.

Fața plină de sânge se crispa jalnic şi Akbar adresă emirului o privire imploratoare. Dar Şahed scosese deja pumnalul şi se apleca spre el.

Sauditul întoarse capul spre Gordon Young.

— Akbar o să-ți dea limba la pescăruşi. Ei o vor întrebuința mai cu folos.

Locotenentul emirului se lăsă în genunchi, puse capul nenorocitului pe pulpele sale şi îl strânse ca să nu se zbată. Akbar ridică şalele de câteva ori, dar nu mai avea putere...

Şahed îi desfăcu brusc maxilarele şi băgă mâna în gura fără dinți. Apucă limba cu degetele şi o trase spre el cu o mişcare bruscă. Apoi puse în mişcare cuțitul. Lama alunecă sub apendicele bucal pe care îl tăie de la bază cu precizia unui bisturiu.

Corpul lui Akbar se încordă ca un arc şi rămase aşa câteva secunde, încremenit de durere, apoi se prăbuşi inert. Horcăi şi un val de sânge i se revărsă din gură pe puntea inferioară.

Şahed agită triumfător bucăţica de carne deasupra capului, salutat de strigătele excitate ale oamenilor săi.

Gordon Young văzu coborând câţiva pescăruşi. Păsările mării nu pierdeau timpul.

Arabul agită încă o dată trofeul plin de sânge, apoi îl aruncă cât putu de sus. Un pescăruş mai rapid decât ceilalţi bătu din aripi şi prinse limba din zbor.

Sauditul aplecă capul spre Young. Pe faţa buhăită apăruse o grimasă perversă.

— Ce-ai zice dacă i-am da lui Akbar o ultimă şansă ca să-şi repare greşeala?

— Ce vrei să spui? zise americanul încruntându-se.

Doi oameni duseră de acolo trupul care zăcea la picioarele lor. Altul aruncă o găleată cu apă ca să spele sângele.

Emirul sondă îndelung privirea lui Young, care se simţi brusc foarte stingherit. De parcă acei ochi negri aveau să se transforme brusc în doi crabi cu cleşti ascuţiţi.

— Dacă Akbar reuşeşte să-l omoare pe mercenarul chior, zise el cu o voce calmă, îi dăruiesc viaţa.

Gordon Young rămase fără glas. Fixa prosteşte acel munte de carne tolănit lângă el întrebându-se dacă nu cumva visează. Emirul Abduzheb era unul dintre oamenii cei mai bogaţi din acea parte a lumii, deţinând câmpuri de petrol, rafinării şi nave cisternă. Legăturile de complicitate şi amiciţie la cel mai înalt nivel îl protejau în mod eficace. Putea să-şi permită orice. Se putea juca nepăsător cu viaţa oamenilor ca un puşti cu soldaţii de plumb, răsturnându-i cu un bobârnac când se sătura de ei.

Americanul era îngrozit şi fascinat în acelaşi timp de această idee. Privi silueta Veneţiei, pe jumătate înecată în ceaţă şi laguna străbătută de o mulţime de ambarcaţiuni.

Acolo era altă lume şi pe *Fadila* se putea întâmpla orice fără ca cineva să aibă vreodată habar...

Cu o privire gânditoare, Frost se uita la mulțimea care se înghesuia pe podul Academiei pe care îl zărea de la fereastră. Stătea într-un fotoliu de piele jos, în fața lui Edward Framptom. Viceconsulul stătea la un birou maiestuos din lemn de abanos. Strategie clasică pentru oamenii mici de statură ca el acea plasare a interlocutorului cât mai jos ca să-l poată domina.

Oricum, nu era nevoie să fii specialist în psihologie ca să înțelegi că sosirea Mercenarului la Veneția nu era deloc pe placul diplomatului.

— Acest așa-zis complot terorist, zise el mângâindu-şi capul chel cu o mână mică şi grăsuță, nu se bazează pe nici o dovadă serioasă. Am trimis în această privință un raport unuia dintre şefii de la CIA. Ashby avea tendința să... să abuzeze oarecum de băuturile alcoolice. Părerea mea e că imaginația l-a împins prea departe...

Frost se ridică din fotoliu şi se apropie de fereastră, sprijinindu-se cu spatele de ea. Așa era mult mai bine. Îi plăcea să se simtă la înălțime.

— Cu siguranță că ar fi pentru prima dată când un agent al serviciilor de informații ar fi asasinat de propria lui imaginație.

Viceconsulul se încruntă.

— Comandantul Borello, şeful poliției venețiene, a făcut o anchetă şi a ajuns la concluzia că Mark Ashby ar fi fost victima unei crime care a urmărit jaful.

Mercenarul scoase din buzunar un pachet mototolit de Camel. Vârî o țigară între buze şi o aprinse cu vechea lui brichetă Zippo.

— În meseria mea nu există coincidențe, zise el înăsprind tonul. Alt agent CIA a fost asasinat la New York de aceiaşi tipi care l-au eliminat pe Ashby şi era gata să fiu şi eu lichidat

— Ce vă permite să credeți că există cu adevărat o legătură între aceste regretabile... incidente?

Frost suflă un nor de fum spre tavan și nu se grăbi să răspundă. Apărând mai adineauri în fața lui Frampton, Frost avusese sentimentul ciudat că nu provoca surpriza la care se aștepta. Acest mic detaliu nu-i dădea pace.

— Huey Ghoster era un corespondent al serviciilor secrete din New York. Pe la el treceau multe informații referitoare la cazurile curente. Toate dovezile arată că juca rolul de „cârtiță" pentru teroriști...

O luminiță ciudată apăru în ochii viceconsulului în momentul în care Mercenarul pronunță numele lui Huey Ghoster. Îl văzu pălind ușor înainte de a întreba cu un ton nesigur.

— De ce l-au ucis dacă lucra pentru ei?

— Pentru că se simt amenințați. Ashby a plătit deja cu viața. Pariez pe ochiul care mi-a mai rămas că acum vor face curățenie. Vor lichida toți complicii care nu le mai sunt folositori. Nu trebuie uitat că sunt niște fanatici. Indiferent de cauza pe care o apără, ea justifică toate sacrificiile.

Mercenarul se aplecă ca să ajungă la scrumiera mare din onix așezată pe birou. Scutură scrumul țigării și continuă uitându-se fix la diplomat:

— Să vedem care va fi următorul miel sacrificat...

Frampton lăsă jos un coupe-papier din bronz pe care îl răsucea între degete. O picătură de sudoare i se prelingea de la tâmplă.

Urmă un moment de tăcere.

— Dacă sunteți sigur de ceea ce spuneți, zise în cele din urmă viceconsulul, voi face tot ce-mi stă în putință ca să vă ușurez sarcina.

Frost zâmbi.

— Asta și așteptam din partea diplomatului nostru.

Apoi fu însoțit de viceconsul până în sala telexului aflată în subsolul clădirii. Până acolo, Frampton îl prezentă lui Mc Pherson și lui Carpenter, cei doi atașați ai ambasadei. Două adevărate caricaturi de conțopiști lipsiți de interes.

Viceconsulul deschise ușa blindată. Un bec roșu se aprinse deasupra lor și intrară într-o cameră pătrată fără ferestre. Frost văzu pereții cenușii, câteva etajere de birou și o consolă metalică pe care se afla telexul.

Frost se uită la mașina prevăzută cu un rulou de hârtie. Un sistem de blocare electronică cu cod digital asigura securitatea aparatului.

— Ashby avea obiceiul să coboare cu dumneata când trimitea un mesaj? întrebă Mercenarul.

Frampton scutură din cap.

— Nu. Îmi trimitea un plic sigilat la birou. Asta e procedura. Această stație-releu se află sub responsabilitatea mea. Frost aprinse o țigară pe care o lăsă în colțul gurii și se sprijini de perete. CIA cerea uneori agenților diplomatici să facă această treabă. Omul de la CIA putea astfel să-și telefoneze mesajele sau să le transmită printr-o persoană de încredere. Asta îl ferea să fie observat în împrejurimile ambasadei și îi proteja anonimatul. Din moment ce Frost venea personal până acolo, Frampton devenea un intermediar inutil.

— Luați imediat legătura cu DePaul pentru ca procedura să fie anulată, zise Mercenarul. Îmi voi trimite singur mesajele.

Diplomatul vru să protesteze, dar se răzgândi. Frost folosise tonul potrivit.

Îl văzu formând codul și formulând cererea în stil telegrafic în timp ce trecea în revistă situația în mintea lui. Multe lucruri îl deranjau în atitudinea diplomatului. De

exemplu împotrivirea la ideea existenței unui grup terorist numit Leul de Aur. Când Frost îi povestise ce pățise Ghoster, diplomatul reacționase neașteptat. Oare simțea că viața lui e în pericol? Îl cunoștea pe Ghoster? Erau întrebări care își așteptau răspunsul.

Răspunsul lui DePaul sosi în câteva minute. Permisiunea acordată! Frampton comunică Mercenarului codul, apoi urcară în biroul lui unde Frost primi o dublură a cheii de la ușa blindată. La plecare, Frost îl întrebă pe diplomat:

— Unde locuiește această contesă Goldoni, în casa căreia se afla Ashby înainte de a fi asasinat?

— Într-o reședință particulară din spatele pieței Rossini. E ușor de găsit, fațada este împodobită cu un mozaic albastru cu auriu.

— O cunoașteți?

Frampton dădu din umeri încercând să fie indiferent.

— Puțin. Organizează deseori recepții la care e invitată toată lumea bună din Veneția. Trăiește singură. O femeie de mare clasă și unica moștenitoare a uneia dintre cele mai ilustre familii din oraș.

— Înțeleg, răspunse Frost îndreptându-se spre ușă.

Viceconsulul dădu ocol biroului și se adresă Mercenarului:

— Pe curând, presupun, domnule Frost. Și vă urez noroc!

Frost se opri în pragul ușii și se încruntă ușor.

— Apropo, zise el cu un ton care se voia nevinovat, nu mi-a plăcut deloc felul în care am fost primit de seviciile poliției la Milano. Militarul care m-a interogat mi-a spus că acționează în virtutea ordinului primit de la dumneata. Asta mi s-a părut foarte surprinzător... ca să nu spun altfel...

Lovitura nimeri în plin. Frampton păli brusc la față și îngăimă:

— Păi... am...

Înghiți în sec, tuşi uşor cu un aer stingherit şi reluă cu o voce care tremura uşor:

— Le-am cerut totuşi să fie discreți. Este foarte regretabil. Am dat într-adevăr dispoziție să se facă un control sever la aeroporturile din Milano şi Veneția. Cei de la Washington vor trimite tot felul de tipi din poliția privată ca să supravegheze şederea aici a vicepreşedintelui şi...

Mercenarul îl întrerupse brusc:

— Am impresia cât se poate de clară că vă depăşiți atribuțiunile, domnule Frampton. Un proverb spune: „Dacă nu vrei să te pape lupu', nu pune piciorul pe terenul lui de vânătoare". Subiect de gândire!

Închise uşa şi străbătu culoarul, cu un aer preocupat, trecând pe lângă birourile din pereți de sticlă în care trebăluiau secretari de ambele sexe.

Numitul Mc Pherson îi adresă cu mâna un semn amical. Sorbea un espresso în fața unui birou cât se poate de gol. Tipul acesta descoperise o ascunzătoare ideală. Frost îşi zise că trebuia să ceară informații despre treburile unui ataşat de ambasadă. Poate că nu peste mult timp se va retrage din serviciul activ şi îşi va scrie memoriile...

*
* *

Chemă o ambarcațiune-taxi de pe micul debarcader al podului Academiei. Şi acum contesa! Mercenarul voia să prezinte omagiile sale aristocrației venețiene şi să încerce să afle mai multe informații despre ultimele momente ale lui Mark Ashby...

Situația era cam albastră. Nici un capăt de pistă. Frost era convins că Framptom nu-i spunea tot ce ştia. De aceea

omisese în mod vădit să-i vorbească de Gordon Young şi de legăturile lui cu mercenarii organizaţiei Leul de aur. Nu era cazul să-şi arate cărţile mai înainte de a fi dibuit ce joc făcea diplomatul...

Fostul militar se afla probabil la Veneţia de o zi sau două. Oamenii de la FBI instruiţi de O'Hara îl identificaseră după fotografie la ghişeul de îmbarcare al companiei Alitalia. Plecase cu avionul la Milano cu patruzeci şi opt de ore înaintea Mercenarului, având un paşaport fals pe numele de Bruce Campbell. Era însoţit de un arab. Cu siguranţă cel de al doilea asasin. Cel care îi lichidase pe Ghoster şi pe acea fată nevinovată... Frost îşi amintea şi acum privirea ei înspăimântată. Făcuse cunoştinţă cu moartea de sute de ori, sub aspectele ei cele mai oribile şi cele mai respingătoare. Era obişnuit. Asta făcea parte din viaţa zilnică a unui mercenar. Dar atunci când lovea un nevinovat precum acea fată, ceva se bloca în el. Era cuprins de o dorinţă enormă de răzbunare.

CAPITOLUL VII

Barca cu motor străpunse o perdea de ceață și acostă lângă pontonul de lemn. Era întuneric beznă. Șahed puse pușca în bandulieră și coborî primul. Doi dintre oamenii lui îl urmară, trăgând afară din ambarcațiune un cufăr etanș cu mânere mari de cauciuc negru. Gordon ieși și el din cockpit și urcă pe ponton.

Șahed se întoarse spre pilot și îi spuse câteva cuvinte în arabă. Tipul dădu din cap. Legă o frânghie de pilonul de acostare și coborî imediat în cabină, ca să aștepte la căldură.

Cele patru umbre se îndreptară spre plaja plină de pietre care se ghicea printre fâșiile de ceață. Deasupra unui taluz se înălța silueta unei clădiri mari cu un etaj. Casa era înconjurată de pini, cufundată în tăcere și în întuneric.

Locotenentul emirului urcă denivelarea, străbătu câțiva metri în grădina presărată cu straturi de flori și puse un genunchi în pământ. Young și ceilalți doi arabi făcură la fel. Șahed luă lanterna care îi atârna la centură. Transmise apoi un șir de semnale luminoase scurte. Un semnal păru că-i răspunde imediat, provenind de la una din ferestrele de la parter. Micul grup se avântă atunci spre ușa mare de la intrarea vilei.

Emirul închiriase acea vilă la Veneția folosindu-se de un intermediar. Ea avea să servească drept bază de operațiuni

acelui comando terorist, situată fiind la extremitatea insulei Murano care se afla în fața cetății lagunelor, iar barca cu motor te ducea în oraş în douăzeci de minute...

Unul din oameni, postat în interior, aprinse plafoniera după ce încuie uşa. Tipul arăta ca un luptător de catch, cu capul ras, cu sprâncenele stufoase. Îmbrăcat după moda europeană, contrar lui Şahed şi oamenilor lui, el făcea parte din grupul celor şase mercenari veniți din Libia, angajați de bogatul saudit ca să-i întărească garda. Trei dintre camarazii lui stăteau în picioare în salon, înarmați cu puşti de asalt Jager AP-84. Alți doi făceau de pază în pădure, supraveghind drumul. Cea mai apropiată locuință se afla la mai mult de trei sute de metri de-acolo.

Şahed ordonă oamenilor săi să lase cufărul în camera vecină. În el se afla tot materialul necesar lui Gordon Young pentru prepararea cocteilului exploziv care avea să arunce în aer şalupa vicepreşedintelui Kensington, când avea să părăsească ambasada pentru a merge la ceremonia oficială din piața San Marco.

— Nimic deosebit, Marzuk? îl întrebă el în arabă pe cel cu capul ras.

Libianul scutură din cap, cercetându-l cu coada ochiului pe artificierul american care făcea turul sălii goale fumând o țigară. Americanul purta un costum gri, bine croit, iar pantofii lustruiți impecabil scârțâiau la fiecare pas.

Locotenentul emirului aşteptă să i se întoarcă cei doi oameni, apoi zise de data asta în engleză:

— Americanul rămâne aici. Mă voi întoarce mâine.

La aceste cuvinte, Young se întoarse brusc. Apoi zise cu o voce imperioasă:

— Nici vorbă, bronzatule! Diseară mă duc în oraş! Am dreptul la asta, nu? De când am ajuns aici, n-am văzut decât mutrele voastre pocite!

Fața lui Șahed se crispă dispreţuitor.

— Stăpânul meu mi-a dat ordin...

Gordon Young sărise deja la el. Îi închise gura trăgându-i o palmă violentă peste bot.

— Stăpânul tău va fi de acord, maimuță ce eşti! Acum asculți de mine!

Arabul duse mâna la pumnal dându-se doi paşi înapoi. Young izbucni în râs. Scosese fulgerător din haină un revolver Beretta şi ridicase piedica.

— Încă un gest şi eşti mort! Viața ta nu valorează cine ştie ce. Nu uita de Akbar. Chiar tu i-ai tăiat limba. Fiindcă aşa am vrut eu. S-ar putea să pățeşti şi tu la fel!

Șahed păli. Marzuk nu făcu nici o mişcare. Nici oamenii lui. Despre operațiunea care se pregătea, libienii nu ştiau decât că americanul era dirijorul. Fără el nu se putea face nimic. Primiseră ordin să-l protejeze sacrificându-şi propria viață. Dacă ar fi fost obligați să aleagă, l-ar fi doborât pe Șahed fără să clipească.

Locotenentul emirului înțelesese deja. Dădu drumul pumnalului şi mâna îi căzu de-a lungul corpului.

Gordon Young puse altă țigară între buze cu un zâmbet victorios. Imaginea contesei Goldoni îl obseda de la sosirea la Veneția. O văzuse foarte puțin, seara trecută, la bordul iahtului *Fadila*. La urma urmelor, ea îl băgase în povestea asta. Îi datora compensații în natură. Îi va face o vizită în noaptea asta...

Americanul se uită țintă în ochii arabului şi zâmbi ironic.

— Nu funcționăm la fel, bronzatule. Tu seara te întorci cu fața spre Mecca, eu spre o sticlă de băutură şi doi craci de femeie. Fiecare cu religia lui!

Locotenentul teroriştilor îşi întoarse fața şi scuipă pe jos cu o strâmbătură de dispreț.

Marzuk îi însoți apoi pe arabi până la ponton, căruia abia i se puteau ghici contururile prin ceață. Cu arma în mână, Gordon Young se instală în partea din spate a bărcii cu motor. Ceața era nemaipomenită pentru o escapadă în oraș. Un elefant s-ar fi plimbat nestingherit prin Veneția fără să fie remarcat...

Debarcă peste mai puțin de o jumătate de oră, nu departe de palatul contesei. Pilotul intrase pe un mic rio puțin frecventat, evitând marele canal unde s-ar fi putut pomeni nas o nas cu o vedetă a poliției. Chiar dacă emirul se bucura de cea mai mare toleranță din partea polițailor, Gordon Young avea tot interesul să rămână incognito.

Străbătu un șir de străduțe înguste și ajunse într-o piață mică și pătrată înconjurată de arcade. O ceață groasă bloca fațadele clădirilor ca un tampon de vată care astupă un flacon. Americanul crezu la început că greșise piața, apoi recunoscu în față intrarea somptuoasă a palatului Goldoni și zâmbi în sinea lui.

Ușa era descuiată. O deschise și intră în holul întunecos. Frumoasa venețiancă nu se aștepta la venirea lui. Era mai bine să se convingă că era singură.

Gordon Young urcă scara de marmură fără să facă zgomot...

Salonul intim al contesei era luminat doar de un lampadar înalt cu picior de cupru. În cămin ardea un foc de lemne, reflectându-și lumina aurie în geamul ferestrelor.

Young se opri în loc, cu umărul lipit de perete. Aruncă din nou o privire ca să fie sigur de ceea ce văzuse și duse instinctiv mâna spre pistolul Beretta. Nu putea să existe nici o îndoială: tipul cu banta neagră pe ochi era într-adevăr Hank Frost, Mercenarul. Stătea într-un fotoliu cu spătar înalt și se

afla cu partea stângă spre el. Andrea Goldoni îi vorbea cu jumătate de glas, tolănită pe o sofa, cu spatele la Young.

Nu putea să audă ce spunea.

Americanul simți pe frunte o sudoare rece. Cum ajunsese Mercenarul până la contesă? Ce știa?

Gordon Young înjură în sinea lui. Ipotezele se aglomerau în mintea lui. Juca contesa un rol dublu? Femeia aceea cunoștea toate rotițele operațiunii. Poate că i se făcuse frică în ultimul moment și luase hotărârea să spună totul omului de la CIA..

Acest gând îl făcu instantaneu pe Gordon Young să uite pentru ce venise. Maxilarele i se crispară.

Îl durea în cot de ce-ar fi putut să pățească Abduzheb și banda lui de bronzați, dar dacă Hank Frost dădea peste el, l-ar fi așteptat repatrierea și ar fi ajuns în una dintre acele închisori din Texas unde execuțiile cu Penthotal erau ceva obișnuit.

Își încordă auzul ca să prindă frânturi din discuție, dar fără succes. Trebuia să se hotărască rapid și să ia o inițiativă bună...

În mintea sa sclipi un șir de cifre luminoase. Cele patru sute de mii de dolari pe care emirul trebuia să-i achite după asasinarea lui Kensington. Sauditul se ocupa și de evacuarea lui cu elicopterul spre Golful Persic.

Optă imediat pentru soluția care prezenta cel mai mic risc pentru el.

Gordon Young coborî scara la fel de discret cum o urcase și se pierdu în noapte. Fu imediat învăluit de ceață. Merse pe lângă fațada palatului și se ascunse în scobitura unui portal vecin.

Cu puțin noroc, Frost avea să plece în curând ca să se reîntoarcă la hotel. Apoi era destul să se țină după el...

Mercenarul îşi făcu apariţia după o jumătate de oră. Young îi recunoscu silueta care se ivi din ceaţă ca să dispară din nou. Erau condiţii ideale pentru filaj...

*
* *

Ambarcaţiunea-taxi acostă în partea din spate a iahtului. Young plăti cursa şi se prinse de rampa pasarelei. În ciuda ceţii, găsise fără mari probleme vasul emirului, ancorat cu faţa la piaţa San Marco.

Cei doi zbiri postaţi pe punte supravegheară plecarea ambarcaţiunii-taxi, aruncând priviri bănuitoare. Americanul îşi puse o ţigară în colţul buzelor, zâmbind satisfăcut.

Se gândea la acel biet Akbar care vegeta în cală. După ce-i dorise atât de tare moartea, acum avea să-i ofere o şansă de a-şi salva viaţa.

Un tip disperat avea toate şansele să reuşească imposibilul...

Mercenarul stătea la hotelul Danieli. Young obţinuse fără probleme şi numărul camerei...

*
* *

Frost o sunase pe Janie ca să anuleze cina. Vizita la contesa Goldoni îi modificase planurile. Înainte de orice era în misiune. Plăcerea era o necesitate fizică, numai că acum trebuia să rămână pe planul doi.

Părăsi sala de mese a hotelului, însoţit de plecăciunile a jumătate de duzină de chelneri în uniforme roşii şi aurii, şi o porni spre bar unde urma să-l aştepte pe Mc Pherson. Ataşatul ambasadei îi lăsase un bilet la recepţie ca să-i ceară această

întâlnire. Frost îl găsise la întoarcerea de la contesa Goldoni şi luase hotărârea să petreacă seara la hotel.

Se instală pe unul dintre taburetele înalte aliniate în faţa barului din lemn lăcuit şi se scotoci prin buzunare în căutarea pachetului de Camel. După ce aprinse ţigara cu nedespărţita lui brichetă Zippo, atacă whisky-ul cu apă pe care barmanul i-l pusese în faţă.

Andrea Goldoni făcea fără îndoială parte dintre femeile capabile să te îmbrobodească cu o singură privire ceva mai insistentă. O creatură splendidă şi tulburătoare, dar care nu-l putea înşela pe un expert în materie aşa cum era Frost. Luminiţa rece pe care o percepuse în adâncul ochilor ei verzi îi spunea că trebuie să-l fi avut pe Machiavelli cocoţat undeva în arborele ei genealogic.

Tânăra femeie răspunsese la întrebările lui cu un ton neutru şi fără ezitări. Nu-l întâlnise pe Asbhy decât de două ori, cu ocazia recepţiilor date de ea. Fusese adus de Edward Frampton. Viceconsulul, ca mulţi diplomaţi aflaţi în post la Veneţia, figura pe lista invitaţilor ei.

Lui Frost i se păruse tare de mirare că Frampton, care îl detesta pe agentul CIA, îşi dădea osteneala să-l scoată seara la distracţie. Dar, în fine, diplomaţia implică o anumită doză de ipocrizie şi viceconsulul avea probabil motivele lui ca să acţioneze astfel.

Bineînţeles, contesa nu auzise niciodată de Gordon Young, iar faţa ei de o indiferenţă remarcabilă rămăsese de marmură când Mercenarul scosese din buzunar fotografia artificierului. Poza pe care i-o dăduse O'Hara era relativ recentă şi foarte asemănătoare cu originalul.

Apoi obţinuse acelaşi rezultat când a făcut aluzie la teroriştii care acţionau în Veneţia sub denumirea de Leul de Aur. Se limitase să zâmbească cu indulgenţă. Veneţia era cetatea ordinii şi fumuseţii. Singura formă de terorism despre care se

putea vorbi aici era cea pe care arta o exercita asupra inimilor prea sensibile...

Frost plecase cu coada între picioare, cu impresia că bătea pasul pe loc într-o mlaştină vâscoasă. Nu se mai simţise niciodată atât de descoperit...

În momentul în care voia să mai comande un whisky, în bar intră Mc Pherson. Aruncă o privire peste umăr şi se aşeză lângă mercenar.

— Ţi-e frică că ai fost urmărit? întrebă Frost care era mirat de această atitudine.

Faţa palidă a ataşatului se crispă, dar Frost nu obţinu nici un răspuns. Şi lui i se păruse mai adineauri că era urmărit. Pusese totul pe socoteala ceţii care învăluia formele într-un fel de halo vag şi neliniştitor.

Comandă de băut pentru amândoi, şi Mc Pherson bău jumătate din pahar pe nerăsuflate.

— E ceva ce vreau să-ţi spun, începu el. Nu vreau să fac nici o declaraţie de acuzare şi trebuie să-mi promiţi că numele meu nu va fi amestecat în cele ce ar putea să se întâmple mai târziu...

Mercenarul îl întrerupse zicându-i nerăbdător:

— Spune, bătrâne.

Îl servi cu o ţigară Camel şi îşi aprinse şi el una. Barmanul se afla la capătul celălalt al barului în discuţie cu o roşcovană mortală. În sala cufundată în semiobscuritate, câteva cupluri şuşoteau discret.

Pe scurt, domnea o ambianţă propice destăinuirilor.

Mc Pherson tuşi uşor suflând un nor de fum, apoi vorbi din nou:

— E vorba de viceconsul, domnul Framptom. S-a... s-a petrecut un lucru ciudat în urmă cu vreo săptămână. În ziua aceea mă aflam la centrala ambasadei. Din când în când mi se întâmplă să ţin locul centralistei pentru o oră sau două...

Zâmbi jenat și se scuză:

— Într-un fel, e o... prietenă, înțelegi.

Frost dădu din cap și îl îndemnă să continue cu un gest al mâinii. Dacă tipul ăsta făcea dragoste așa cum istorisea o chestie, cuceririle lui probabil că aveau de așteptat mult și bine până să ajungă la orgasm.

— Cineva l-a sunat pe domnul Framptom. Am branșat fișa ca să fac legătura cu telefonul din biroul său și... am uitat să-l deconectez pe celălalt după ce a ridicat receptorul. Nu voiam să ascult, dar am rămas câteva secunde cu căștile la urechi fără să știu ce fac...

Frost trase nervos din țigară. Avea timp să termine tot pachetul până când ajungea Mc Pherson de povestit.

— Era o voce cu un puternic accent arab. Persoana respectivă îl făcea pe viceconsul albie de porci. Niște insulte îngrozitoare. Iar domnul Frampton răspundea docil. Vocea îi tremura. S-ar fi zis că-i e frică.

Mercenarul strecură altă țigară între buze și se aplecă spre interlocutorul său.

— Despre ce era vorba?

— Celălalt spunea că nu avea de ales. Repeta asta tot timpul. Și apoi i-a fixat o întâlnire pe cheiul de la Salute chiar pentru acea seară.

Ataşatul ambasadei goli paharul cu o mână tremurătoare. Țigara se consuma în scrumieră fără să se mai atingă de ea.

— Te-ai dus acolo?

— Da. Acest chei este un loc pustiu noaptea. Am ajuns mai devreme ca să am timp să mă ascund și să aștept.

Mercenarul ridică din sprâncene.

— De ce singur? Fără să vreau să te jignesc, mi se pare că ai acționat cam ușuratic...

— Nu m-am gândit, îi explică Mc Pherson. Mi-am zis că e mai bine să nu mai fie şi altcineva amestecat în povestea asta.

— Şi?

— Domnul Framptom a venit primul. Cam după cinci minute, o barcă mare cu motor a acostat la chei. Nu avea aprinsă lumina de semnalizare. A coborît un bărbat. Nu i-am văzut faţa din cauza întunericului, dar i-am auzit vocea, care avea acelaşi accent arab ca cea de la telefon. N-au vorbit mult. Pe urmă viceconsulul a urcat în barca cu motor împreună cu acel bărbat şi au plecat.

Frost scutură în scrumieră scrumul ţigării, apoi înălţă capul, ridicând cu mâna şuviţa de păr care îi cădea pe frunte.

— S-au îndreptat spre larg, încheie Mc Pherson.

— De ce crezi asta?

— Acel chei se află la extremitatea Marelui Canal. Acolo se varsă în partea de lagună care se deschide spre mare.

Precizarea avea importanţa ei.

Mercenarul încerca să potrivească un nou element în jocul de puzzle care i se contura în minte, dar ataşatul ambasadei coborâse deja de pe scaun, vizibil grăbit să plece.

Frost îl prinse de umăr. Tipul acela era o piesă preţioasă. Trebuia să afle de la el tot ce ştia.

— Te conduc o parte de drum, Mc Pherson.

Celălalt scutură din cap.

— Nu, nu. E inutil.

Mercenarul atinse uşor umflătura care îi deforma haina în dreptul subsuorii şi schiţă un zâmbet.

— Nu vreau să ţi se întâmple ceva. Am doar un ochi, dar văd perfect cu el.

Probabil că dormea de o bună bucată de vreme, deoarece fu nevoit să facă un mare efort ca să se trezească. Mai înainte de a fi deschis pleoapa, creierul lui primise deja două informații șoc.

Prima era că un individ tocmai intrase în camera lui.

A doua decurgea ca să spunem așa din prima. Individul avea cea mai rea intenție față de el: voia să-l omoare.

Ochiul Mercenarului descoperi la început doar un pic întunecat despărțit în două de o rază subțire de lumină care pătrundea prin jaluzele. Apoi raza de lumină se rupse brusc traversată de o umbră care se repezi asupra lui cu mâna ridicată.

Frost văzu o lamă curbată apropiindu-se fulgerător de pieptul lui cu un șuierat sinistru...

CAPITOLUL VIII

Cunoştea acea lamă, pentru că o văzuse foarte de aproape la New York, în timp ce se afla ţintuit pe o mochetă murdară de un tip grăsan care asuda şi spumega, vrând cu orice preţ să-i taie gâtul...

Era clar că moartea stătea prost cu imaginaţia în ultima vreme!

Frost întinse braţul ca un arc ca să blocheze avântul agresorului, dar tipul îşi luase prea mult elan. Mâna Mercenarului alunecă pe haine şi se pierdu în gol. Pumnalul îi atinse uşor obrazul şi despică sulul de la capătul patului. Îşi reţinu strigătul simţind o durere iradiind în partea dreaptă a feţei. Un lichid cald şi lipicios îi picura pe ceafă.

Se agită sub cuvertura care îi bloca mişcările, luptând cu disperare să respingă corpul ucigaşului care îl strivea. Dar agresorul avea o tenacitate şi o energie de-a dreptul monstruoase. Îşi trecu o mână după gâtul lui Frost şi începu să-l apese cu furie.

Mercenarul zări atunci pumnalul care se ridica din nou în aer ca să lovească. Creierul său, amorţit de absenţa afluxului de sânge, începea să se depărteze de realitate. Într-o secundă şi-ar fi pierdut forţa de reacţie.

Frost îşi încordă brusc muşchii gâtului şi, simultan, îşi lansă toată greutatea spre stânga. Frost scăpă de strânsoarea

degetelor agresorului, dar unghiile îi rămaseră înfipte în gât sfâșiindu-i pielea. Pumnalul lovi încă o dată, dar mișcarea bruscă a Mercenarului îl făcu să devieze de la traiectorie. Un nor de puf din pernă se ridică în aer.

Frost reuși să scoată un picior de sub cuvertură și, cu o mișcare bruscă, îl prinse pe agresor de mână ca să-l facă să dea drumul la cuțit. Simți în față o răsuflare respingătoare. În aceeași clipă întrezări deasupra lui o gură cu buzele strivite și gingiile lipsite de dinți. O mutră de monstru nebun care l-ar fi băgat în sperieți chiar și pe Conan Barbarul. Frost simți degetele crispate pe gâtul lui intrându-i în carne. Brațul care opunea rezistență începea să piardă putere și lama se apropia, micșorând treptat distanța care îl separa de moarte.

Mercenarul își ridică un omoplat, ajutându-se cu piciorul liber pe care îl agită cu toată puterea ca să răstoarne corpul de deasupra lui. Tipul dădu drumul strânsorii. Frost profită de ocazie și îi apucă antebrațul pe care i-l răsuci cu brutalitate la spate. Apoi îl trase în sus, ținându-i în continuare blocată mâna care strângea pumnalul. Ucigașul țipă de durere. Mercenarul auzi osul rupându-se. Copleșit de durere, tipul căzu într-o parte, dând drumul cuțitului care căzu pe cuverturi. Frost îl expedie la podea lovindu-l cu genunchiul în partea de jos a pântecelui, apoi întinse mâna după întrerupătorul veiozei.

Imediat ce se făcu lumină, Mercenarul sări jos din pat, apucând cu un gest fulgerător Browning-ul de sub pernă.

Un reflex care îl salvă. Culcat pe spate, cu brațul rupt făcând un unghi ciudat cu corpul, ucigașul nu-și spusese ultimul cuvânt. Cu mâna sănătoasă scosese un alt pumnal dintr-o teacă fixată la centură. Un fel de daltă de spart gheața, pe care o ținea de vârf și se pregătea s-o arunce spre Mercenar.

O flamă portocalie țâșni din țeava pistolului și un zgomot asurzitor zgudui încăperea. Glonțul făcu o stea roșie deasupra nasului și omul cu două pumnale se prăbuși mort.

Frost trase cu urechea. Pe culoar încă nu se produsese agitație. Totuși detunătura probabil, că se auzise până în hol. Își dădu seama că era în pielea goală și se grăbi să pună pe el o cămașă și o pereche de pantaloni. În timp ce se îmbrăca, examină cu răceală cadavrul și își dădu seama că tipul nu-i era necunoscut.

De fapt costumul declanșă ceva în memoria lui. Tipul acela mort cu ten bronzat nu era altul decât individul care îi atrăsese atenția în holul hotelului Plaza din New York. Și asta chiar în ziua în care pleca să-l aștepte pe Gordon Young la ieșirea de la închisoare...

Mercenarul puse un genunchi în podea și îl căută prin buzunare, dar găsi doar un pachet de gumă de mestecat.

Acest detaliu îl făcu să se încrunte. Gura deschisă a mortului dezvăluia răni cumplite și recente. Buzele și gingiile păreau să fi fost strivite cu ciocanul. Erau vinete. Tipul își scuipase probabil toți dinții copleșit de dureri cumplite.

Frost se întreba cine se înverșunase atât de tare asupra lui ca să-l împiedice de a mai mesteca gumă? Nici o femeie geloasă n-ar fi mers chiar atât de departe...

Mercenarul își potrivi banta neagră și se pregăti să se ridice. În acel moment, o descoperire și mai cumplită îl făcu să înjure. Gura cadavrului fusese debarasată de limbă. Carnea începea să se înnegrească acolo unde limba fusese secționată.

Frost se depărtă scârbit. Acea mutilare foarte recentă îl făcea probabil să sufere îngrozitor. Cu toate astea găsise forța să vină până acolo și să se lupte cu o energie disperată.

Dacă acea mutilare era opera camarazilor lui fanatici, însemna că ucigașul trebuia să plătească pentru ceva ce făcuse... sau nu făcuse.

Mercenarul smulse o cuvertură de pe pat și o aruncă asupra cadavrului. Sub cap i se forma o băltoacă roșie. Arabul era mai mult ca sigur complicele omului pe care Frost îl omorâse în fața apartamentului lui Ghoster. Cel care îl adusese pe Gordon Young la Veneția... asasinul acelei nefericite fete, victimă nevinovată a unui joc necruțător.

Frost auzi zarvă pe scară. Intră în sala de baie și își examină gâtul. Unghiile acelui animal feroce îi crestaseră pielea. În plus, prima lovitură de pumnal îi tăiase ușor lobul urechii drepte. Deschise robinetul, udă colțul unui prosop și spălă sângele.

În acel moment cineva bătu la ușă cu insistență. Înjură printre dinți. Nu era chip să-și facă liniștit toaleta.

*
* *

Două ore mai târziu, farul unei ambarcațiuni-taxi lumină debarcaderul academiei de arte-frumoase și se opri lângă el. Mercenarul sări pe uscat. Își ridică gulerul gecii de piele și porni pe o străduță pe care ceața începuse parcă să se scămoșeze.

Orologiul din vecinătate bătu orele patru. Găsi fără greutate hotelul la care stătea Janie și bătu în geam ca să-l trezească pe omul de serviciu.

Polițiștii îl lăsaseră să plece după ce dăduse o declarație. Efracția fusese constatată și conducerea hotelului descoperise felul în care intrase arabul în clădire. Cadavrul avea să fie examinat de un medic legist în vederea identificării. Lucrul cel mai delicat fusese recuperarea armei și încărcătoarele rămase în cameră. În cele din urmă, un telefon dat viceconsulului Frampton rezolvase problema.

Dar nu mai voia să rămână la hotelul Danieli. Cu siguranţă că teroriştii nu aveau de gând să se resemneze.

Uşa se întredeschise şi apăru faţa unui bătrân.

— *Que vole*?

Frost bâigui nişte explicaţii cu un zâmbet pe care încerca să-l facă cât mai simpatic posibil. Italianul se uită foarte atent la mutra aceea de pirat ivită în mjilocul nopţii. Nu era perioada carnavalului...

— *Grazie*, zise Mercenarul intrând în holul întunecat şi îngust, luminat doar de o veioză.

Semăna foarte bine cu un hotel pentru studenţi.

Portarul îi indică numărul camerei unde stătea signorina americana. O luminiţă ciudată apăruse în ochii bătrânului în timp ce Frost se pregătea să urce scara. Nu fusese convingător. Un unchi nu vine să-şi trezească nepoata în crucea nopţii sub pretext că are insomnie.

Vocea îngrijorată a tinerei îi răspunse din partea cealaltă a uşii.

— Ce s-a întâmplat? Cine e?

— Eu sunt, Hank! Deschide.

Uşa scârţâi din balamale şi tânăra femeie se uită la el surprinsă. Ochii umflaţi de somn clipeau în lumina puternică a plafonierei. O cămaşă de noapte pe jumătate transparentă abia dacă îi ascundea goliciunea, şi Mercenarul se simţi asaltat de o mulţime de imagini în mod obişnuit condamnate de morală. Dar nu avea ce face. De fiecare dată când scăpa de un pericol mortal, avea toate simţurile exacerbate. Singurul mijloc de a le calma era să le ofere alinarea plăcerii.

Închise uşa şi suspină. Privirea i se opri fără să vrea asupra triunghiului negru pe care îl ghicea sub materialul subţire. Janie îşi dădu seama şi roşi. Dar expresia feţei i se schimbă imediat când descoperi urmele vinete de pe gâtul lui Frost.

— Ce s-a întâmplat, Hank? Eşti rănit?

Scoase din buzunar un pachet de Camel incredibil de mototolit şi trase afară cu vârful degetelor o ţigară aflată într-o stare deplorabilă.

Mai bine să-i spună. Refugiindu-se acolo, Mercenarul o făcea să se expună unui risc pe care poate că nu avea nici un chef să şi-l asume.

Aprinse ţigara, trase cu sete şi începu relatarea ultimelor sale aventuri. Începând cu episodul brutal de la New York şi ajungând la cel, nu mai puţin brutal, care avusese loc la hotelul Danieli.

După ce termină, tânăra femeie se uita la el cu un aer foarte tulburat.

— Este o absurditate că cei de la Washington nu amână vizita lui Wallace Kensington! Din moment ce ai dovada că acest complot există!

Frost zâmbi cu resemnare.

— Uneori, interesele politice prevalează asupra oricăror consideraţii. Kensington trebuie să încheie cu italienii un acord pentru instalarea unei baze de rachete în Sicilia. Pe de altă parte, peste mai puţin de o lună are loc reuniunea la nivel înalt ruso-americană. Am impresia că cele două evenimente sunt legate. Această nouă implantare în Europa poate să constituie pentru Statele Unite un argument esenţial.

Janie se aşeză picior peste picior pe marginea patului în timp ce Mercenarul continuă:

— Dacă această vizită ar fi anulată, nu numai că asta ar însemna cedarea în faţa şantajului teroriştilor, ci va apărea o situaţie de care vor profita sovieticii.

— Crezi că organizaţia Leul de Aur e subvenţionată de ruşi?

Frost se uită fix la vârful incandescent al ţigării apoi scutură din cap.

— Nu cred. E vorba cât se poate de clar de o bandă de musulmani fanatici. Tipii ăştia nu ascultă decât de ideea lor fixă. Dar e sigur că lupta lor împotriva demonului occidental serveşte mai mult sau mai puţin indirect interesele rusnacilor.

Se opri, se încruntă preocupat şi continuă:

— Kensington va beneficia de o pază întărită, dar e foarte posibil să nu fie de ajuns. Teroriştii pun la cale lovitura de câteva luni. Au complici aparent greu de bănuit. Mai am doar trei zile până la venirea vicepreşedintelui ca să opresc operaţiunea...

Tânăra femeie îl prinse de mână şi îl obligă să se aşeze lângă ea. Îi scoase geaca şi începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă.

— Deocamdată ai nevoie de odihnă, şopti ea.

Frost îşi desfăcu tocul armei lăsându-l să cadă pe podea. Era perfect de acord cu Janie ale cărei degete se plimbau deja prin părul lui de pe piept. Îl sărută pe gât şi îi mângâie rănile cu vârful limbii. În acelaşi timp îi desfăcea pantalonii.

Frost se răsturnă pe pat, încrucişându-şi mâinile sub ceafă şi aruncându-şi pantofii prin cameră. Se înfioră de plăcere. O privi pe Janie eliberându-i sexul şi învăluindu-l în mâinile ei înainte de a-l face să dispară în gură. Avu brusc senzaţia că o mulţime de furnici electrice îi călăreau pântecele.

Frost se ridică nerăbdător. Se debarasă de haine şi o apucă pe tânăra femeie de subsuori. Ea alunecă sub el scâncind de plăcere şi se arcui ca să-i vină în întâmpinare.

El o pătrunse dintr-un singur elan, violent, irezistibil. Janie îl prinse de şolduri ca să-l atragă şi mai profund în ea răsuflările lor accelerându-se în acelaşi ritm.

Ea ajunse prima la orgasm şi ţipă răguşit, scuturată de spasme. Frost o muşcă de sfârcul unui sân. Teaca umedă care îi strângea sexul se contractă voluptuos şi nu mai putu să reziste...

CAPITOLUL IX

Hank Frost asculta distrat comentariile pe care le făcea Janie despre construcţia bazilicii şi lunga serie de catastrofe mai mult sau mai puţin naturale care se abătuse asupra ei de-a lungul secolelor.

Se aflau în imensa piaţă San Marco, aproape lipsită de turişti, în afara unui grup de japonezi care „mitralia" împrejurimile cu aparatele fotografice, cu mutrele dominate de veşnica lor expresie hilară şi tâmpă.

Sute de porumbei cenuşii se deplasau pe pavaj, cu privirea tristă, căci firimiturile erau rare în afara sezonului. Erau nevoiţi să aştepte week-end-ul pentru ca o mulţime de gură-cască să invadeze din nou piaţa, cumpărând punguliţe cu firimituri de pâine de la vânzătorii ambulanţi.

Janie îl conduse pe Mercenar sub marele portal împodobit cu mozaicuri multicolore. Era atât de entuziasmată încât Frost ridică capul ca să privească acel puzzle gigantic şi savant. Probabil că nişte tipi prost plătiţi îşi petrecuseră viaţa rupându-şi degetele ca să satisfacă pofta nebună de măreţie a unui pumn de trântori!

— Aici e povestită toată legenda sfântului Marco, îi explică tânăra femeie. Veneţienii s-au dus şi i-au furat trupul de la Alexandria, din Egipt, ca să fie îngropat în bazilică...

— Recent? întrebă Frost ridicând ironic din sprâncene.

— În secolul al IX-lea, nătăfleţule!

Frost fumă o ţigară, supărat de asaltul de erudiţie lansat de Janie. Se deplasară pe lângă faţadă, oprindu-se sub fiecare arcadă. Bizantin, roman, gotic. Ici un sfânt, colo un înger. O Coborâre de pe Cruce, o Ridicare la Cer. Frost zări în vârful unei coloane un leu înaripat, auriu, care se uita la ei cu un aer bosumflat şi care îi provocă un sentiment puternic de stinghereală.

Nişte oameni în salopetă trebăluiau la marginea pieţei, instalând bare şi montând o tribună. Peste câteva zile, miniştrii-europeni şi vicepreşedintele american aveau să se întâlnească chiar acolo ca să asiste la ceremonia comemorativă.

Ce mecanism diabolic puneau la punct teroriştii?

Unde vor lovi?

Mercenarul se uită pe esplanadă: turnul orologiului se profila pe fundalul cerului noros, acoperişul crenelat al palatului dogilor şi apoi, mai departe, debarcaderul cu gondole şi *vaporetti* care se legănau pe apa verde.

Janie îl apucă de braţ şi îl trase în interiorul bazilicii ca să continue vizita, dar rămase ţintuit locului câteva secunde, încruntat.

O urmă totuşi pe tânăra femeie în interior. Voia să vadă *Pala d'oro* care atrăgea atâta lume şi la restaurarea căruia contribuise şi guvernul american. Ca orice bun cetăţean, Frost era curios să vadă pe ce se duseseră banii contribuabililor...

Ceva însă se lămuri în mintea lui în momentul în care privise spre lagună. Teroriştii acţionau de pe un vas, sau cel puţin acolo se afla baza lor tactică. Aveau asigurate astfel mobilitatea şi discreţia. Din acel centru se puteau deplasa cu o şalupă rapidă aşa cum erau atâtea la Veneţia. Ucigaşul care fusese gata să-l lichideze noaptea trecută, fusese adus în felul acesta până la hotel.

Frost traversă nava în urma ghidului său, întârziind cu privirea mai mult asupra fundului tinerei femei decât asupra frescelor mistice care împodobeau pereții și tavanul. Când ai doar un ochi, trebuie să știi să alegi. Oricum, totdeauna considerase fundul unei femei ca un fel de arte frumoase, cel puțin acela de care era atras în mod irezistibil.

Mercenarul zâmbi când trecură pe lângă alt grup de japonezi, poate tot cel de adineauri. Mergeau cu capul în sus, poticnindu-se uneori din cauza dalelor inegale. Janie îi adusese la cunoștință că bazilica, construită pe mai mult de un milion de trunchiuri de copaci înfipte în nisipul lagunei, se lăsa în jos cu regularitate și provoca acele denivelări de paviment.

Ocoliră altarul de marmură masiv care avea deasupra un baldachin sprijinit pe patru coloane de alabastru și descoperiră în sfârșit *Pala d'oro*.

Mercenarul rămase cu gura căscată în fața retablului din aur împodobit cu smaralde, safire și ametiste, încrustat cu emailuri prețioase. O mulțime de nișe mici cizelate reprezentau detalii ale istoriei sfinte. Frost nu înțelegea prea bine sensul acelei benzi desenate dar ansamblul era de o frumusețe uluitoare.

— Presupun că e imposibil să scoți asta de-aici fără să fii remarcat? zise el.

Janie zâmbi amuzată.

— Ești mercenar sau jefuitor de comori?

— Tocmai asta mă întrebam și eu...

*
* *

După ce a luat dejunul cu Janie într-o *trattoria* și a făcut cunoștință cu cei mai buni *fettucini* din viața lui, Mercenarul

plecă pe jos la ambasadă. Voia să-i pună câteva întrebări lui Edward Frampton. Câteva întrebări jenante... Dacă viceconsulul avea contacte cu teroriştii arabi, ceea ce părea foarte probabil, atunci ce rol juca? Frost intuia ceva dar nu voia să bruscheze lucrurile. Voia să ajungă la şeful teroriştilor, chiar dacă ar fi trebuit să se pomenească chiar în faţa colonelului Kadhafi!

Această eventualitate îi aduse pe buze un zâmbet forţat. Perspectiva de a deveni al nu ştiu câtelea ostatic american nu-l încânta deloc. Într-o situaţie de acest fel, Frost ştia că statutul lui de mercenar s-ar fi întors împotriva lui şi că CIA ar fi negat că are vreo legătură cu el. Chiar şi amicul lui O'Hara ar fi dat din umeri şi ar fi pus dosarul lui în sertarul dispăruţilor.

Frost se gândi cu duioşie la Bess. Se va consola? Cinică şi necruţătoare, emisfera cea mai secretă a creierului său îi trânti răspunsul: „O să te plângă două zile, bătrâne chior!"

Acest punct fiind lămurit, Frost urcă scara clădirii de piatră cenuşie, pe care flutura steagul american, şi intră în hol.

Soldatul de pază îi adresă un salut militar, căruia Mercenarul îi răspunse fără ezitare. Armata lăsase urme de neşters!

Centralista ridică privirea spre el. Avea nişte ochi mari şi albaştri, puţin cam prea rotunzi, iar codiţele blonde o făceau să semene cu o liceană. Probabil că ea era iubiţica lui Mc Pherson.

Frost îi făcu cu ochiul şi întrebă de viceconsul.

— E plecat, răspunse ea mijind ochii ca să-l privească.

— Lipseşte mult?

Ea făcu un gest evaziv.

— În această după-masă ar trebui să se întoarcă.

Miji din nou ochii. Fata aceea era cu siguranţă tare mioapă. Mercenarul se aplecă spre ea şi zise cu jumătate de glas:

— Pot să-ţi pun o întrebare indiscretă?

Ea zâmbi.

— S-auzim...

— Care e prenumele lui Mc Pherson?

Fata roși imediat. Clipi și răspunse:

— George.

— Ei bine, ia legătura cu frumosul George și spune-i că Hank Frost ar vrea să-i vorbească.

Blonda dădu viguros din cap și branșă o fișă. Anunță vizita lui Frost în microfon și-și puse căștile. Mc Pherson șopti probabil o vorbă mai îndrăzneață, căci fata roși și mai tare.

Ataşatul ambasadei îl aştepta pe Mercenar în capul de sus al scărilor. Dădură mâna, apoi Mc Pherson îl conduse într-un birou și închise ușa în urma lor.

Frost se trânti pe bancheta de piele și-și vârî o țigară între buze.

— Știi ce era să mi se întâmple ieri seară?

Mc Pherson era palid ca ceara. Dădu din cap fără să răspundă.

— Se petrec lucruri grave, zise Mercenarul suflând un nor de fum. Wallace Kensington va sta aici în timpul ședерii sale la Veneția?

— Da. În apartamentul situat la ultimul etaj, răspunse el cu o voce nesigură.

— Cum se va duce la ceremonia oficială?

— Cu șalupa ambasadei. Ascensorul interior coboară direct la baza construcției care dă spre canal. Acolo se află bărcile.

Frost ridică din sprâncene.

— Adică oricine poate să intre în ambasadă udându-se puțin!

Mc Pherson scutură din cap.

— Nu. Căile de acces sunt protejate de sasuri de siguranță. Deschiderea lor este comandată de la distanță. O cutie specială care emite un impuls luminos.

Mercenarul îşi netezi mustaţa.

— Tare mi-e teamă că Frampton este amestecat în povestea asta urâtă, dar nu vreau să declanşez nimic mai înainte de a fi sigur că voi pune mâna pe teroriştii. Vrei să mă ajuţi, Mc Pherson?

Ataşatul ambasadei, în picioare cu spatele la uşă, îşi încrucişă cu nervozitate degetele şi aprobă timid cu o mişcare a bărbiei.

O încurajare care era suficientă pentru Frost. Continuă:

— Vorbeşte şi cu prietena ta. Explică-i că lucrezi pentru serviciul secret. Asta probabil că o va entuziasma. Să asculte convorbirile telefonice ale lui Frampton. Există puţine şanse să nimerim peste ceva cu adevărat important, dar nu se ştie niciodată. Un fapt neprevăzut poate să-i împingă pe oamenii cei mai abili la imprudenţe.

Mc Pherson pălise şi mai mult la faţă. Înghiţi cu greutate şi zise:

— Nu este posibil ca domnul Frampton să fie... complice cu...

Mercenarul îl întrerupse:

— Cu întrebările şi răspunsurile mă ocup eu. Îţi cer doar să fii vigilent şi să-mi aduci la cunoştinţă tot ce ţi se pare ciudat.

Mc Pherson dădu afirmativ din cap. Frost se ridică şi adăugă:

— Acum stau la hotelul Campiello, lângă San Zaccaria.

— Dar, nu te temi că vor încerca din nou să...

Mercenarul puse capăt îngrijorării ataşatului ambasadei zicând cu un zâmbet maliţios:

— Dorm numai cu un ochi!

Janie îi indicase acest hotel situat aproape de hotelul ei. Un hotel de două stele, condus de o impozantă şi guralivă

mama care se topea când îl vedea. Îl lua drept un actor de la Hollywood. Cum să nu cedezi linguşelii? Dacă îi era scris să moară ţintuit pe saltea de un pumnal, mai bine să moară cu aureolă de stea de cinema!

În momentul în care voia să iasă, Frost avu o inspiraţie bruscă. Băgă mâna în buzunarul interior al gecii.

— Poate că l-ai mai văzut deja pe tipul ăsta...

Mc Pherson luă fotografia cu o mână tremurătoare. Mercenarul zâmbi.

— Da. Se afla la contesa Goldoni la una dintre recepţii. Ba chiar cred că era amantul ei din acel moment.

Zâmbetul lui Frost încremeni. Nu se aştepta la asta.

— Eşti sigur?

— Am o foarte bună memorie vizuală, răspunse cu siguranţă Mc Pherson.

— Când a fost asta?

— În urmă cu vreo trei-patru luni. La date nu sunt chiar atât de tare.

Mercenarul se încruntă.

Prin urmare, frumoasa venețiancă îl minţise. Îl cunoştea pe Gordon Young.

Puse fotografia în buzunar şi îi spuse lui Mc Pherson cu un ton plin de gravitate:

— George, eşti o comoară.

Apoi se îndreptă spre uşă, o deschise larg şi ieşi pe culoar, lăsând în urma lui un ataşat de ambasadă în cea mai mare confuzie...

Înainte de a se duce la contesa Goldoni, Mercenarul luă o barcă-taxi până la serviciul vămii situat la capătul promenadei de lângă bazinul San Marco.

Regulamentele maritime internaţionale obligau toate navele să tragă lângă administraţie. Nu exista nici un motiv ca Veneţia să nu respecte această regulă. Spera să poată selecta o

listă cu ambarcaţiuni susceptibile să-i adăpostească pe teroriştişi să le facă o vizită de rutină.

Cu sau fără ajutorul comandantului Borello, şeful poliţiei locale. De fapt, Mercenarul nu spera să găsească un aliat în acest tip care trecuse asasinarea lui Mark Ashby în rândul crimelor comise în scop de jaf, ci mai curând... unul care ascunde urmele.

Pe faţa lui se putea citi nemulţumirea în timp ce traversa intrarea monumentală a oficiului vămii. Dacă arabul ar fi reuşit să-l omoare noaptea trecută la Danieli, oare Borello ar fi clasat la fel şi dosarul lui? Iar viceconsulul ar fi fost foarte bucuros să-l zugrăvească ca pe un paranoic măcinat complet de alcool!

Iar în acest timp, Leul de Aur punea la punct detaliile, asambla una câte una zalele lanţului terorist. Acum Frost nu mai era chiar atât de sigur că strategia lui O'Hara era cea mai bună. Adică faptul că-l lăsase să plece pe Gordon Young...

Grăsanul cu şapcă de amiral care îl primi pe Frost în biroul său plin de praf, care puţea a aer închis, probabil că nu mai trăsese în piept aerul din largul mării de cel puţin un deceniu.

Mercenarul îşi reduse în mod voluntar vocabularul la cât mai puţine cuvinte pentru a-i explica scopul vizitei. Vameşul îşi încrucişă mâinile pe burdihan, examinând legitimaţia CIA cu o privire absentă. Când îl văzu scuturând din cap, Frost se abţinu cu mare greutate să nu-i tragă un pumn în bărbie.

Mercenarul înţelese următoarele: Veneţia respecta regulile maritime dar beneficia totuşi de un drept la secret. Un privilegiu moştenit probabil de la negustorii bogaţi de altădată, ale căror nave încărcate cu comori aduseseră o mare prosperitate cetăţii lagunelor. Pe scurt, ofiţerul de la vamă nu era obligat să arate registrele decât cu aprobarea specială a

controlorului general, care se afla în deplasare la Ravenna pentru o săptămână.

Frost se simți cuprins de furia neputinței. La urma urmelor, poate că era adevărat că agenții de informații care treceau prin Veneția deveneau paranoici. Aveau și de ce!

Grăsanul îl ascultă proferând o serie de înjurături în limba maternă cu o privire indiferentă și blazată, dând din când în când din cap în semn de încuviințare. Când părăsi clădirea vămii, Frost era gata la orice nebunie. Frustrarea avea limitele ei!

Își vârî furios o țigară Camel între dinți și se uită spre iahturile și șalupele mari din lagună. Nu avea cum să facă o alegere. Nu putea să inspecteze fiecare ambarcațiune, una după alta, fără un act oficial.

În sfârșit, porni spre debarcader, unde câteva bărci-taxi se legănau în așteptarea clienților.

*
* *

Contesa Goldoni nu-și pierdu calmul când auzi pașii precipitați ai unui bărbat pe scara care ducea la apartamentul ei. Îl aștepta pe Frost.

Schiță chiar un zâmbet.

Stătea lungită pe sofaua acoperită cu mătase roșie, cu fața la cămin. Purta o rochie lungă de culoare albastră. Părul bogat i se revărsa pe umerii rotunzi pe care croiala rochiei îi lăsa descoperiți.

Când Mercenarul se opri în pragul ușii, unghiile ei date cu lac albastru se crispară ușor în jurul paharului de șampanie pe care îl avea în mână.

— Intrați, *signor* Frost! Sunteți invitatul meu.

Mercenarul nu se mișcă. În salon plutea un parfum ușor de tutun blond. Or, pe micul gheridon pe care contesa își așeză paharul nu se afla nici țigară și nici scrumieră.

Lumina roz a apusului de soare se revărsa prin ferestre, colorând dalele de marmură cenușie. Frost urmări gestul frumoasei venețience care ridică o sticlă de Laurent Perrier și umplu al doilea pahar aflat lângă paharul ei.

Făcu un pas înainte. Simți pe spate un fior neplăcut. Își dădu seama în acel moment că mirosul de tutun provenea din exteriorul încăperii, nu din interior. Vocea femeii se auzi din nou, dar creierul lui Frost, mobilizat de un sentiment din ce în ce mai apăsător, nici măcar nu înregistră sensul cuvintelor ei.

Se întoarse brusc ducând mâna la subsuoară. Dar nu avu timp să atingă mânerul pistolului.

Omul din spatele lui ridică bastonul de cauciuc. Mercenarul încercă să evite lovitura și se aruncă într-o parte îndoind un genunchi, dar spațiul dintre ușă și perete era prea mic.

Urmări cu coada ochiului traiectoria bastonului de cauciuc care se îndrepta spre partea din spate a capului și strânse din dinți.

În momentul în care lovea peretele cu umărul, în capul lui făcu explozie un nor de meteoriți verzi. O durere fulgerătoare îi iradie creierul și se prăbuși la podea fără cunoștință.

CAPITOLUL X

Şahed aruncă bastonul de cauciuc lângă corpul lipsit de cunoştinţă al lui Frost şi scoase pumnalul de la centură.

— Stai! strigă Gordon Young.

Americanul ţâşni din culoarul de la etaj de unde asistase la scoaterea din joc a Mercenarului.

Locotenentul emirului îşi opri gestul. Fulgerul ucigaş din ochii lui se transformă într-o lucire de mânie frustrată.

Andrea Goldoni se apropie de cei doi bărbaţi cu mersul ei lent şi maiestuos. Young zâmbi de încântare şi zise cu o voce mieroasă:

— I-am promis contesei că în casa ei nu se va mai vărsa sânge. Sunt un om de cuvânt.

Şahed bombăni câteva cuvinte în arabă şi puse la loc pumnalul.

Italianca se uită un moment la Mercenar, ale cărui trăsături erau încremenite într-o expresie de durere. Simţi atunci mâna lui Young atingându-i şoldul şi tresări.

— Nu imediat. Trebuie să ne debarasăm de el.

Gordon Young zâmbi cu toată gura.

— Asta se va întâmpla imediat, Andrea.

Se întoarse spre Şahed şi ordonă:

— Cheamă-l pe Iusef şi căraţi-l în barcă.

Arabul își chemă omul, care rămăsese ascuns la parter, ca să blocheze o eventuală fugă a Mercenarului. Tipul urcă scara în fugă.

În timp ce teroriștii cărau corpul lui Frost, Young cântărea în mână pistolul Browning High-Power pe care i-l luase. Admiră lucrătura fluierând de admirație, apoi desfăcu haina și îl puse la centură.

Îi auzi pe arabi dechizând ușa mică care dădea direct spre canal. Barca cu motor împrumutată în mod discret cu o oră înainte avea să-l ducă pe omul de la CIA spre ultimul lui sălaș: un loc foarte adânc al lagunei.

Americanul se uită după contesa Goldoni care se întorcea la sofa și apuca delicat cupa de șampanie între degete. Știa că va obține ce dorea de la ea după ce treaba se va termina. Emirul îi recomandase să fie foarte „amabilă" cu el, altfel... Șahed ar fi avut grijă să fie persuasiv.

Scoase pachetul de țigări din buzunar și puse o țigară în colțul gurii. Într-o zi va avea tot atâta putere ca acel porc gras de saudit...

Într-o zi...

Se apropie de acea creatură splendidă a cărei privire misterioasă se pierdea în depărtare pe suprafața canalului ce putea fi zărit de la fereastră.

Șahed revenea deja. Mai avea o treabă cu micul atașat prea vorbăreț...

Young se aplecă spre contesă și o sărută pe gât. De data asta ea nu se mișcă. Artificierul lăsă o mână să alunece în decolteu și apucă un sân rânjind lubric.

— Ai mâinile umede, îi zise ea. E foarte neplăcut.

*
* *

Se lăsa noaptea în momentul în care George Mc Pherson părăsi ambasada. Ca în fiecare seară, funcția lui îi cerea să plece ultimul. Sosirea vicepreşedintelui Wallace Kensington nu era un fleac şi avea de rezolvat o mulțime de detalii.

Abia dacă îl văzuse pe Edward Frampton care sosise la birou pe la mijlocul după-amiezii. Între timp, Mc Pherson se achitase de misiunea încredințată de Hank Frost şi vorbise cu Stella.

Ataşatul ambasadei traversă mica piață San Giovanni unde un grup de puştani se juca cu mingea țipând strident. Felinarele aruncau umbre mari pe fațadele caselor.

Mc Pherson dispăru pe o străduță. Doi oameni se iviră în urma lui. Mingea copiilor nimeri în picioarele unuia dintre ei. Necunoscutul o trimise înapoi lovind-o cu călcâiul.

Şahed şi Yusef grăbiră pasul şi intrară şi ei pe străduță....

Mc Pherson se gândea la fața uluită a Stellei când auzise că fusese angajat de omul de la CIA. Era foarte mândru de el. Tipii ăştia nu aveau încredere în oricine. Dovadă că Mark Ashby nu-i adresase vreo vorbă nici măcar o singură dată. Dar Ashby era un tip gomos.

Ataşatul ambasadei îşi reținu un fior de groază gândindu-se la sfârşitul lui atroce. Se opri în fața unei uşi deschise, pătrunse într-o curte întunecoasă şi urcă o scară din piatră lipită direct de flancul unei case cu trei etaje. Apartamentul lui se afla la etajul doi.

Închise uşa şi aprinse lumina, apoi se duse în dormitor şi aruncă haina pe pat. Se uită la ceas. Mai avea încă timp să pregătească salata şi să pună apa la fiert. Stella era invitata lui în acea seară. Probabil că va şi dormi la el. Acest gând îl făcu să zâmbească de fericire. Poate că nu era prea descurcăreață, dar la pat pur şi simplu îl înnebunea.

Mc Pherson îşi suflecă mânecile cămăşii şi se duse la bucătărie. Se aplecă peste chiuvetă ca să-şi spele mâinile. În acel moment uşa se deschise cu mare zgomot.

Deschise gura ca să ţipe, dar ţipătul îi rămase încremenit în gât şi făcu ochii mari văzându-i pe cei doi arabi îmbrăcaţi după moda occidentală. Primul se repezi la el în timp ce al doilea închidea uşa şi se sprijinea cu spatele de ea.

Spaima îl paraliza. Mc Pherson încercă din nou să ţipe, dar arabul îl apucă de păr şi îl trase spre spate vârându-i genunchiul în şale. Bătu aerul cu mâinile, se lovi cu capul de marginea mesei şi căzu pe podea.

Şocul îl făcu să mijească ochii de durere, iar în momentul în care deschise ochii, arabul îi înfipse pumnalul în gât.

Ataşatul ambasadei auzi sunetul pielii despicate şi simţi sângele inundându-i faţa şi gâtul.

Apoi se prăbuşi într-un puţ întunecos şi nu mai auzi nimic.

CAPITOLUL XI

Şahed opri motorul bărcii care mai înaintă puţin din cauza inerţiei, legănată de hulă. Drept în faţă, balizele luminoase care delimitau canalul se înşirau în noapte până când dispăreau complet, înghiţite de ceaţă.

Aşezat în partea din faţă a ambarcaţiunii, Gordon Young şi Yusef scrutau spaţiul din jur. La picioarele lor, înfăşurat într-o prelată, zăcea Mercenarul, legat de mâini şi de picioare. Nu-şi venise în simţiri de la lovitura violentă pe care i-o aplicase Şahed.

Artificierul îi aruncă o privire plină de ură şi îi trase cu piciorul în şale.

— Ticălosul ăsta va deveni haleală pentru peşti şi pentru crabi! Vor mânca pe cinste!

Cei doi arabi rânjiră, apoi Şahed îndreptă degetul spre o luminiţă care se apropia de ei, despicând perdeaua de ceaţă.

Se aflau la extremitatea canalului Giudecca care despărţea Veneţia de Lido, iar din luminile oraşului nu se putea distinge decât un halo vag proiectat pe cer.

Young se ridică pe jumătate şi miji ochii. Acum auzea zgomotul înfundat al unui motor. Şalupa iahtului venea după el ca să-l ducă la vila din Murano. Farul păru că schimbă direcţia, apoi reveni drept asupra lor.

Şahed scoase o lanternă şi îşi indică prezenţa printr-o serie de semnale luminoase.

După mai puțin de o jumătate de minut, barca cu motor trecu de ultima baliză și descrise un cer în jurul lor. Gordon Young tresări. Dacă era o șalupă a pazei de coastă? Degeaba se bucura emirul de protecții excepționale; tipul legat fedeleș de la picioarele lor constituia un pachet deosebit de incriminant.

Suspină ușurat recunoscând silueta lui Marzuk aplecată în partea din față. Americanul se întoarse spre locotenentul teroriștilor și îi zise:

— Știi ce ai de făcut?

Arabul dădu din cap. Trebuia să iasă de pe canal înainte de a-l arunca pe Mercenar peste bord, echipat cu o încărcătură de plumb. Nu exista nici o șansă ca acel cadavru să fie descoperit. Un rictus feroce îi schimonosi fața și duse mâna spre pumnalul de la centură, atingând ușor efigia Leului de Aur care împodobea mânerul.

— Câinele ăsta va vedea imediat cum i se deschid porțile iadului! zise el printre dinți.

Șalupa iahtului *Fadila* se lovi în acel moment de bordul lor, pilotată de unul dintre oamenii lui Marzuk. Tipul cu capul ras se lăsă în genunchi, cu pușca de asalt între picioare, și se strădui să mențină lipite cele două ambarcațiuni. Gordon Young sări lângă el și pilotul porni imediat virând spre larg...

*
* *

Hank Frost auzi clipocitul apei lângă coca bărcii. Durerea din spatele capului era de-a dreptul insuportabilă. Era culcat pe burtă, cu brațele trase la spate, cu încheieturile legate strâns.

Peste el fusese aruncată o prelată care putea a păcură și a pește.

Se înfioră la gândul că acea împuțiciune avea să fie lințoliul lui. Își recăpătase cunoștința cu câteva clipe înainte

de a se apropia de ei a doua barcă cu motor, pentru a lua la bord pe cineva care nu putea să fie decât Gordon Young. Cuvintele pe care americanul le schimbase cu unul dintre arabi erau cum nu se poate mai clare. Frost mai avea de trăit doar câteva minute!

Iar şansele lui de a se salva erau cu mult sub zero!

Se blestemă în gândul lui că se lăsase prins în cursă atât de stupid la palatul contesei. Faţa frumoasei veneţience îi apăru ca într-un coşmar, declanşând o durere violentă care îi sfredeli capul. Strânse din dinţi ca să nu geamă.

Unul dintre cei doi terorişti porni motorul şi ambarcaţiunea începu să salte pe creasta valurilor. Vibraţiile sporiră suferinţa Mercenarului. Avea impresia că un sfredel de oţel îi perfora creierul.

I se părea că, dintr-o clipă în alta, creierul lui avea să facă explozie. Îşi adună toate puterile ca să lupte împotriva găurii negre care îl pândea. Ştia că dacă va cădea din nou în inconştienţă, cu siguranţă că nu se va mai trezi niciodată.

Frost mişcă degetele şi ridică cu câţiva centimetri mâinile legate. Simţi atunci pumnalul Gerber fixat la spate. Agresorii nu avuseseră timp să-l scotocească complet, siguri că reuşiseră să-l facă inofensiv. Trase de legătură, care slăbită cu câţiva milimeteri, aţâţă în el ultima scânteie de speranţă...

Atinse uşor cu degetele mânerul cuţitului în momentul în care barca cu motor ţâşni brusc deasupra valurilor şi recăzu în scobitura unui val cu un şoc înăbuşit. Mercenarul îşi încordă muşchii ca să amortizeze şocul, dar se lovi cu fruntea de podea.

Firul se rupse şi Frost, copleşit de durere, îşi pierdu din nou cunoştinţa...

Cât timp trecuse? Cu siguranţă că nu mai mult de câteva minute. Simţi bătaia vântului şi deschise pleoapa.

Era aşezat pe marginea bărcii, ţinut de umeri de unul dintre arabi, în timp ce al doilea îşi făcea de lucru la picioarele lui. Mercenarul se strădui să-şi păstreze acelaşi ritm al respiraţiei. Dacă tipii ar fi băgat de seamă că revenise la realitate, ar fi precipitat lucrurile. Or, fiecare secundă avea pentru el o valoare inestimabilă.

Simţea furnicături în tot corpul, având impresia că un miliard de ace minuscule îi înţepau corpul amorţit. Teroristul aplecat la picioarele lui îi prindea de glezne două blocuri de plumb de aproape treizeci de kilograme fiecare. Cu ele era sigur că se va înfunda în mâlul de la fund. Se înfioră la gândul că oasele lui, acoperite de alge şi de cochilii, avea să semene cu peisajul submarin al lagunei, după ce o armată de peşti îl va mânca în mod conştiincios.

Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte în arabă apoi se strâmbară de râs. Mercenarul se prefăcu în continuare că doarme, cu umerii căzuţi. Mişcă imperceptibil o mână, făcând să alunece trei degete sub geacă, şi găsi din nou mânerul pumnalului Gerber. Dacă reuşea să tragă cuţitul din tocul de piele înainte de a fi aruncat peste bord, avea o şansă, după ce ajungea sub apă, să-şi taie legăturile destul de repede ca să evite înecul.

Tipul de la picioarele lui trase de frânghiile care ţineau greutăţile. Frost îşi reţinu un ţipăt de durere când nodul se strânse şi mai mult în jurul gleznelor, intrându-i în carne. Celălalt se ridică satisfăcut şi făcu un semn complicelui său.

Mercenarul reuşi să facă pumnalul să alunece. Contactul cu lama rece reprezenta deja o victorie. Simţi sângele bătând înăbuşit la tâmple. Încă cinci centimetri...

Brusc, arabul care îl ţinea de umeri se deplasă pe trei sferturi. Îl apucă cu o mână de păr şi în cealaltă luă un cuţit mare. Arma ţâşni din teacă cu un şuierat metalic sinistru.

Frost recunoscu instantaneu pumnalul care fusese gata să-l omoare deja de două ori.

Pleoapa întredeschisă se zbătu fără voia lui. Pumnalul Gerber era acum în întregime scos afară din teacă. Îl strânse în mână, dar ucigaşul, trăgându-i brusc capul pe spate, îl obliga să-şi descopere gâtul. Frost îi văzu faţa aplecată asupra lui, cu trăsăturile deformate de o grimasă feroce.

De data asta venise sfârşitul.

Avea să moară, avea să sângereze ca un animal la abator. Umerii îi căzură. Cerul imens şi negru păru că se apropie şi că se prăbuşeşte peste el, ca să-l ducă spre ţinutul îngheţat al nopţii veşnice.

Îl simţi în acel moment pe celălalt tip care îi ridica picioarele şi punea greutăţile în echilibru pe marginea bărcii. Aveau de gând să-i taie gâtul deasupra apei şi să-l împingă imediat peste bord...

CAPITOLUL XII

Frost îşi încordă muşchii abdominali ca să-şi concentreze toată forţa spre mijlocul corpului şi să încerce să scape printr-o detentă bruscă.

Era singura posibilitate: să plonjeze înainte de a avea gâtul tăiat.

Tipul ridică pumnalul, iar cu cealaltă mână îi răsuci în continuare părul. În ciuda durerii, faţa Mercenarului rămânea nepăsătoare. Al doilea terorist îl ţinea cu spatele întins pe marginea îngustă. Frost zărea cu coada ochiului masa întunecată şi mişcătoare a apelor.

În momentul în care lama urma să-l lovească, se arcui violent şi aruncă cu toată puterea picioarele spre exterior. Partea de sus a corpului căzu în gol, trăgând greutăţile legate de glezne. Luat prin surprindere, ucigaşul dăduse drumul părului celui pe care îl credea inconştient.

Mercenarul luă o gură mare de aer. Celălalt arab încercă zadarnic să-l reţină agăţându-l de talie. Frost se duse la fund ca o piatră stârnind un vârtej de bule negre.

Şahed cercetă îndelung valurile agitate de hulă, plimbând fasciculul lanternei în jurul locului unde dispăruse Mercenarul. Nu era deloc îngrijorat în privinţa sorţii omului de la CIA. Legat de mâini şi de picioare şi cu greutăţile fixate la glezne, Mercenarul nu avea nici cea mai mică şansă să revină la suprafaţă.

Yusef se întorsese la locul lui în partea din spate a bărcii şi îi aştepta ordinul ca să pornească motorul. Ceața devenise şi mai deasă. Nu se mai vedea nimic mai departe de cinci metri.

Locotenentul emirului era totuşi frustrat. I-ar fi tăiat gâtul cu cea mai mare plăcere acelui câine care îi omorâse doi oameni, pe Safi şi Akar. Nu fiindcă ar fi avut vreun sentiment față de ei. Soldații care îşi sacrifică viața pentru războiul sfânt au dreptul la recunoştința veşnică a lui Allah. Chiar şi Akbar, care îşi răscumpărase greşeala murind ca un brav. Dar Şahed ar fi vrut ca americanul să se golească de sânge sub ochii lui.

Vocea lui Yusef îl aduse la realitate. Era îngrijorat de ceața din ce în ce mai deasă. Şahed stinse lanterna şi veni lângă el. Farul bărcii părea că se striveşte de ceața care plutea deasupra apei formând un halo albicios.

— Allah este îndrumătorul tău în noaptea întunecoasă, zise Şahed schițând un zâmbet.

Celălalt apăsă pe demarator şi manevră maneta vitezelor, fără să fie complet convins.

Locotenentul emirului adăugă:

— L-a îndrumat pe profetul lui prin furtunile de nisip. Ne va ghida şi pe noi prin ceață...

*
* *

Comandantul Giacomo Borello ridică cearceaful care acoperea cadavrul, având grijă să nu pună piciorul în băltoaca de sânge coagulat, care îl înconjura ca o floare enormă şi monstruoasă de culoare stacojie.

George Mc Pherson zăcea pe spate, cu gâtul tăiat de la o ureche la cealaltă, cu ochii holbați, având întipărită pe față o expresie de groază.

Nici urmă de arma crimei. Dar şeful poliţiei veneţiene recunoştea semnătura sângeroasă a oamenilor emirului.

Lăsă în jos cearceaful. Faţa lui albicioasă rămase inexpresivă ca o piatră de mormânt.

Se uită cu o privire blazată la expertul care îşi făcea treaba cu o hărnicie de furnică şi blestemă în sinea lui. Metodele expeditive ale emirului Abduzhed îl puneau în situaţii din ce în ce mai delicate. Prefectul provinciei îi transmisese chiar în acea dimineaţă că trei inspectori din brigada antiteroristă vor ajunge la Veneţia în următoarele douăzeci şi patru de ore ca să anchetеze moartea lui Mark Ashby.

Tânăra femeie refugiată în camera vecină începu din nou să plângă. Giacomo Borello auzi vocea gravă şi calmă a poliţistului Schiavone care încerca s-o liniştească.

Stella Johnston, care şi ea făcea parte din personalul ambasadei Statelor Unite, descoperise cadavrul lui George Mc Pherson în momentul când ajunsese la el, unde urma să ia cina la invitaţia ataşatului ambasadei. Tânăra femeie dăduse imediat fuga la comisariatul din piaţa San Giovanni. Schiavone îl chemase imediat pe comandant.

Borello suspină. Scoase din buzunarul impermeabilului un pachet de Muratti şi puse o ţigară în colţul gurii, omiţând cu bună ştiinţă s-o aprindă. Asta era tactica lui folosită pentru limitarea consumului galopant de tutun. Situaţia lui de funcţionar corupt îl antrena dincolo de limitele verosimilului. Numai că nu putea să dea înapoi. Sauditul îl avea la mână.

Blestemă ziua în care acceptase acea invitaţie la bordul iahtului *Fadila* pentru petrecerea unei seri „foarte speciale", în urmă cu mai bine de un an, cu ocazia uneia dintre frecventele apariţii ale emirului la Veneţia. Tocmai îşi pierduse soţia, în vârstă de patruzeci şi opt de ani ca şi el.

Dispariția ei îl cufundase într-o stare de prostrație. Ba chiar se gândise la sinucidere, pentru ca în cele din urmă să-şi aleagă o nouă tovarăşă: sticla de Grappa.

În seara aceea fusese uluit de bogăția şi de fastul puternicului emir care îl tratase ca pe un oaspete de vază. Amabilitatea sauditului i se urcase la cap comandantului Borello şi, ajutat şi de alcool, pierduse simțul măsurii. Funcționarul nu fusese prea greu de convins şi, după multe cupe de şampanie, îl urmase pe diabolicul saudit în unul dintre saloanele sale particulare ca să guste din plăcerile interzise...

Giacomo Borello rămăsese doar cu o amintire confuză a acelei nopți, înceţoşată de fumul de opiu. Dar fotografiile pe care le primise acasă după câteva zile îi împrospătaseră în mod dureros memoria. Se văzuse în pozițiile cele mai obscene, în compania unor minori blonzi şi cu ochi nevinovați. În schimbul tăcerii, emirul îi ceruse funcționarului colaborare şi protecție totală.

Comandantul se prefăcu că nu ia în seamă întâmplarea. Alcoolul îl ajută să uite un moment amenințarea care plutea asupra lui. Până când un membru al Brigăzilor Roşii luase contact cu el. Atunci înțelesese ce aştepta sauditul de la el: să acopere o livrare de arme destinată teroriştilor italieni.

Borello reacționase printr-un refuz categoric, cu riscul de a se expune scandalului care îl pândea. În dimineața următoare primise o nouă serie de fotografii. Rămăsese încremenit de oroare recunoscându-se în acele poze, tolănit pe corpul unei fetițe cu beregata tăiată pe care o viola în modul cel mai josnic posibil. Un cuțit plin de sânge zăcea lângă cadavru, semnătură a propriei sale crime.

Ştia că nu putuse să comită o astfel de faptă. Nu putea să fie decât un trucaj. Dar cine ar fi crezut? Cu siguranță că

emirul pusese totul la cale în cele mai mici detalii şi fabricase dovezile care îl vor putea acuza fără vreo putinţă de tăgadă...

Comandantul Borello se hotărî în cele din urmă să aprindă ţigara pe care o tot molfăia în colţul gurii. Brancardierii ridicaseră cadavrul ataşatului ambasadei şi expertul plecase cu ei. Sergentul care îl însoţea pe Schiavone făcea de pază pe palier, cu spatele la uşă.

Şeful poliţiei se uită prin cameră. Lângă chiuvetă se afla veselă murdară şi, printre tacâmuri zări un cuţit mare de bucătărie.

Prin ochi îi trecu un fulger scurt. Vocea lui Schiavone se auzi din nou din camera alăturată.

Borello se ridică fără zgomot şi aruncă o privire peste umăr, apoi scoase o batistă din buzunar, o desfăcu şi apucă delicat cuţitul de bucătărie aşezat în suportul de scurgere.

După câteva clipe intră în camera vecină ca s-o interogheze pe Stella Johnston. Tânăra femeie avea să mărturisească mai devreme sau mai târziu că îşi asasinase amantul...

*
* *

Frost începu să înoate cu energia disperării, dar membrele amorţite de frig atârnau mai greu decât blocurile de plumb pe care le avusese până mai adineauri la picioare.

Se opri după câteva clipe, gâfâind, având impresia că plămânii sunt gata să-i ia foc. Descurajarea începea să-i macine puţinele forţe pe care le mai avea. Ceaţa făcea noaptea apăsătoare, opacă, urât mirositoare. Îi era cu neputinţă să zărească o cât de mică luminiţă într-o parte sau alta.

La ce distanţă se afla de mal?

Mercenarul își trase sufletul mișcând tot timpul picioarele sub apă. Un cârcel îl făcu să se strâmbe de durere.

Măcar înota în direcția bună? Nu avea nici un reper în timp sau spațiu. Se putea ca teroriștii să fi traversat toată laguna ca să-l arunce în Adriatica.

Înjură printre buzele învinețite de frig. Trebuia să se agațe în continuare de speranța că Veneția se afla drept în fața lui, ascunsă de perdeaua de ceață.

Chiar dacă această speranță era doar o picătură de apă într-un ocean...

Respiră adânc și porni voinicește, fiecare mișcare apropiindu-l și mai mult de starea de epuizare totală la capătul căreia îl aștepta moartea.

Dacă se salva la capătul acestui maraton acvatic, teroriștii aveau să fie teribil de surprinși. Iar contesa se putea pregăti de o discuție foarte neplăcută pentru ea. Era hotărât să precipite lucrurile și să-i facă să plătească pe acei ticăloși. Furia păru că-i redă forță și își acceleră înotul voinicesc, simțind puțină căldură în mâini și în picioare.

Reușise să scape de ucigași în ultima clipă. După ce scăpase din mâinile arabilor și plonjase cu capul în apă, greutățile de la picioare îl trăseseră la fund. Probabil la o adâncime de șase-șapte metri. Presiunea îi răscolise durerea de la cap. La câțiva metri mai jos i-ar fi pocnit timpanele.

Pumnalul Gerber rămăsese blocat între încheieturile mâinilor în timpul căderii. Mai mult ca niciodată, acel MK 1 își merita numele de cuțit de supraviețuire. Mercenarul mai trăsese de legături, apoi, ținând mânerul pumnalului cu degetele, crestase frânghia frecând-o de lamă. Operațiunea durase secunde lungi. Știa că în mai puțin de un minut va muri asfixiat. Diafragma începuse să se ridice cu disperare în sus. Frost dăduse drumul la câțiva centimetri cubi de aer și se lăsă

în genunchi în mâl. Degetele ghidară lama pe pipăite. Crestă cu frenezie legăturile de la picioare.

Imediat ce fu liber, împinsese cu picioarele şi se propulsase în sus, cu plămânii gata să explodeze. Despicase apa neagră oblic ca să se depărteze cât mai mult posibil de locul în care plonjase. Barca teroriştilor nu se mişcase, era sigur de asta. Ar fi auzit zgomotul motorului.

Ieşi la suprafaţă fără zgomot, reţinându-şi pornirea furioasă de a ţâşni afară din apă ca să-şi umple plămânii cu aer proaspăt. Stratul gros de ceaţă care se aşternuse peste apă era cel mai bun mijloc de protecţie. Zări silueta vagă a bărcii cu motor la mică distanţă de el. Unul dintre arabi plimba pe apă fasciculul unei lanterne...

Mercenarul se opri din nou gâfâind. De cât timp înota aşa ca un automat? Corpul îi devenea din ce în ce mai greu. În curând nu va mai avea putere să-şi ţină capul deasupra apei.

Nu vedea nimic. Numai întunericul traversat de fâşii de ceaţă.

— De data asta, Hank, zise el cu voce tare, ai ajuns la capătul călătoriei!

Deschise gura să tragă aer în piept. Dar bău o gură de apă sărată pe care abia dacă avu forţa s-o scuipe afară.

Oboseala şi amorţeala provocată de frig erau pe cale să-i distrugă ultimele fărâme de voinţă.

Se ducea la fund.

Frost începu să agite cu furie picioarele, refuzând sfârşitul fatal. Un val de adrenalină îi năpădi creierul şi îi zgudui o clipă întreg sistemul nervos. Dădu din braţe şi scoase capul afară. Apa îi şiroia pe faţă împăienjenindu-i vederea. Tuşi şi aspiră ceea ce probabil că era ultimul fir de aer. În acea clipă zări, printr-o spărtură în perdeaua de ceaţă, o lumină portocalie care plutea pe apă.

La început crezu că era vorba de un miraj. Dar nu, era o baliză de canal. Își frecă cu dosul mâinii pleoapa umflată și zări imediat și alte balize care trasau un drum în noapte.

Inima începu să-i bată cu putere. Parcurse cei douăzeci de metri într-un înot îndrăcit.

Mercenarul apucă baliza cu ambele mâini și se ridică pe jumătate pe ea, trăgându-și treptat sufletul. Felinarele care mărgineau piața San Marco era vizibile de departe. O parte a lagunei părea să fi fost cruțată de ceață. Urmări cu privirea un *vaporetto* luminat care părăsea debarcaderul ca să străbată Grand Canal.

Frost dădu cu mâna șuvița de păr de pe frunte. Suspină. Mai întâi scăpase de cuțitul care voia să-i taie gâtul și evitase înecul. Depășise faza cea mai dificilă. Acum nu mai putea fi amenințat decât de o pneumonie, stând agățat așa ca un idiot de acea baliză luminoasă.

Ridică o mână și se scotoci prin buzunarele gecii, scoțând un pachet de Camel umflat de apă. Îl aruncă în apă înjurând furios.

CAPITOLUL XIII

Viceconsulul trase pălăria pe ochi şi încetini pasul. Burnița care începuse să cadă făcea pavajul deosebit de alunecos. Băgă mâinile în buzunarele pardesiului, privind cu o impresie de stinghereală crescândă strălucirea întunecată a canalului de la capătul străduței.

Urmă un moment de ezitare intrând pe chei. În dreapta se înălța bazilica Santa Maria. Era luminată de reflectoare fixate la sol care o făceau să pară şi mai maiestuoasă. O tresărire nervoasă agită pleoapele diplomatului. Întoarse capul înspăimântat. Un motan negru dădu colțul unei case ca să dispară în întuneric. Frampton rânji. Înghiți saliva amară care îi umpluse gura şi merse mai departe.

Cheiul se întindea pe lângă gura canalului pe o distanță de cincizeci de metri şi se termina cu un pinten stâncos îndreptat spre lagună. Fâşii de ceață atingeau uşor apa, făcând aproape palpabil mirosul fetid care emana din lagună.

Venise mai devreme la întâlnirea fixată de emir chiar în acea după-amiază şi, cu fiecare secundă care trecea, apăsarea din piept devenea din ce în ce mai puternică. Sosirea lui Hank Frost şi atentatul ratat de la hotelul Danieli deranjase cu siguranță planurile sauditului. Ce voia să-i mai ceară?

Ambasadorul american în post la Roma sosea la Veneția a doua zi dimineață cu câțiva agenți de securitate. Frampton

trebuia să-l întâmpine la avion. În ziua următoare, vicepreşedintele Wallace Kensington sosea şi el, precedând cu câteva ore delegaţia europeană. Leul de Aur voia să lovească mai devreme decât fusese prevăzut?

Viceconsulul se opri la capătul cheiului şi se uită încruntat la apă. Cum de se putuse lăsa antrenat atât de departe? Acum nu mai era decât o marionetă în mâinile emirului, un trădător pentru ţara lui, un om care nu mai avea nici o urmă de mândrie. Dacă ar fi avut curaj, s-ar fi aruncat deja în apa rece ca să pună capăt calvarului...

Zgomotul unui motor îl făcu să ridice capul. Farul unei bărci cu motor ţâşni din ceaţă, venind spre el. Diplomatul strânse convulsiv pumnii în buzunare.

Recunoscu şalupa iahtului *Fadila*. Ambarcaţiunea acostă la chei şi din ea coborî Şahed. Pilotul stinse farul dar lăsă motorul pornit. Locotenentul avea un aer supărat. Frampton făcu instinctiv un pas înapoi când arabul se proţăpi în faţa lui şi zise într-o engleză stricată:

— A fost avansat momentul operaţiunii. Întreaga operaţiune era gata să fie compromisă din cauza prostiei tale.

Diplomatul simţi picăturile de sudoare apărute pe frunte. Deschise gura dar nu reuşi să pronunţe nici un cuvânt.

— Vom lovi imediat după sosirea lui Kensington, continuă Şahed. Sasul de securitate al garajului trebuie să fie deschis mâine seară.

Frampton păli înspăimântat brusc, dându-şi seama ce avea să facă. Se înfioră. Era scârbit de propria sa laşitate. Dacă debloca sistemul de siguranţă, teroriştii ar fi fixat bomba sub şalupa în care avea să urce vicepreşedintele. Explozia ar fi fost apoi declanşată de la distanţă. Frampton şi ambasadorul venit de la Roma ar fi fost în urma acestei şalupe într-o ambarcaţiune a poliţiei. Vor vedea spectacolul din rândul întâi...

Viceconsulul înghiți cu greutate și zise cu o voce tremurătoare:

— Mi-e teamă că omul de la CIA mă bănuiește...

O grimasă bruscă schimonosi fața arabului:

— Imbecilule! Hank Frost e mort. Doarme cu crabii pe fundul lagunei!

Frampton tresări. Avusese timp Mercenarul să trimită un mesaj prin telex? Când menționase numele lui Huey Ghoster, diplomatul nu-și putuse ascunde tulburarea. Cu siguranță că lui Frost nu-i scăpase acest detaliu. Dacă serviciile secrete stabileau legătura care exista între Ghoster și el, ancheta lor ar fi progresat cu mare rapiditate.

— Vreau să vorbesc cu emirul, zise Frampton cu o voce mai fermă. Operațiunea trebuie să fie amânată. Riscul e prea mare. Agenții de securitate sosesc mâine la Roma. N-am mâinile libere ca să...

Șahed nu-l lăsă să termine. Îl pălmui violent pe diplomat peste față. Acesta se trase înapoi gemând. Arabul îl apucă de guler și îl lovi cu pumnul în stomac.

Frampton căzu în genunchi, cu respirația tăiată. Simți în gură un gust acru. Întoarse capul să vomeze, cu trăsăturile deformate de durere.

— Vorbești prea mult, câine idiot! se răsti la el teroristul. Dacă nu ne respecți ordinele, te voi goli de sânge...

Rânji și adăugă:

— Ca pe idiotul tău de coleg, Mc Pherson...

Viceconsulul dădu din cap fără să înțeleagă. Șahed îl ridică cu brutalitate; cu mâna liberă scosese pumnalul de la centură.

Frampton se înfioră de groază văzând lama care se apropia de gâtul lui.

Bâigui:

— Ce... ce...

Arabul atinse ușor gâtul grăsuț cu muchia cuțitului, privindu-l amenințător cu ochii lui negri.

— Mc Pherson e mort, iar tu ești viu numai pe jumătate. Dacă sasurile nu sunt deschise mâine seară, o să-ți tai beregata!

Îl îmbrânci cu dispreț, scuipă jos în fața lui și se întoarse la șalupa care demară imediat stârnind o jerbă de spumă.

Frampton merse clătinându-se până la zidul de care se sprijini cu spatele. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Fu scuturat de un nou spasm și vomită.

Un *vaporetto* sfâșie ceața, venind pe Grand Canal spre piața San Marco. Diplomatul se retrase în umbră tremurând, incapabil să-și stăpânească panica ce punea stăpânire pe el.

*
* *

Janie rămase un moment sub portalul hotelului *Campiello*, privind fără să vadă vitrina unui magazin de suveniruri situat de cealaltă parte a străduței. Era trecut de miezul nopții și Frost încă nu se întorsese la hotel.

Ce se putuse întâmpla?

Nu venise s-o ia la cină așa cum fusese înțelegerea. Așteptase în camera ei toată seara și apoi, la capătul răbdărilor, dăduse fuga la *Campiello*.

Opulenta mama, ațipită în fotoliul ei, cu un roman-foto pe genunchi, nu avea nici un mesaj pentru ea. Cheia Mercenarului se afla agățată în cuiul ei, confirmând în mod sinistru temerile tinerei femei.

Janie suspină și se întoarse resemnată în camera ei, cu moartea în suflet. După tot ce-i povestise Hank Frost despre atentatul proiectat împotriva lui Wallace Kensington, nu-și

putea imagina decât ce era mai rău. Poate că în acel moment se afla în mâinile teroriştilor.

Ce trebuia să facă?

Pe cine să anunțe?

Îşi încheie geaca de blugi şi coborî în stradă ca să ajungă în piața San Zaccaria, gândindu-se ce să facă. În momentul în care intra în *piazza* abia luminată de un felinar singuratic, zări o siluetă venind din față.

Inima începu să-i bată cu putere. Era Frost! Se repezi spre el cu un strigăt de bucurie.

El o ridică în brațe şi o sărută cu sete. Abia atunci îşi dădu Janie seama cât de jalnic arăta. Era ud până la piele, avea părul lipit de frunte şi era alb la față.

— Dumnezeule, Hank! exclamă ea. Ce s-a întâmplat?

Mercenarul se strădui să zâmbească. Îşi potrivi banda de piele care îi acoperea ochiul stâng şi răspunse:

— Un accident de gondolă stupid şi banal. Neacordarea priorității. În plus, gondolierul meu nu ştia să înoate!

Janie dădu din umeri, refuzând această explicație. Îşi strecură o mână sub geaca de piele îmbibată cu apă şi simți cămaşa rece ca gheața lipită de pielea lui Frost. Amână pentru mai târziu întrebările pe care ar fi vrut să i le pună şi îl trase spre hotelul *Campiello*.

— Cred că mori de frig! zise ea prinzându-l de mână.

O grimasă amară săpă câteva riduri pe fața Mercenarului care răspunse:

— În seara asta era să mor în mai multe feluri!

*
* *

Puțin mai târziu, Frost zâmbea fericit, cu fața ridicată spre duşul care lăsa să cadă peste el un jet de apă fierbinte într-un nor de abur. După apa rece ca gheața a lagunei şi ceața în care se macerase, senzația era nemaipomenit de plăcută.

Crezuse că va muri înghețat pe acea afurisită de baliză! Nici o ambarcațiune nu trecea prin apropiere. După o așteptare interminabilă, în cele din urmă se hotărâse să intre din nou în apă și să consume puțina forță pe care o mai avea ca să ajungă la mal. Pe la jumătatea drumului, își dăduse seama că nu va reuși. Picioarele, paralizate de frig, nu voiau să se mai miște. Atunci se lăsase să plutească pe spate... În acel moment extremitatea prelungă a unei gondole alunecase la câțiva metri de el.

Providența îi întindea mâna sub trăsăturile unui turist japonez de-a dreptul stupefiat. Japonezul îl ajutase să urce la bord, unde se mai aflau încă trei conaționali de-ai lui încotoșmănați în haine de iarnă. Unul dintre ei îi oferise lui Frost haina lui, iar el le explică cum ajunsese în acea situație neplăcută, povestindu-le, cu cea mai mare seriozitate, cum soacra lui, o zgripțuroaică rea, îl împinsese în apă de pe feribot.

Gondolierul, care înțelegea engleza, izbucnise în râs, în timp ce japonezii rămăseseră muți de uimire. Era clar că occidentalii aveau o concepție ciudată despre spiritul de familie!

Mercenarul ieși de sub duș. Se șterse, apoi înfășură prosopul în jurul șoldurilor. După care, își spălă banda de piele neagră, o frecă energic cu prosopul, și numai după aceea o puse la loc, mascând cicatricea oribilă.

Ușa sălii de baie rămăsese întredeschisă. În timp ce-și lega banta la spate, o văzu pe Janie închizând ușa camerei și aruncând pe pat un pachet de Camel. Privirea lui Frost întârzie asupra imaginii tinerei femei reflectată în oglinda din față. Fiorul din partea de jos a pântecelui îl făcu imediat să zâmbească.

— Tare greu ți-am găsit Camel! zise Janie din cealaltă încăpere. Am căutat în trei baruri. Nu poți să fumezi și tu Marlboro ca toată lumea!

Mercenarul nu răspunse imediat. Încerca să răspundă la o întrebare dificilă. Să „ardă" acum imediat o țigară sau după ce făcea dragoste?

În ciuda organismului slăbit care cerea o doză de nicotină, Frost optă pentru a doua variantă. Ieși din sala de baie și se apropie de pat.

— Dacă aș fi ca toată lumea, mi-aș pierde jumătate din farmec!

Janie își aruncă geaca pe un scaun. Privirea ei se tulbură zărind forma care ridica prosopul legat în jurul șoldurilor lui. Mai înainte de a fi avut timp să răspundă, Mercenarul o apucă de brațe și o aruncă în pat.

Tânăra femeie nu protestă deloc. Dimpotrivă!

*
* *

Frost îndoi brațul sub cap și aprinse o țigară cu expresia de reculegere a unui călugăr care hăpăie ostia. Primul fum aproape că îl ameți așa de mult îl marcase lipsa nicotinei. Deschise și închise de câteva ori capacul brichetei, încântat de tenacitatea ei, care se încăpățâna să funcționeze după tot ce suferise.

Janie se ghemui lângă umărul lui și îi mângâie pieptul, trecându-și degetele prin părul des.

După ce făcuseră dragoste ca niște descreierați, Frost îi povestise peripețiile cumplite din acea seară. Acum trebuia să facă un plan de acțiune ca să localizeze iahtul de pe care operau teroriștii și să ajungă la bordul lui. Era o soluție complet kamikaze, dar nu avea de ales. Cui să ceară ajutor? Dacă șeful poliției era plătit de Leul de Aur, după cum bănuia, destăinuindu-se lui n-ar fi făcut decât să-i alerteze pe teroriști. Deocamdată îl credeau mort. Cel mai bine era să creadă asta cât mai mult timp posibil.

Janie își strecură un picior între picioarele Mercenarului și îl sărută de câteva ori pe gât.

— Aș vrea să-ți pun o întrebare... începu ea cu un ton ezitant.

Frost suflă un nor de fum spre tavan și se aplecă ca să ajungă la scrumiera așezată pe marginea noptierei.

Tânăra femeie continuă:

— Cum ți-ai pierdut ochiul?

El suspină. Janie își mișcă ușor buza de jos cu expresia unei fetițe care făcuse o gafă.

— Știu că n-ar trebui să te întreb asta, dar de mult aș fi vrut să știu. Hank, dacă e prea penibil pentru tine să-mi spui, să nu mai vorbim despre asta.

Mercenarul lăsă țigara să-i atârne în colțul buzelor și se uită la Janie schițând un zâmbet.

— Dacă te aștepți la ceva eroic, vei fi teribil de dezamăgită. E o poveste lipsită total de interes.

Tânăra femeie ridică capul. Punerea în gardă a lui Frost îi ațâța și mai mult curiozitatea. Mercenarul mai trase o dată din țigară și o strivi în scrumieră înainte de a-și începe povestirea:

— Chestia asta s-a întâmplat în ziua în care împlineam șaisprezece ani. Unul din unchii mei mi-a oferit un pistol cu plumb. Eram atât de nerăbdător să-l încerc încât m-am dus în garaj chiar mai înainte de a desface celelalte cadouri. Îmi făcusem o țintă dintr-o bucată de carton agățată de perete și *bang*!

— *Bang*? repetă Janie ridicând din sprâncene.

— Plumbul a ricoșat dintr-o grindă metalică și mi-a intrat în ochi.

— Dumnezeule! Ce oribil!

Frost puse altă țigară între buze și dădu din cap cu un aer fatalist.

— Asta m-a învățat ceva esențial. Tot ce prezintă o doză de risc în viață trebuie să fie precedat de o doză cel puțin

echivalentă de antrenament. În urma acestui accident am vrut să mă angajez în armată. Tot ce puteam să fac ca să-mi răzbun ochiul scos era să devin un ţintaş fără pereche!

Janie se ridică într-un cot şi se uită ţintă la Mercenar.

— Eşti într-adevăr o persoană deosebită! zise ea emoţionată.

Frost suflă două jeturi de fum albastru pe nări. Îşi netezi mustaţa groasă ca să încerce să-şi ascundă ilaritatea, dar nu reuşi şi în cele din urmă izbucni în râs.

Tânăra femeie dădu din cap decepţionată.

— Nu vrei să-mi spui adevărul pentru că amintirea asta te face prea mult să suferi, nu? Preferi să iei în râs...

Mercenarul dădu din cap fără să răspundă şi trase nervos din ţigară. Janie se răsturnă pe spate, cu sânii ridicaţi spre tavan, cu un zâmbet trist pe buze. După câteva minute, Frost îi auzi respiraţia devenind mai calmă şi mai profundă. Adormise fără să-şi dea seama. O înveli şi o sărută pe frunte.

Din străduţă se auzi mieunatul prelung şi răguşit al unui motan. Mercenarul se uită la ceasul de la mână şi constată că era aproape trei dimineaţa. Deşi era complet epuizat, nu reuşea să doarmă. Avea un început de migrenă. Mângâie cu mâna cucuiul făcut de arab. În acelaşi timp revăzu scena: frumoasa venеţiancă întinsă leneş pe sofa, cu rochia vaporoasă şi cu părul negru care îi cădea peste umerii goi...

Înjură înfuriat că se lăsase păcălit. Inima începu să-i bată cu putere. Respinse totuşi ideea de a da fuga la contesă. Muşchii aveau nevoie de odihnă.

Aprinse altă ţigară pe care o fumă în întuneric. Forma întunecată a tocului de piele Alessi, aflat pe noptieră, îi aminti că nici măcar nu mai avea armă. Îi mai rămăsese doar pumnalul Gerber. Suspină copleşit. Situaţia lui era cam cea a

unei „fețe palide", împresurată de indieni, după ce trăsese ultimul cartuș...

Își termină țigara și simți în sfârșit aromeala somnului.

Adormi în mai puțin de un minut, cu burta lipită de fundul cald al tinerei femei, auzind în depărtare, în străfundurile visului, o trompetă a cavaleriei care suna începutul șarjei ce avea să-i împrăștie pe indieni...

CAPITOLUL XIV

Gordon Young respinse cu mâna panoplia cu instrumente nichelate amintind de cele folosite în ceasornicărie. Se uită la cutia neagră al cărei capac metalic îl prinsese din nou în şuruburi. Nu-i mai rămăsese decât să toarne de jur-împrejur o răşină lichidă care, prin răcire, forma o carapace total etanşă. Un produs de sinteză care avea avantajul că lăsa să treacă ultrasunetele. Celula electronică, fixată în interiorul cutiei plină de explozibil, era capabilă să acţioneze până la o distanţă de trei sute de metri la un impuls ultrasonic. Atunci s-ar fi făcut contactul şi s-ar fi produs explozia.

Americanul stinse spotul de o sută de waţi care ardea deasupra mesei de lucru şi se ridică, punând o ţigară între buze. Puterea de foc din cutia neagră ar fi spulberat pur şi simplu şalupa şi pe cei care s-ar fi aflat la bordul ei. Kensington nu avea nici cea mai mică şansă să scape cu viaţă.

Se apropie de fereastră. Insula Murano era învăluită de o ceaţă groasă. O lumină albă scălda partea din faţă a vilei. Abia puteai distinge silueta pontonului la care era legată şalupa iahtului *Fadila*.

Şahed venise la primele ore ale dimineţii cu ordinele emirului. Atentatul trebuia să aibă loc mai devreme. Moartea lui Hank Frost şi a ataşatului ambasadei risca să facă valuri.

Cu siguranță că seviciile de securitate vor schimba programul vicepreşedintelui ca să dejoace un eventual complot. O singură certitudine: şalupa ambasadei se va duce să-l ia pe Kensington din *piazzale* Roma. Faptul acesta fusese confirmat de Edward Frampton. Ambarcațiunea era suficient de protejată ca să nu trezească bănuieli. Şansa de a fi verificată de tehnicienii de la deminări era minimă.

Gordon Young aruncă țigara pe jos şi o strivi sub talpă. Costumul lui de scufundare era agățat de perete împreună cu buteliile de oxigen. În seara aceea, locotenentul emirului avea să-l ducă până la intrarea pe Grand Canal. Veteranul din Vietnam avea toată ziua la dispoziție ca să memoreze itinerarul care avea să-l ducă la ambasadă.

Mai făcuse ceva asemănător în timpurile bune, la Da-Nang, când aruncase în aer o şalupă în care se aflau câțiva şefi importanți ai milițiilor comuniste. Soldatul valoros care era atunci primise o decorație şi colonelul îl citase ca exemplu în timpul instrucției grupurilor de comando.

Ce făcuse oare ca un erou din Vietnam să se specializeze în terorism şi să se pregătească acum să-l asasineze pe vicepreşedintele propriei sale țări?

Amărăciunea lăsată de o întoarcere dureroasă în țară după cinci ani de război. O administrație care îl respinsese şi eticheta de „Soldat al ruşinii" care îi fusese lipită pe spate. Furia. Frustrarea. Ura față de un sistem care îl trimisese la moarte, îl epuizase, ca apoi să-l umilească cu o alocație bănească mizerabilă.

De aceea, când un membru al Brigăzilor Roşii îl contactase la New York ca să-l întrebe dacă îşi vindea serviciile, nu ezitase prea mult. Țara lui îl învățase violența şi sălbăticia. Acum era hotărât să exploateze orbeşte această cale...

Uşa se deschise, întrerupându-i gândurile. Şahed intră şi lăsă uşa deschisă. Young îl zări pe Marzuk şi pe doi dintre oamenii lui care se plimbau de colo-colo prin camera vecină. Unul dintre libieni vorbi în arabă la un aparat de emisie-recepţie, comunicând cu ceilalţi mercenari care patrulau în jurul vilei.

— Totul e gata? întrebă arabul.

Americanul se încruntă. Aerul de superioritate cu care îi vorbea acel bronzat avea darul să-l calce rău de tot pe bătătură.

— Nu-ţi dau ţie raportul.

Locotenentul emirului zâmbi dispreţuitor şi răspunse:

— Şi ce voi spune stăpânului meu?

Gordon Young traversă sala şi se opri în faţa lui.

— Mă voi duce să-i raportez personal.

Şahed scutură încet din cap şi încrucişă braţele.

— Trebuie să rămâi aici până la declanşarea operaţiunii şi de data asta ordinele sunt categorice!

Americanul sondă privirea lui Marzuk care îi observa în tăcere. Bruta cu capul ras confirmă spusele teroristului cu o mişcare de bărbie. Young rămase nepăsător. Suma fabuloasă pe care i-o oferea sauditul merita această izolare de două zile. Şi apoi va recupera timpul pierdut cu frumoasa contesă imediat după ce se va termina totul. Promisese că îl va însoţi în fuga lui spre sud. Diferitele restaurări la nivelul acoperişului palatului său trebuiau să fie făcute în perioada următoare şi urma să încredinţeze conducerea lor unui reprezentant de la academia de arte-frumoase.

— Mă voi întoarce la căderea nopţii, adăugă Şahed cu acelaşi ton dispreţuitor.

Americanul îşi reţinu torentul de înjurături grosolane. Aştepta momentul potrivit. Prin minte îi trecu chiar şi o

imagine seducătoare: cea a limbii lui Șahed ridicându-se în aer și sfârșindu-și cursa în ciocul unui pescăruș.

Locotenentul emirului părăsi încăperea, mirat de expresia neașteptată de mulțumire de pe fața lui Gordon Young...

*
* *

Frost puse o monedă în fanta telefonului public și formă numărul ambasadei.

În timp ce telefonul suna la celălalt capăt al firului, zări în spatele lui silueta întunecată a unei gondole dispărând sub podul Rialto.

Vocea telefonistei care îi răspunse nu era vocea iubitei lui Mc Pherson. Putea să fie ziua ei liberă. Ceru deci direct biroul atașatului ambasadei. Tonul fetei se schimbă atunci în mod ciudat. Se bâlbâi cu stângăcie spunând că deocamdată nu putea să fie deranjat și îi sugeră să sune mai târziu.

Un fel de al șaselea simț îl alertă imediat pe Mercenar. Lui Mc Pherson i se întâmplase ceva. Simți că îi îngheață sângele în vene. Atunci vorbi cu o voce autoritară și declară o identitate falsă pretextând că era agent de la siguranță. Mc Pherson îi dăduse întâlnire în acea zi. Ce se întâmplase?

Centralista ezită, apoi spuse adevărul.

Frost încremeni aflând de asasinarea bietului om și de inculparea Stellei Johnston. Înscenarea era evidentă. Ancheta era condusă cu siguranță de șeful poliției în persoană: comandantul Borello.

Ieși din cabina telefonică, încă șocat de ceea ce aflase. Mc Pherson vrusese să-l ajute și plătise cu viața. Încă un nevinovat sacrificat.

Mercenarul aprinse o țigară, stând pe chei, umărind cu privirea o barcă cu zarzavaturi care se deplasa printre

franjurile de ceață. Grăsanul de la cârmă acționă claxonul de ceață înainte de a intra sub pod. Frost ar fi avut multe de spus iubitei sale Bess despre farmecul Veneției: un oraș fantomă cu canale de scurgere sub cerul liber! Și unde mai pui că atâta lume venea să se aplece peste acele canale mâloase ca să adulmece grandoarea trecutului!

Frost suflă un nor de fum în ceață și se întoarse cu spatele spre Grand Canal. Avea nevoie de un întăritor. Ziua începea prost. Un local situat în fața debarcaderului îi făcea cu ochiul. Traversă și intră ca să dea pe gât un espresso dublu.

Mai avea la dispoziție douăzeci și patru de ore până la sosirea vicepreședintelui american. Tipii care aveau misiunea să-l protejeze se aflau probabil în oraș din acea dimineață, adulmecând prin colțuri și reperând itinerarul pe care îl va parcurge Kensington.

Mercenarul era gata să parieze pe singurul ochi care îi mai rămăsese că acești copoi nu vor descoperi nici un vânat. Teroriștii erau mult prea siguri de lovitura lor și înaintau spre obiectivul lor cu o încredere pe care nimic nu părea s-o poată zdruncina...

Frost bău cu aviditate cafeaua, cu coatele sprijinite de bar, ascultând distrat conversația animată a vreo șase clienți adunați în fața unui panou cu rezultate sportive.

Nu trimisese nici un mesaj prin telexul de la ambasadă. Michael O'Hara își punea probabil tot felul de întrebări. La drept vorbind, Mercenarul se aștepta să-l vadă pe agentul special FBI făcându-și apariția printre gărzile de corp ale lui Kensington. Chiar dacă CIA nu reținuse în mod oficial ipoteza unui atentat, Greg DePaul își luase totuși responsabilitatea de a-l angaja pe Frost. Era normal să-l însărcineze pe O'Hara, expert în materie de luptă antiteroristă, să-l escorteze pe vicepreședinte la Veneția.

Mercenarul aruncă o bancnotă de o mie de lire pe bar și se scotoci prin buzunarele hainei în căutarea pachetului de

Camel. Palatul contesei era doar la câteva minute de mers pe jos. Ce surpriză îi rezerva azi frumoasa venețiancă? Capcana în care căzuse ultima dată ar fi putut să fie copia perfectă a celei care îl costase viața pe Mark Ashby... cu generozitate invitat la ea de viceconsul...

Frost părăsi localul şi străbătu cheiul, trecând de Rialto şi de piață. Parcă se simțea în pielea goală fără Browning-ul High-Power. Pumnalul Gerber era o unealtă formidabilă, dar se simțea ca un matador intrat în arenă cu o pilă de unghii.

În acel moment îi atrase atenția fundul superb al unei femei îmbrăcată în blugi. Privirea i se lumină instantaneu.

Nu era un fund frumos oarecare.

Era unul pe care îl cunoştea foarte bine, pentru că era al lui Janie, specialista în artă bizantină.

Frost încetini instinctiv pasul şi se încruntă uşor. Tânăra femeie mergea alături de un tip în costum gri, de talie mijlocie, cu început de chelie. Un tip pe care era sigur că îl mai văzuse deja. Memoria lui începu să duduie ca un computer gigantic, trecând în revistă toate datele.

Apoi veni şi informația. Mercenarul avu un şoc. Era colegul lui Mc Pherson, Carpenter, al doilea ataşat de la ambasadă. Ce făcea Janie cu el? În urmă cu abia două ore îi spusese că îşi va petrece toată dimineața la muzeul Correr!

Îi urmări pe o străduță mărginită pe fiecare parte de magazine luxoase de antichități. Pe drum erau destui gură-cască pentru ca Frost să-i poată urmări destul de aproape fără să rişte să fie descoperit. Cei doi se opriră brusc în fața unei vitrine mari, schimbară câteva cuvinte, apoi intrară în ceea ce părea a fi o galerie de artă.

Mercenarul se postă sub un portal din partea opusă a magazinului. Ce joc dublu juca Janie? În cap i se înghesuiau tot felul de ipoteze. Aprinse cu nervozitate o țigară. Era oare posibil să-l fi înşelat flerul şi să fi fost tras pe sfoară de acea fată?

Fu nevoit să aştepte un sfert de oră înainte de a-i vedea ieşind. Janie ţinea în mână un carnet pe care îl puse în buzunarul gecii. Mercenarul aruncă chiştocul cu un bobârnac şi se dezlipi de zid păşind drept spre ei.

Tânăra femeie făcu ochii mari zărindu-l. Carpenter îi urmări privirea şi luă un aer uluit care i se potrivea ca o mănuşă.

Frost se proţăpi în faţa lor cu un rânjet adresat mai ales fetei.

— Surpriză!

Ea dădu din cap fără să ştie ce să răspundă şi păli.

— A fost interesant muzeul Correr?

Fata dădu din nou din cap ca un automat. Carpenter se uită la ceas şi tuşi uşor ca un tip grăbit să plece dar care nu îndrăznea s-o spună.

Frost se dădu la o parte ca să lase să treacă doi militari în permisie.

În sfârşit, Janie schiţă un zâmbet timid, suspină şi zise:

— Oricum, e bine şi-aşa. Inutil să mai jucăm teatru.

Mercenarul îşi simţi inima bătând mai tare.

— Ar fi trebuit să-ţi cer să-mi arăţi carnetul de studentă din prima zi, în avion, zise el sarcastic.

Ea roşi când îşi aminti de acel adevărat viol de la clasa întâi, apoi răspunse:

— Nu e prea târziu. O să ţi-l arăt.

Carpenter tuşi uşor pentru a doua oară în timp ce Janie scotea din buzunarul de la spate al blugilor o legitimaţie plastificată pe care i-o arătă lui Frost.

Fotografia tinerei femei se vedea în colţul stâng de sus. Dedesubt se afla numele ei şi un număr matricol cu nouă cifre. Documentul purta o parafă pe care Frost o cunoştea foarte bine: cea a Interpolului.

Acum era rândul lui să aibă un aer uluit...

CAPITOLUL XV

Frost desfăcu cele două cuburi de zahăr din hârtia roz şi le lăsă să cadă în cafea. Asculta explicaţiile pe care i le dădea Janie Withers cu o atenţie religioasă.

Se instalară în fundul unui restaurant pustiu, dacă n-ar fi fost cei doi chelneri, în cămăşi cu mânecă scurtă, care pregăteau mesele în timp ce discutau. Carpenter îi părăsise ca să se întoarcă la ambasadă. Ataşatul cultural era copleşit de muncă din cauza vizitei oficialilor iar asasinarea lui Mc Pherson îl tulburase profund.

Mercenarul află că falsa studentă era o adevărată specialistă în materie de artă şi că scrisese într-adevăr o teză despre epoca bizantină. Acesta şi fusese motivul pentru care o angajaseră cei de la Interpol. Treaba ei consta în a-i vâna pe traficanţii şi pe falsificatorii care bântuiau Statele Unite şi Europa.

Ancheta pe care o conducea de câteva luni o dusese la Veneţia, care părea să fie placa turnantă a unui vast trafic cu piese furate: statui, tablouri şi alte marafeturi. Chestii vechi al căror preţ mediu echivala cu salariul unui şofer de autobuz pe şapte secole.

Povestea începu să-l pasioneze pe Frost când Janie menţionă numele contesei Goldoni. Mărturisirea unui mijlocitor dezvăluise faptul că îşi cumpărase adevărate comori. Ultima achiziţie data de opt săptămâni. Era vorba de un Adonis de marmură furat în timpul unui transport de opere de artă între muzeul de la Florenţa şi cel de la Genova.

— Or informațiile obținute prin Interpol sunt foarte clare, continuă tânăra femeie. Familia Goldoni este complet ruinată. Palatul cădea practic în ruină și începuse tratative pentru vânzarea lui cu un american bogat..

— Deci, banii vin dintr-o sursă ascunsă, continuă Frost. Poate un admirator...

— În calitate de ataşat cultural la Veneția, John Carpenter a putut să-mi furnizeze elemente noi. Un saudit bogat a făcut, anul trecut, toate ziarele să vorbească despre el, cumpărând un tablou de Tintoretto, pe care a dat trei milioane de dolari. Carpenter spune că ar fi văzut-o pe contesă în compania lui la o serată dată la Danieli.

Frost își puse o țigară Camel între buze și o aprinse cu bricheta Zippo.

— Un saudit... zise el gânditor.

— Emirul Abduzheb. Acesta deține puțuri de petrol, rafinării și un pachet de acțiuni în diferite bănci londoneze, zise tânăra femeie. Dar este cunoscut de Interpol ca un negustor de arme imposibil de prins, adică protejat de personalități importante ale mai multor guverne. Se știe că a aprovizionat Brigăzile Roșii cu arme automate sovietice la un moment dat. Principalii săi clienți sunt totuși Iranul și Libia și pare să împărtășească cauza Jihadului islamic. Trăiește pe un iaht enorm de unde își conduce toate afacerile.

— Întrebarea este: de ce o copleșește el cu cadouri atât de somptuoase pe contesa ruinată? zise mercenarul.

Janie zâmbi.

— Asta e întrebarea ta, nu a mea. Pe mine mă interesează să constat tăinuirea obiectelor furate.

Frost își muie buzele în cafea și constată că e rece. Împinse ceașca într-o parte strâmbând din nas. Își aminti brusc un detaliu. Michael O'Hara menționase faptul că

Edward Frampton se afla la post la Teheran cu ocazia luării ostaticilor americani de către ayatollah. În aceeași perioadă fusese desființat un trafic de arme acoperit de câțiva agenți CIA. La vremea aceea, tărășenia explodase ca o bombă în seviciile secrete.

S-ar putea ca...

— La ce te gândești, Hank?

Mercenarul se uită fix la tânăra femeie cu un aer suspicios.

— Știai că sunt angajat de CIA mai înainte de a-ți spune, nu?

Ea dădu din cap.

— Ți-am văzut fotografia cu mai multe ocazii. Agenția Diabolo pentru care lucrai din când în când colaborează uneori cu noi în unele cazuri deosebite. Andrew Deacon te apreciază enorm.

— De ce difuzează în felul ăsta fotografia mea? bombăni Frost.

Janie pufni în râs și zise:

— Cu mutra pe care o ai, cu siguranță că se temeau să nu fii luat drept un traficant periculos!

— Ce? Ce-are mutra mea?

— Nu, serios vorbind, răspunse ea, șeful Interpolului se gândea la un moment dat să te angajeze.

Mercenarul ridică din sprâncene.

— Și a renunțat. Iată un tip care a știut ce face.

— Exact asta i-a spus și Andrew Deacon. Se pare că ții la libertatea ta ca la ochii din cap...

Frost zâmbi văzând expresia ei descumpănită și o corectă:

— Ca la ochiul din cap, adevărat. Îmi place să-mi aleg singur misiunile.

— Probabil că ai dreptate.

Frost luă mâna lui Janie şi o strânse uşor.

— Îmi promiți că nu va ajunge în fişierul Interpolului ce-am făcut amândoi în avion?

Ea râse.

— Încă nu-mi începusem misiunea. Nu trebuie să fac raport despre asta.

— Şi acum? adăugă el imediat.

Janie îşi muşcă buza de jos şi lăsă ochii în jos. Se roşi puțin în obraji şi zise:

— Am vrut să ştiu pentru ce veneai la Veneția. Când ți-am văzut valijoara sigilată la Milano, am înțeles că era ceva serios... Curiozitate profesională, înțelegi?

Frost dădu încet din cap. Dădu drumul mâinii tinerei femei ca să ia o țigară din pachet şi s-o aprindă.

— Doar curiozitatea profesională? o întrebă el schițând un zâmbet.

— Nu. Plus altceva, şopti ea.

— Când am venit să mă refugiez în camera ta, după ce era să fiu asasinat la Danieli, ți-am povestit care e misiunea mea... Nu ai avut atunci nici o bănuială că cele două cazuri sunt legate? Janie dădu din umeri.

— Nu ai pronunțat numele contesei.

Ea adăugă cu un zâmbet ironic:

— De altfel, am considerat că prea te repezeai să faci confidențe...

Mercenarul îşi dădu la o parte şuvița rebelă care îi cădea mereu pe frunte. Nu răspunse la aluzie şi continuă:

— Mai mult, a doua zi ți-am vorbit de ea în timp ce vizitam bazilica San Marco.

Tânăra femeie lăsă din nou ochii în jos. Îi văzu micile vene albastre de la tâmple începând să palpite mai tare în timp ce explica:

— Nu eram sigură că exista o legătură directă. Şi trebuie să mărturisesc că m-am gândit mai întâi la mine. Mă aflu pe pista asta de câteva luni. M-a costat multă muncă. Mi-era teamă să nu se prăbuşească totul tocmai când ajunsesem la un pas de ţintă. Fiecare are o misiune diferită, cu probleme diferite... şi pericole diferite.

Frost o sfredeli cu privirea. Sub acel sân stâng încântător bătea deci o inimă de poliţai! Simţi la început o uşoară decepţie, apoi îşi spuse că nimeni nu e perfect.

Strivi ţigara în scrumieră trecând rapid în revistă situaţia în mintea lui. Dezvăluirile făcute de Janie, oricât de seducătoare ar fi fost ele, nu lămureau toate problemele. Chiar dacă acest misterios emir se afla acum la Veneţia, ceea ce trebuia probat, nimic nu dovedea că el este creierul complotului.

Mercenarul nu-şi putea permite să apuce pe o cale greşită. Wallace Kensington avea să sosească la Veneţia în cursul dimineţii următoare. Trebuia cu orice preţ să găsească legătura între contesă, Gordon Young şi, foarte probabil, acest trădător de Edward Frampton.

Strecură o bancnotă mototolită sub ceaşcă şi vru să se ridice. Janie se uita la el cu o privire vinovată.

— Îmi porţi pică, Hank? întrebă ea.

Frost se mulţumi să scuture capul, schiţând un zâmbet.

— Adineauri, când John Carpenter mi-a spus de asasinarea lui Mc Pherson, eram hotărât să-ţi spun totul.

— Să nu mai vorbim despre asta. Acum trebuie acţionat rapid. Din moment ce eşti poliţist, poate poţi să-mi împrumuţi o armă?

Se ridică şi ea şi răspunse:

— Totdeauna am detestat să mă plimb cu acest gen de instrument. Lucrez mai ales cu capul!

— Iar eu aş vrea să mi-l păstrez pe-al meu în stare bună, replică Frost.

— Carpenter poate cu siguranţă să-ţi facă rost de o armă. Funcţionarii ambasadei au autorizaţia să poarte uneori armă.

Ajunseseră la uşa restaurantului. O ploaie fină cădea peste pavajul străzii. În colţ se putea zări un mic *rio* verzui care se scurgea printre clădiri crăpate.

— Vreau să fiu văzut cât mai puţin posibil. Poţi să te ocupi de asta pentru mine? Ne întâlnim la hotelul meu peste patru-cinci ore.

Tânăra femeie dădu din cap şi, înainte de a ieşi, se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută pe frunte. Frost îi simţi sânii strivindu-se de pieptul lui, ceea ce făcu să ţâşnească în mintea lui o serie de imagini îndrăzneţe. Chiar şi cu o inimă de poliţist, fata asta era al naibii de excitantă!

Zece minute mai târziu, ambarcaţiunea-taxi îl lăsa pe Frost la debarcaderul de la San Silvestro. Sări pe chei şi înghiţi ultima îmbucătură din pizza cumpărată în urmă cu câteva minute. Un fel de cocă moale şiroind de ulei care îi lăsa în gură un gust ciudat.

Găsi fără greutate clădirea cenuşie care adăpostea sediul poliţiei. Demersul său era cu siguranţă aventuros, dar nu se putea resemna s-o lase pe mica centralistă în voia soartei. Până acum Leul de Aur ştiuse să facă să dispară martorii stingheritori prin orice mijloace. De data asta, comandantul Borello le făcea treaba teroriştilor. Cu fata închisă într-o celulă, era de ajuns să simuleze o sinucidere şi cazul era închis.

Mercenarul îşi compromitea în mod grav statutul de defunct, dar Stella era la mare ananghie şi deja muriseră destui nevinovaţi. Tactica lui era să-l bage în sperieţi pe şeful poliţiei. Dacă poliţistul veros era de partea teroriştilor din

cauza vreunui șantaj făcut asupra lui, Frost avea șansa să-l facă să cedeze. Îi va povesti că Leul de Aur era descoperit și i se oferea ultima șansă: să se răscumpere eliberând-o pe fată. Polițiștii corupți sunt de cele mai multe ori tipi lipsiți de anvergură. Spera ca nici Borello să nu facă excepție de la regulă.

Își repetă în minte totul așteptând ca plantonul de serviciu să ia legătura telefonică cu comandantul Borello. Juca totul pe o singură carte, prezentându-se cu mare pompă căpitanul Henry Stimpson Frost, agent al serviciului american de informații. Dacă polițistul era emotiv, chestia asta ar fi trebuit să-și facă efectul.

Frost nu fu deloc dezamăgit văzând un bărbat de vreo cincizeci de ani, mic de statură și ușor adus de spate, traversând holul și venind spre el. O luminiță de teamă lucea în ochii lui negri. La față era alb ca varul...

*
* *

Cupa de șampanie scăpă din mâna contesei și se sparse. Contemplă o clipă bucățile de sticlă de la picioarele sofalei și izbucni în hohote de râs. Ecoul se repercută pe scara imensă și răsună în urechile ei ca un tunet.

Se ridică brusc. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Ochii ei luceau de o strălucire de om rătăcit. Cu un mers clătinat, contesa traversă micul salon până la cufărul cel mare căruia îi deschise cu brutalitate ușile. Alese o sticlă și își umplu un pahar.

Cu fruntea sprijinită de geam, Andrea Goldoni rătăci cu privirea pe suprafața canalului, apoi ridică ochii spre domul bisericii San Samuele. Ochii i se pierdură în ceața trecutului

şi revăzu fetiţa în rochie albă şi cu codiţe lungi intrând pe uşa bisericii, ţinută de mână de mama ei.

Faţa chinuită a frumoasei veneţience încremeni într-o expresie de dezgust. Scuipă conţinutul paharului pe jos, incapabilă să-l înghită. Stomacul i se crispa din ce în ce mai mult.

Şalupa iahtului *Fadila* trebuia să treacă s-o ia peste o oră...

Încercă să-şi alunge din minte imaginea mamei sale care o obseda de noaptea trecută. Contesa se trezise brusc în mijlocul nopţii, chinuită de un coşmar îngrozitor. O adunare de fantome livide avea loc în marea sală de recepţie de la parter transformată în tribunal. Ea era cea judecată. Intra în încăpere şi recunoştea acele feţe scheletice ale căror orbite scobite erau pline de viermi: strămoşii ei. Printre ei se afla şi mama sa. Era o arătare cadaverică, halucinantă. Era machiată exagerat, ca prostituatele din Neapole şi purta pe corpul descărnat lenjerie intimă vulgară, obscenă, care îi murdărea nuditatea. Apoi se apropia Giuseppe, tatăl Andreei Goldoni. Purta un veşmânt lung căruia îi depărta brusc cele două părţi. Deviza pe care o repetase deseori fiicei sale se afla scrisă cu fierul roşu pe pântecele lui: „Noblețea vine de la inimă, nu de la avere".

Contesa îşi smulse privirea de la domul gri-verzui al bisericii San Samuele şi se sprijini cu spatele de fereastră, cu ochii plini de lacrimi. Nu reuşea să-şi stăpânească valul de dezgust care o copleşea. Acele mobile de artă, acele tapiserii, acele tablouri de mari maeştri... toate astea nu mai valorau brusc nimic. În fiecare obiect se oglindea parcă imaginea înjosirii şi umilirii sale.

Un om fusese ucis la ea acasă, altul lovit puternic în cap înainte de a fi înecat. Era complice la aceste două asasinate

Prin șiretlicul seducției îl atrăsese la Veneția pe cel care chiar în acel moment pregătea ultima verigă a complotului împotiva vicepreședintelui american.

Cupiditatea o împinsese la crimă. Restaurând și îmbogățind palatul familiei Goldoni, nu făcuse decât să dezonoreze acest nume pentru totdeauna...

Gândul de a suporta din nou îmbrățișarea josnică a emirului îi provocă greață. Își târî pașii până la o oglindă din lemn negru și își contemplă fața. Dar în fața ochilor ei plutea o vedenie persistentă, imposibil de alungat: cea a unei adunări de fantome care se întorseseră s-o judece.

Andrea Goldoni se tângui dureros. Fu străbătută de un tremur nervos, care îi scutură umerii cuprinși de spasme violente. Luă un flacon de cristal pe care îl aruncă cu toată puterea în oglindă cu un strigăt furios. Oglinda se sparse. O mulțime de cioburi se prăbușiră, ducând cu ele imaginea frumoasei venețience.

Contesa se aplecă și deschise un sertar de unde luă un pumnal vechi cu lamă scurtă și ascuțită. Apucă strâns mânerul sculptat...

CAPITOLUL XVI

Mercenarul aprinse o țigară Camel de la chiștocul țigării de dinainte, stăpânindu-și cu greu nervozitatea. Își trecu o mână prin păr și suflă fumul suspinând.

Stătea sprijinit de cadrul ferestrei, pândind apariția lui Janie la capătul străduței. Exact sub el, firma ruginită a hotelului *Campiello* scârțâia la fiecare pală de vânt.

Întârzierea tinerei femei începea să-l îngrijoreze în mod serios. Trecuse mai mult de o jumătate de oră. Se uită din nou la ceasul de la mână și înjură cu jumătate de glas.

Avea impresia că o armată de insecte se plimba pe sub pielea lui și își croia drum spre terminațiile nervoase. Singura lui pistă era contesa. Numai ea îl putea duce la teroriști. Dacă lăsa să treacă această șansă, nu mai putea decât să încerce să fie persuasiv și să-l convingă pe Wallace Kensington să se închidă într-un dulap, înconjurat de saci cu nisip!

Frost începu să se plimbe de colo-colo prin cameră. Trebuia să ia o hotărâre: asta îi repeta cu insistență secundarul ceasului. Gândul de a se duce la contesă fără armă nu-l încânta deloc, dar dacă continua să se plimbe așa ca un leu în cușcă, filmul avea să ruleze fără el.

Ce făcea Janie?

Oare fuseseră văzuți împreună în urmă cu câteva ore? Teroriștii păreau că au ochi și urechi peste tot. Era posibil să

fi fost urmărită până la ambasadă și agresată la întoarcere. În labirintul de străzi și de canale din Veneția, existau o mulțime de colțuri unde să-i faci de petrecanie unui ins fără să te zărească nimeni.

Un fior de spaimă îi trecu pe șira spinării. Se întoarse la fereastră.

Nimic.

În momentul în care luase hotărârea să plece, auzi pași pe scări. Recunoscu pașii lui Janie. Se repezi la ușă suspinând ușurat.

Tânăra femeie urca ultimele trepte cu mare repeziciune. Mercenarul o primi în brațe. O trase înăuntru sărutând-o apăsat pe gură și închizând ușa cu piciorul.

Janie se depărtă de el ca să-și tragă răsuflarea. Frost înțelese după zâmbetul ei că misiunea fusese îndeplinită.

— Știu că am întârziat mult, dar a trebuit să aștept foarte mult înainte să pot da ochii cu Carpenter. Era cu viceconsulul și cu ambasadorul american sosit de la Roma în această dimineață.

În timp ce vorbea, tânăra femeie își descheie geaca, își ridică tricoul și trase de la centură un revolver lipit chiar de piele.

— Sper că ai pus piedica? zise Frost.

Janie se încruntă la el și răspunse:

— Nu mă considera mai proastă decât sunt. M-au învățat totuși să folosesc chestiile astea!

Îi întinse pistolul și adăugă cu discreție:

— În cazul în care nu știi, află că e un Bernerdelli, calibru 7,65 cu încărcător de opt cartușe.

Frost zâmbi.

— Perfect, *miss*!

Cântări în mână pistolul în timp ce Janie scotea din buzunare alte cinci încărcătoare. Mercenarul îl scoase pe cel

aflat în armă, verifică rigiditatea arcului, apoi deplasă chiulasa de câteva ori la rând acționând mecanismul. Suplu, ușor de mânuit. Chiar dacă Bernerdelli nu se compara nici pe departe cu arma lui, cel puțin nu mai avea acea senzație neplăcută că se plimba gol-pușcă!

— Carpenter n-a făcut mutre? întrebă el.

Janie scutură din cap.

— Nu.

— Ești sigură că e fiabil? Dacă Frampton mă crede mort în acest moment, aș vrea să continue să creadă asta...

— Carpenter este sută la sută de partea noastră, răspunse ea așezându-se pe pat.

Mercenarul puse la loc încărcătorul și îl fixă lovindu-l cu podul palmei. Apoi puse arma la centură și încheie haina. Umflătura provocată de pistol abia se vedea.

Aruncă o privire la ceas. Apucă pachetul de Camel pus pe brațul unui fotoliu și îl puse în buzunar, după ce vârî o țigară între buze. Janie nu-și lua ochii de la el și Frost știa ce însemna asta. Voia să vină cu el. Poate că dorea să vadă acțiunea de aproape, ea care prefera să lucreze cu capul. Dar Frost avea altă treabă pentru tânăra femeie de la Interpol.

— Hank? zise ea suspinând. Doar n-ai să mă lași...

El o întrerupse:

— E ceva important de care aș vrea să te ocupi. Iubita lui Mc Pherson va fi eliberată. Vreau să-i asiguri protecția. Presupun că oamenii însărcinați cu securitatea au sosit în același timp cu ambasadorul?

Janie dădu din cap.

— Atunci, ia pe cineva cu tine. Nu o părăsi pe fata asta sub nici un pretext. Du-o la hotelul tău și nu te mișca de-acolo.

— Ai fost la șeful poliției?

Mercenarul zâmbi și răspunse:

— L-am făcut pulbere pe comandantul Borello. Acum se află sub paza a trei tipi de la brigada antiteroristă veniți să ancheteze moartea lui Mark Ashby. Mi-au ascultat dezvăluirile de parcă le-aș fi cântat Messa în re minor!

Janie ridică mirată din sprâncene.

— De ce nu te însoțesc? Asta depinde totuși de ei!

— Exact, admise Frost. Numai că nu știu unde voi ajunge. E un joc de pocher, și dacă ratez, mai bine să ratez singur și să-i las pe tipii ăștia să acționeze așa cum știu ei. Vor curăța sectorul în jurul ambasadei și vor intra în legătură cu agenții de siguranță americani.

— Crezi că șeful poliției cunoaște rotițele complotului?

— Nu cred asta, răspunse Mercenarul. Și mai spune că nu știe cine se ascunde în spatele Leului de Aur. Dar în privința asta s-ar putea să mintă. Acum e interogat de polițiștii italieni. Dacă află ceva palpabil, presupun că vor acționa în consecință.

Tânăra femeie dădu din cap dezamăgită.

— Ce poate să-l împingă pe un om aflat în poziția lui să se vândă unor criminali?

— Șantajul. Și cu siguranță un șantaj deosebit de convingător. Comandantul nu a vrut să spună nimic în privința asta. În orice caz, dacă e vorba de acest emir, dispune de tot felul de mijloace de persuasine. O adevărată caracatiță!

După aceste cuvinte, Frost strivi țigara în scrumieră și puse încărcătoarele pline în buzunare. Verifică pumnalul Gerber și se aplecă s-o sărute pe Janie pe tâmplă.

— *Wish me luck**!

— *Good luck, Hank***!

Și schiță un zâmbet.

De data asta era hotărât să ia toate măsurile de precauție posibile. Palatul Goldoni, acel exemplu splendid de stil baroc

* Urează-mi noroc!

** Noroc, Hank!

venețian, avea pentru Frost un miros ciudat de pompe funebre.

Se postă sub arcadele din jurul pieței, astfel încât să poată vedea în permanență o parte a fațadei și poarta de zid care era scăldată de apa verde a canalului. Acolo se afla un ponton, care dădea spre un portal mare, ale cărui porți de lemn masiv erau deocamdată închise.

Ascuns în umbră, Mercenarul cercetă cu privirea ferestrele având în partea de sus arcuri de piatră cizelată. Gotic sau bizantin? Reflectarea luminii din geam împiedica să se distingă vreo mișcare în interior.

Dacă contesa era acasă, nu putea să plece fără s-o vadă. Se hotărî să stea un moment acolo ca să observe ce se întâmplă și aprinse o țigară.

O lumină albă se reflecta pe suprafața Marelui Canal plin de gondole. Era sâmbătă și orașul se umplea de turiști până duminică seara.

Când ajunse pe la jumătatea țigării, o barcă albă cu motor cu doi oameni la bord părăsi șirul circulației și acostă la pontonul palatului. Frost se retrase puțin, simțind o strângere de inimă. Arabul aflat în partea din față a ambarcațiunii și care se pregătea să debarce era tipul care îl lovise seara trecută.

Tipul deschise una din ușile portalului și dispăru în casă, în timp ce celălalt aștepta în barcă. Mercenarul văzu micile jeturi de fum albastru continuând să iasă în mod regulat la nivelul apei. Era clar că teroriștii nu aveau de gând să stea prea mult. Își simți inima bătând mai cu putere în timp ce evalua situația. Două ambarcațiuni-taxi așteptau de cealaltă parte a acelui *rio*, legate de chei. Proprietarii lor nu se vedeau nicăieri.

Mușchii i se încordară fără să vrea. Stinse țigara sub talpă și se strecură pe lângă zid la adăpostul unui portal vecin.

După mai puțin de cinci minute, contesa își făcea apariția, îmbrăcată cu o capă neagră care îi cădea până la glezne. Frost abia avu timp să-i zărească fața palidă și trăsăturile schimbate. Tânăra femeie urcă în șalupă cu mișcări nesigure și se trânti pe bancheta din spate. Arabul din urma ei închise ușa grea de lemn...

Mercenarul estima la vreo cincisprezece metri distanța până la chei. Un frison îi zbârli părul capului. Își domoli respirația și îndoi ușor picioarele, gata să sprinteze.

Pilotul ambală puțin motorul în timp ce complicele lui urca la bord. Ambarcațiunea se depărtă brusc de ponton și făcu o întoarcere stârnind un val de spumă.

Frost se năpusti afară din ascunzătoare în timp ce șalupa întorcea pe canal ca să se îndepărteze spre lagună. Reperă cheia în contact la tabloul de bord al celei mai apropiate ambarcațiuni și sări în ea.

Strigăte furioase se auziră deodată în spatele lui, imediat acoperite de zgomotul motorului. Trase frânghia care lega barca de chei și porni ambarcațiunea. Barca făcu un salt violent, partea din spate lovi cheiul și Frost se pomeni propulsat în mijlocul canalului într-un vârtej furios. Tăie drumul unei gondole, trecu pe sub nasul unui *vaporetto* și vină la nouăzeci de grade accelerând.

Concentrat asupra conducerii, abia dacă întrezări două siluete care alergau pe chei, țipând și gesticulând.

Șalupa teroriștilor avea un avans de cincizeci de metri. În timp ce făcea slalom printr-o puzderie de bărci care cărau moloz și materiale de construcție, o văzu ajungând la extremitatea canalului și virând spre larg.

Mercenarul micșoră sensibil viteza. Acum nu mai era aproape deloc ceață. Nu putea să-i piardă. Își frecă de coapse, una după alta, palmele transpirate, respirând profund ca să slăbească tensiunea acumulată. Aruncă o privire peste umăr și

văzu că nici o barcă a poliției nu venea după el. Nu era momentul să fie oprit pentru exces de viteză!

Insula Lido trecu în dreapta lui, mărginită de o fâșie de nisip cenușiu. În apropierea ei aruncaseră ancora mai multe iahturi. Unul dintre ele, cu trei catarge și pavilion panamez, costa probabil cât un avion supersonic.

Frost lăsă șalupa să ia oarecare distanță. Scoase o țigară din pachetul de Camel și o puse între buze. Trase din ea cu sete. Șalupa teroriștilor făcea o curbă ca să ocolească Veneția. Mercenarul acceleră puțin și depăși și el extremitatea orașului. În depărtare se profilă insula Murano, învăluită în faldurile ceței.

Câteva *vaporetti* se deplasau în preajma ei. Frost viră ușor. Avu grijă ca unghiul să fie mai mare, supraveghind cu privirea un iaht mare de culoare albă spre care părea că se îndreaptă șalupa.

Viră din nou ca să examineze mai bine nava. Văzu două punți având deasupra o platformă de aterizare pentru elicopter. Mercenarul identifică fără greutate aparatul: un *Sky-patrol*. Vasul nu arbora nici un pavilion. Numele lui era scris cu litere mari aurii pe coca: *Fadila*.

Mercenarul descrise un cerc mare, apoi luă direcția insulei Murano și opri motorul când ajunse destul de departe de *Fadila*. Se întoarse în scaun. Șalupa pe care o urmărise de la palatul contesei trăgea lângă iaht. Zări câțiva indivizi pe punte. Un sas se deschise deasupra carenei și văzu desfăcându-se o pasarelă.

Frost urmări cu privirea silueta întunecată a contesei Goldoni dispărând în interiorul iahtului, urmată de cei doi arabi. Șalupa fu apoi ridicată în partea din spate și trasă pe puntea inferioară.

Frost era acum sigur că se afla în fața bârlogului plutitor al oamenilor din organizația Leul de Aur. Nu știa cum să facă

ca să ajungă la bord. Cu siguranță că vasul era păzit mai bine decât *First National Bank*. Cu pușcociul lui care trăgea opt gloanțe se simțea cam nesigur.

Începea să se lase seara. Pânze de ceață începeau să se formeze ici și colo. Frost ridică gulerul hainei și se instală pe bancheta din spate a bărcii, cu privirea îndreptată spre iaht.

Soluția cea mai înțeleaptă era desigur să se întoarcă la Veneția și să ceară ajutorul agenților italieni care luptau împotriva teroriștilor, dar sâmburele unei intuiții începuse să-i gâdile creierașul...

Indiferent cât de imposibil de capturat putea să fie proprietarul fortăreței plutitoare, cu siguranță că nu era atât de smintit ca să aibă toți oamenii la bord. *Fadila* era baza strategică ideală, dar Mercenarul avea sentimentul că o parte a operațiunii se organiza în altă parte.

Se înfioră. Pe măsură ce lumina scădea, umiditatea devenea din ce în ce mai pătrunzătoare. Peste mai puțin de o oră avea să fie întuneric. Noaptea va fi lungă.

Frost porni motorul și reduse cu vreo douăzeci de metri distanța până la iaht, a cărui siluetă se întuneca treptat.

*
* *

Michael O'Hara privi cum se estompează apoi cum dispare lumina roz care scălda marea de nori. Avionul DC 9 cobora spre Veneția. Agentul special FBI își prinse centura și se uită la ceas. Întârzierea de la Milano fusese recuperată.

Părăsise New York-ul fără să fi primit nici un mesaj de la Frost. Îngrijorător! Mercenarul îi mai făcuse figura asta cu ocazia unor misiuni precedente. Dar în acest caz, tăcerea lui căpăta dimensiunea unei catastrofe. Peste nici douăsprezece ore, Wallace Kensington avea să aterizeze și el pe aeroportul Marco Polo.

O'Hara scoase din buzunarul hainei o batistă în carouri şi îşi şterse fruntea de sudoare. Asta nu avea nici o legătură cu climatizarea avionului care funcţiona de minune. Agentul FBI se simţea cuprins de angoasă.

Bătrânica de lângă el îi adresă un zâmbet înţelegător.

— Aterizările vă provoacă şi dumneavoastră o stare de nervozitate?

Femeia băgă mâna în geantă şi scoase un tub mic cu pastile pe care îl desfăcu.

— Luaţi una. E un sedativ pentru sugari. Doar atât cât e necesar ca să destindă nervii. Mi-a fost recomandat de medicul meu. Dacă m-aţi fi văzut înainte, arătam şi mai rău decât dumneavoastră!

O'Hara schiţă un zâmbet amabil. Se uită la pilula roz din palmă, dădu din umeri şi o înghiţi dând capul pe spate.

Nu putea să-i facă rău!

Greg DePaul îi însoţise până la aeroportul Kennedy şi îi comunicase ceva ce nu anunţa nimic bun. Unul dintre ataşaţii ambasadei de la Veneţia, un anume Mc Pherson, fusese găsit cu gâtul tăiat în apartamentul lui.

Întâi un agent CIA şi acum un funcţionar al ambasadei. Climatul acelui oraş era cam nesănătos. O'Hara tunase şi fulgerase încă o dată împotriva departamentului securităţii care se încăpăţâna să nu ia nimic în seamă. Ce le trebuia mai mult? Ai fi zis că-l trimiteau cu bună ştiinţă pe Wallace Kensington în groapa cu lei... cu lei de aur.

DePaul îi ascultase protestele fără să clipească. Erau în joc interese strategice de o importanţă esenţială pentru apărarea ţării. Îi era de ajuns să ştie asta.

Turbinele aparatului începură să se manifeste cu un şuierat ascuţit. Se uită prin hublou, dar nu zări decât un fel de ceaţă cenuşie. Avionul îşi continuă coborârea.

Agentul de la FBI se răsturnă în fotoliu, sprijinindu-şi capul de spetează. Era asaltat de o mulțime de întrebări.

Oare Frost dăduse de urma lui Gordon Young? Dacă fostul artificier era „detonatorul" complotului, după cum credea O'Hara, era mai bine ca la acea oră să fie deja deconectat.

O'Hara riscase foarte mult lăsându-l în libertate pe Gordon Young. Poate că era cea mai bună tactică de a ajunge la capul rețelei teroriste şi de a o distruge dintr-o singură lovitură, dar dacă Mercenarul nu reuşise, agentul FBI avea s-o încaseze rău de tot de la superiorii săi. I se va reproşa că a lăsat chibritul să se apropie prea mult de fitil...

O'Hara tresări simțind o bătaie uşoară pe braț. Deschise ochii şi o văzu pe vecina lui privindu-l cu o expresie îndoioşată.

— Am ajuns!

— Ce?

Agentul FBI se frecă la ochi şi se ridică. Pasagerii erau deja în picioare. Luminile clădirii aeroportului străluceau prin hublouri.

— Mi-ați spus că e vorba de un sedativ pentru sugari, nu?

Bătrânica dădu din cap, cu o luminiță amuzată în privire.

— E adevărat şi eşti cel mai mare sugar pe care l-am văzut vreodată...

CAPITOLUL XVII

Gordon Young puse cu mare atenție cutia neagră într-un înveliș de nylon prevăzut cu curele încrucișate. Un sistem care îi permitea să transporte explozibilul lipit de piept și să aibă mâinile libere.

Becul care atârna din tavan proiecta umbre galbene pe pereții goi. Auzi vocile celor doi mercenari libieni care jucau cărți în camera vecină. Nori de ceață se loveau de fereastră, filtrând ultimele lumini ale zilei.

Americanul aprinse o țigară și luă de pe perete costumul de scufundare. Șahed trebuia să sosească foarte curând. Acest șacal bronzat avea toate defectele, numai de întârziat nu întârzia niciodată.

În timp ce îmbrăca costumul de cauciuc negru, revedea în minte itinerarul pe care trebuia să-l parcurgă peste foarte puțin timp. Simplificase parcursul la maxim, și avea să folosească *rio di Antonin* până la bazinul San Marco. De acolo, era destul să se lase să coboare până la podul Academiei. Un braț mic de apă trecea pe lângă latura de vest a amabasadei. Prin el avea acces în incinta unde se afla șalupa oficială.

Rămânea o necunoscută. Oare sasul de siguranță va fi deschis după cum promitea Șahed? Sasul era imposibil de forțat fără să declanșeze alarma. Dacă s-ar fi întâmplat așa,

planurile emirului s-ar fi dus pe apa sâmbetei iar el putea să-şi ia adio de la lovelele promise de saudit.

*
* *

Frost înaintă încet prin ceața care urca de la suprafața apei şi sporea şi mai mult consistența penumbrei. Şalupa care părăsise iahtul în urmă cu cinci minute dispăruse ca o fantomă.

Îşi şterse cu mâneca picăturile de umiditate care îi şiroiau pe față. Indispoziția care se târa prin corpul lui ca o reptilă şireată îl chinuia din ce în ce mai tare. Ca o măsură de prudență luă pistolul şi îl puse pe tabloul de bord, lângă cârmă. Crescu uşor viteza, cu privirea țintă în ceață.

Exista riscul să nimerească brusc peste barca teroriştilor şi să-i ciocnească. Tipii ar fi fost probabil tare înspăimântați văzând spectrul Mercenarului. Adică cel pe care îl aruncaseră în apă cu şaizeci de kilograme de plumb legate de glezne.

Mercenarul tresări uşor văzând drept în față o lumină vagă de culoare roşie. Reduse viteza. Avantajul cetei era că îl făcea invizibil şi înăbuşea zgomotele. Cu farurile stinse, ambarcațiunea-taxi era doar o umbră printre umbre, ceața având grijă să înăbuşe zgomotul motorului.

Mâna lui Frost se crispă pe cârmă recunoscând silueta şalupei. Reduse şi mai mult viteza, lăsând-o să de distanțeze cu câțiva metri, până când ajunse doar o formă estompată cu un halo roşu.

Cu siguranță că cei de la bord erau aceiaşi care o aduseseră pe contesă la iaht. Ticăloşii care îl aruncaseră la fundul apei. Îi avea la îndemână. Era destul să acclereze şi să-i găurească cu două gloanțe în cap. Frost zâmbi. „Răbdarea e

cea mai sigură răzbunare", avea obiceiul să spună unul dintre colegii lui mercenari.

Mușchii cefei i se încordară brusc. Înjură printre dinți. Haloul roșu dispăruse din fața lui.

Acceleră puțin, scrutând gaura neagră în care pătrundea, și imediat în față apăru o masă neagră.

Frost blocă brusc motorul. Devie un metru sau doi și se pomeni în fața unei stânci înconjurată de alte stânci. În spate se contura profilul nesigur al unui copac. Luând în calcul direcția în care mersese, se afla acum lângă insula Murano. Răsuci cheia în contact, o puse în buzunar, luă pistolul și coborî din barcă.

Teroriștii nu puteau să fie prea departe. Îi pierduse cu mai puțin de un minut în urmă. În apă până la genunchi, Mercenarul trase de frânghia bărcii până la stâncă și o înfășură în jurul ei.

Urcă apoi taluzul care dădea spre o pădure. Printre trunchiuri pluteau eșarfe de ceață. Rămase un monent pe vine, încercând să repereze cea mai mică mișcare din jur. În stânga lui, linia denivelată a coastei avea formă de toartă, la un metru mai jos de el. Se deplasă într-o parte și deodată încremeni.

Un ponton avansa în apă. Șalupa iahtului era legată de acel ponton. Frost se culcă la pământ, strângând în mână mânerul armei. De la distanța la care se afla nu putea să-și dea seama dacă unul dintre teroriști rămăsese la bord. Auzea numai clipocitul valurilor care se rostogoleau pe pietre.

Se întoarse pe jumătate și zări în spatele lui silueta unei vile. La parter era lumină. Un zgomot îl făcu să tresară. Trase piedica armei și se lăsă pe șold.

Nimic nu mișca. Chiar și ramurile copacilor mari din jurul casei erau perfect nemișcate, de parcă ar fi încremenit în aerul umed.

Frost stătu câteva secunde la pândă, apoi reveni pe vine şi înaintă cu prudenţă spre vilă, cu toate simţurile în alertă. Simţi în nas un miros de răşină. Se lipi de trunchiul gros al unui pin şi examină faţada pe care acum o vedea mult mai bine.

Casa părea nelocuită de multă vreme. Tencuiala se dezlipise de pereţi pe porţiuni mari iar obloanele atârnau trist în balamale. Vegetaţia sălbatică invadase aleea, ba chiar se agăţase de burlanele de scurgere vrând parcă să ajungă până la acoperiş.

Uşa se deschise brusc. Doi oameni înarmaţi cu puşti stăteau în prag. Se dădură la o parte ca să lase să treacă un tip în costum de cauciuc, butelii de oxigen în mână şi labe de scafandru. Mersul şi statura semănau mult cu cele ale omului pe care Mercenarul îl urmărise la New York: Gordon Young. Omul în costum de scafandru porni pe drumul care mergea drept până la taluz şi apoi cobora până la ponton. Teroristul din spatele lui era arabul care îl lovise în cap. Cei doi zbiri îl escortau, cu puştile de-a curmezişul pieptului.

Micul grup trecu la mai puţin de cinci metri de Frost care se ghemui imediat, ţinându-şi răsuflarea. Privi după micul comando care pătrundea în perdeaua de ceaţă.

Era sigur de un lucru. Scufundarea nu urmărea un scop sportiv! Sacul mic de pieptul lui Gordon Young putea foarte bine să conţină o maşină infernală.

Frost se ridică pe jumătate. Trebuia să acţioneze repede dacă voia să se ţină după ei. Aplecat mult în faţă, Mercenarul făcu cale întoarsă spre locul unde lăsase ambarcaţiunea-taxi.

Când ajunse în vârful taluzului, o furnicătură neplăcută îi amorţi ceafa. Degetul i se crispă imperceptibil pe trăgaciul pistolului în timp ce o sirenă de alarmă îi suna în cap...

Vru să se întoarcă pe loc dar nu reuşi decât pe jumătate. Ţeava unei arme i se lipi de gât. Mercenarul simţi răceala

cuprinzându-i tot gâtul. Arma era o puşcă Jager AP-84. O armă care trăgea cu gloanțe de calibru 23 şi în contact cu care simțeai visceral marea fragilitate a lucrurilor.

Adversarul avea un aer la fel de convingător ca şi puşca lui. Un colos cu tenul mat, ale cărui pupile de cărbune aveau parcă lucirea unui dric. Zise ceva în arabă şi Frost aruncă arma jos...

CAPITOLUL XVIII

Mercenarul ridică mâinile deasupra capului. Bruta îi adresă un şir de vorbe răstite şi îl împinse în faţa lui, cu ţeava armei înfiptă în şalele Mercenarului.

Frost văzu atunci ivindu-se cei doi zbiri care reveneau de la ponton. Văzuţi de aproape, nu erau mai prejos decât cel care îl ameninţa cu arma. Toţi purtau uniforme de luptă. Primul scoase un aparat de emisie-recepţie de la centură şi bolborosi cuvinte imposibil de înţeles pentru Mercenar. Îi răspunse o voce fomfăită.

Mercenarul avea de-a face cu luptători antrenaţi. Asta se vedea de la prima privire. Reperă pe umărul unuia dintre ei drapelul libian, iar cel care vorbise în aparatul de emisie-recepţie purta un ecuson de Mercenar al Islamului. Frost mai avusese de-a face cu astfel de specimene în Liban şi în Afganistan. Aveau reputaţia unor călăi sadici pe care o confirmau peste tot pe unde treceau. Un singur cod de onoare: acela de a-şi vinde serviciile numai cauzei islamice şi de a distruge sistematic tot ce era legat de imperialismul occidental. De cele mai multe ori se plăteau singuri cu ceea ce jefuiau.

Aceşti tipi dezonorau meseria!

Frost parcurse drumul până la casă, escortat de cele trei brute. Omul care îi deschise uşa fu cel care răspunsese adineauri în aparat. Avea şi el la gât un aparat de emisie-recepţie.

Avea capul ras şi sprâncenele stufoase. Spre deosebire de ceilalţi, acesta purta un costum de oraş.

Ţeava puştii Jager intră în şalele lui Frost, propulsându-l în încăpere. Mobilierul era format dintr-o masă, două scaune şi câteva lăzi din plastic. Un maldăr de cuverturi zăcea într-un colţ unde stratul de praf care acoperea podeaua fusese vag măturat.

Uşa se trânti în spatele lui şi cei trei zbiri în uniforme de luptă se deplasară într-o parte.

Cel cu capul ras, care părea să fie şeful molfăi o întrebare într-o engleză de cămilă a deşertului. Frost înţelese totuşi. Voia să ştie ce căuta acolo. Întrebarea era logică. Şi la fel de logic era ca Mercenarul să-i răspundă aiurea.

— Căutam scoici.

Şeful haidamacilor ridică mirat din sprâncene şi repetă întrebarea. Ceilalţi trei indivizi nu păreau să înţeleagă nimic din acel dialog pasionant.

Frost îşi menţinu prima declaraţie pe care o repetă întocmai.

De data asta, cel cu capul ras se supără. Făcu un pas spre el. Braţul acţionă ca un arc şi îl pălmui pe Mercenar cu dosul mâinii.

Frost încasă lovitura şi făcu un pas înapoi. Se uită la tip cu o privire ucigătoare, strângând pumnii lipiţi de coapse.

Şeful libienilor spuse ceva în arabă iar cel care îl surprinsese pe Frost puţin mai devreme scoase din buzunar pistolul Bernerdelli. Îl aruncă pe podea şi îl împinse cu piciorul. Arma hârjâi cimentul până în centrul încăperii unde se opri.

Şeful libienilor schiţă un zâmbet de broscoi perfid. Îşi frecă spatele cu mâna.

Frost îl văzu repezindu-se spre el cu capul lăsat, dar nu avu timp să reacţioneze. În ciuda dimensiunilor sale, colosul

se mişca cu o mare rapiditate. Capul ras îi intră în burtă. Mercenarul îşi simți organele vitale dislocându-se, comprimând diafragma şi tăindu-i răsuflarea. Se lipi de perete gemând de durere.

Tipul îşi îndreptă spatele, îl apucă de umeri şi îl trase violent spre el lovind scurt cu fruntea. Lovitura îl trimise pe Frost din nou la perete. Solicită din plin picioarele ca să nu se rostogolească pe podea. Bile de oțel se ciocneau în capul lui cu un zgomot infernal.

Omul cu capul ras se uită țintă la el. Mercenarul citi moartea în privirea tulbure îndreptată spre el. Se dezlipi de perete şi, când capul ras se repezi din nou spre el, îl întâmpină cu un croşeu puternic la bărbie urmat de un *atemi*.

Bruta se clătină pe picioare mârâind şi se roti puțin ridicând din nou pumnul. Frost sări într-o parte, eschivând lovitura de măciucă a falangelor îndoite. Lovi cu o directă la ficat şi provocă o tânguire adversarului său reuşind să-l îndoaie.

Sunetul metalic al unei chiulase răsună foarte aproape de el, încremenindu-l pe loc. Unul dintre libieni încărcase arma automată şi o îndreptase împotriva lui, cu degetul pe trăgaci.

Mercenarul îşi zise că trăsese în piept ultima gură de aer.

Şeful libienilor se depărtă de el şi răcni ceva în arabă, cu trăsăturile deformate de un rictus sălbatic şi brutal. Frost văzu atunci țeava albăstruie a puştii descriind un arc de cerc şi tresărind în mâinile soldatului cu un zgomot infernal.

Gloanțele trasară o linie punctată adâncă în perete, la o distanță de câțiva centimetri de capul lui. Frost nu se mişcase totuşi şi tipul nu avea cum să-l rateze de la acea distanță...

Râsul libianului ras în cap izbucni în tăcerea încăperii. Ceilalți trei începură şi ei să râdă.

Mercenarul schiță un zâmbet.

Michael O'Hara examina punct cu punct tot ce-i dezvăluise agentul Interpol Janie Withers.

Era cam mult. Se simțea deja debusolat din cauza decalajului orar!

Erau instalați la o masă de la barul hotelului Almendro, din apropierea ambasadei. O'Hara își luase acolo o cameră după ce petrecuse o oră în clădirea oficială, unde încercase să afle veşti despre Frost. Nimic. Viceconsulul spunea că îl văzuse pentru ultima dată în urmă cu trei zile. Agentul FBI află despre atentatul ratat împotriva Mercenarului, la hotelul Danieli, şi începu să-şi imagineze ce era mai rău, chinuit de un sentiment cumplit de culpabilitate. Forțase mâna celui pe care îl considera prietenul lui, îl făcuse să renunțe la vacanță, şi asta ca să-l trimită la moarte...

Noroc că John Carpenter îi mai uşurase puțin povara de pe umeri. Îl văzuse pe Frost chiar în acea dimineață, cât se poate de viu. Din acel moment, o singură persoană putea să-l informeze pe O'Hara: Janie Withers. Trecuse pe la hotelul ei şi de atunci povestea devenea din ce în ce mai încurcată.

Blonda pe care o zărise în camera ei era centralista ambasadei şi iubita lui Mc Pherson, ataşatul asasinat. Fusese acuzată de omor de către şeful poliției, comandantul Borello. Dar...

Polițistul era corupt. Trei inspectori de la brigada de luptă împotriva terorismului îl interogaseră în timpul după-amiezii. În cursul serii, comandantul se sinucisese într-o celulă a clădirii poliției, cu complicitatea unui anume sergent Guarneri, care era atunci de serviciu.

O contesă...

Un emir...

Şi, colac peste pupăză, agenta Interpol era complet leşinată după Mercenar. Chestia asta sărea în ochi. Frost n-avea de gând să se schimbe, asta era clar! Indiferent de împrejurări,

făcea el ce făcea, şi punea mâna pe o tipesă, sau pe mai multe, ca să se distreze! Şi el era gata să-i plângă de milă!

Janie rupse tăcerea care dura de câteva minute. Vocea îi trăda îngrijorarea:

— Contesa nu e în palatul ei. Am trecut pe-acolo înainte de a veni aici. Femeia asta e o viperă. Cu siguranță că a încercat să-l atragă pe Hank în altă capcană!

Michael O'Hara se încruntă şi zise:

— După câte îl cunosc eu pe nenişoru', m-ar mira ca de data asta să se mai lase fraierit. Mândria i-a fost deja pusă la grea încercare. Dar dacă a reuşit să-i localizeze pe terorişti şi încearcă să-i lovească singur...

Janie Withers păli.

— Trebuie să facem ceva!

— Singura pistă este acest emir Abduzob...

— Zheb, îl corectă tânăra femeie. Abduzheb.

— Da, asta e. Voi lua legătura cu colegii mei italieni de la brigada antiteroristă. Dacă vasul acestui arab se află prin preajmă, îi facem o vizită. Cu sau fără mandat!

Hotărârea roşcovanului o mai linişti pe Janie care schiță un zâmbet.

O'Hara oftă şi se uită la ceas. Mai avea doar câteva ore până la sosirea lui Wallace Kensington. Dacă Mercenarul nu apărea...

— Suntem într-un rahat mare de tot! lăsă el să-i scape fără să vrea. Ăăă... pardon. Vreau să spun că situația e complexă.

Agentul FBI roşi până la urechi apoi se ridică. Janie făcu şi ea la fel. Fixară o întâlnire puțin mai târziu, după ce-i va fi agitat puțin pe polițiştii italieni şi după ce va fi obținut informațiile de care avea nevoie.

Michael O'Hara aştepta pe chei apariția unei ambarcațiuni-taxi, privind la fâşiile de ceață care alunecau pe apa întunecată a Marelui Canal. Clădirea ambasadei se înălța

la vreo treizeci de metri în stânga lui. Scurta convorbire avută cu viceconsulul Edward Frampton îi lăsase o impresie ciudată de stinghereală. Diplomatul manifesta o nervozitate care nu putea să fie explicată numai de vizita lui Kensington.

De aceea, când Janie îi adusese la cunoştinţă bănuielile lui Frost la adresa lui şi posibila lui complicitate cu teroriştii, agentul FBI făcuse imediat o legătură. După plecarèa Mercenarului în Italia, cercetase dosarele personajelor amestecate în această poveste. Şi descoperise un detaliu căruia nu-i dăduse prea mare atenţie atunci, dar care acum căpăta o altă dimensiune. Omul de la CIA asasinat la New York, Huey Ghoster, se afla la Teheran în perioada în care Edward Frampton ocupa un post la ambasada americană de acolo.

Când izbucnise scandalul cauzat de traficul de arme în care erau implicaţi câţiva agenţi ai serviciului de informaţii, Ghoster fusese la început acuzat, apoi scos basma curată şi trimis înapoi în Statele Unite. Iar Frampton ieşise în evidenţă câteva luni mai târziu printr-o impresionantă demonstraţie de diplomaţie participând la eliberarea ostaticilor americani deţinuţi în Iran. Preşedintele Reagan îi adusese personal cele mai călduroase felicitări.

Ce putuse să dea atâta greutate acestui neînsemnat viceconsul în ochii guvernului iranian în momentul în care relaţiile diplomatice cu Iranul fuseseră rupte oficial?

Întrebarea nu avea deocamdată răspuns...

Michael O'Hara strigă o ambarcaţiune-taxi care tocmai se apropia de debarcader.

*
* *

Mercenarul își frecă maxilarul, încă amețit de loviturile aplicate de șeful libanezilor. După ce soldatul îl băgase în toți sperieții trăgând o rafală la câțiva centimetri de capul lui, Frost suportase furia omului cu capul ras.

Acum zăcea într-o cămăruță de doi metri pe trei cu pereții de un galben murdar. Un bec cu lumină tremurătoare atârna din tavan.

Percepea zgomotul vocilor arabilor prin ușă. Tipii patrulau cu schimbul în jurul casei. Câți erau de fapt? Numărase patru, dar nu avea nici o siguranță că nu mai erau și alții care bântuiau prin pădure.

Frost întinse brațul ca să-și ia haina mototolită. Din ea căzu un nor de praf. Scotoci prin buzunare și un zâmbet timid îi lumină fața plină de vânătăi. Găsise pachetul de Camel. Scoase o țigară îndoită pe care o puse între buze și o aprinse cu bricheta.

De data asta fusese bine scotocit și îi luaseră cuțitul Gerber.

Libanezii nu îl omorâseră, dar amânarea avea să fie de scurtă durată. Imediat ce teroristul arab avea să se întoarcă din escapadă împreună cu omul în costum de scafandru, avea să pună capăt legendei fantomei Mercenarului.

Mercenarul suflă un nor de fum spre tavan, trecând în revistă toate elementele adunate de la sosirea lui la Veneția. Măcar să nu moară prost!

Începea să priceapă mașinația pusă la cale de Leul de Aur. Omul îmbrăcat în scafandru — foarte sigur Gordon Young — plasa în acest moment bomba care avea să-l omoare pe vicepreședintele american mâine dimineață. Or, unde ar fi putut să fixeze un explozibil submarin dacă nu de coca unui vas...

Dacă Frost nu se înşela, complicitatea lui Edward Frampton nu mai putea să fie pusă la îndoială. Numai el putuse să-i informeze pe teroriştii că Kensington va face traseul de la piaţa Roma în şalupa ambasadei. Şi numai el avea posibilitatea să le dea acces la incinta unde se afla ambarcaţiunea.

Mercenarul simţi o crispare în stomac. Dacă nu reuşea să scape de-acolo, complotul avea să reuşească. Aruncă chiştocul cu un bobârnac şi îşi continuă cugetarea.

Pentru o bombă de acest tip existau două mecanisme posibile. Sau un ceas interior declanşa explozia la o anumită oră, sau explozia era comandată de la distanţă. Frost înclina spre a doua ipoteză. Mc Pherson îi explicase faptul că vicepreşedintele trebuia să ţină o scurtă conferinţă de presă la aeroportul Marco Polo, după care se deplasa cu maşina până în piaţa Roma. Nu se putea prevedea ora exactă la care ar fi urcat în şalupa ambasadei. Deci nu era posibilă programarea bombei. Traseul de la piaţa Roma şi până la ambasadă era străbătut în mai puţin de zece minute.

Uşa cămăruţei se deschise chiar în acel moment şi intră unul dintre libanezi cu arma în bandulieră. Mercenarul zări în spatele lui, aşezaţi la o masă, pe doi dintre complicii lui.

Tipul făcu un pas înainte şi zâmbi cinic. Frost îşi îndoi picioarele, cu spatele sprijinit bine de perete. După toate aparenţele, tipul cu capul ras şi ceilalţi plecaseră să facă un rond.

Acum sau niciodată era momentul unei operaţiuni-şoc!

Îşi înghiţi lent saliva, uitându-se la libanez ca să ghicească ce dorea. Înţelese rapid când îl văzu ducând mâna la cuţitul de luptă pe care îl purta la centură.

Uşa scârţâi, închizându-se pe jumătate, mascându-i pe libanezii care jucau cărţi. Unul dintre ei strigă ceva în arabă adresându-se tipului care se afla în faţa lui Frost. Acesta mormăi câteva cuvinte. Tipii din camera alăturată izbucniră în râs.

Mercenarul își lipi palmele de podea, gata de atac. Omul în uniformă se uită cu tandrețe la lama ascuțită a cuțitului și își trecu limba peste buze.

Făcu încă un pas înainte, privind la ochiul lui Frost cu o expresie respingătoare. Mercenarul se înfioră în sinea lui gândindu-se la ce punea la cale libanezul. Ticălosul voia să-i scoată și al doilea ochi.

Așteptă să-l vadă începând să se aplece spre el și îl lovi violent cu picioarele lipite, sprijinindu-se pe palme. Arabul scăpă cuțitul și duse mâna în partea de jos a pântecelui, paralizat de durere, cu gura deschisă, scoțând un fel de gâlgâit.

Frost sări în picioare și auzi în același timp vocea îngrijorată a unuia dintre jucătorii de cărți din camera vecină. Îl „termină" pe tip cu o lovitură de pumn în tâmplă și îi smulse pușca în momentul în care se prăbușea cu un mârâit răgușit.

Ușa se deschise larg și apărură cei doi tipi care părăsiseră cărțile. Primul ridica deja arma. Frost nu avea timp să se așeze în poziție de tir. Strânse țeava cu amândouă mâinile și lovi violent cu pușca printr-o mișcare de secerare, strivind maxilarul soldatului. Lovitura îl proiectă în spate aruncându-l în brațele complicelui său.

Frost răsuci iar pușca și lovi din nou. Al doilea libanez, stingherit de colegul său, nu putu să evite șocul. Arma îl lovi puternic peste nas. Omul scoase un strigăt de durere în timp ce nasul i se despica în două lăsând să țâșnească un val de sânge. Îi dădu drumul complicelui său și se trase înapoi în cameră clătinându-se, încercând să apuce arma care atârna de umăr.

Dacă voia să aibă toate șansele de partea lui, Mercenarul avea tot interesul să nu dea alarma cu împușcături. Păși peste tipul cu maxilarul rupt care gemea în colțul ușii și se repezi spre omul cu nasul despicat.

Libanezul reuşise să aducă puşca la piept şi căuta cu disperare trăgaciul. Frost sări în faţa lui, cu picioarele depărtate şi îi aplică încă o lovitură de secerător furios. Latul puştii îl nimeri deasupra urechii şi Mercenarul auzi discret osul temporal care ceda. Libanezul rămase în picioare o clipă. Puşca îi scăpă din mână. Sângele din nas ieşi cu un ultim jet, aproape mov, şi omul se prăbuşi greoi.

Frost rămase nemişcat, trăgând cu urechea, cu puşca într-o poziţie mai convenţională. Trase piedica, apoi verifică arma şi constată că avea încărcătorul plin. Apoi se duse din nou în cămăruţă. Ticălosul care vrusese să-i scoată ochiul stătea tot rezemat de perete. Nu avea timp să-l lege. Puse puşca în bandulieră, îl apucă de păr ca să-i dea capul pe spate şi, cu o apăsare fermă a degetului pe carotidă, îi tăie contactul. Omul căzu pe o parte inconştient. Îi făcu la fel şi tipului cu maxilarul rupt, după care se duse să inspecteze celelalte încăperi de la parter.

Încăperea vecină cu sala cea mare fusese camera în care probabil că stătuse Young. Dovadă erau costumul gri bine croit şi pantofii impecabil văcsuiţi. Mercenarul văzu sculele de ceasornicar împrăştiate pe masa de lemn, precum şi celelalte mărunţişuri. Pe perete era prins în pioneze un plan al oraşului Veneţia. Un itinerar trasat cu creion roşu ducea la ambasada americană prin canale. Ipoteza la care se gândise Mercenarul îşi găsea astfel confirmarea. În momentul în care voia să părăsească încăperea, zări un obiect familiar pe patul de fier: pistolul său Browning High-Power. Frost zâmbi încântat. Îl luă, verifică încărcătorul şi îl puse la centură. Tare greu ar fi fost să se consoleze de pierderea fidelului său pistol automat.

Se opri brusc. Zărise o umbră trecând prin faţa ferestrei. Se aruncă la podea în momentul în care o rafală de armă-automată făcea praf geamurile cu un zgomot infernal. Gloanţele se loveau cu furie de perete.

Frost se rostogoli pe spate, îndreptă arma spre becul care atârna de tavan şi apăsă pe trăgaci, cufundând încăperea în întuneric. Se întoarse pe burtă, sprijinit pe coate, şi distruse şi iluminatul din sala cea mare.

Atunci se auzi a doua rafală, sfârtecând lemnul ferestrei şi proiectând în toate părțile ultimele bucăți de sticlă care căzură pe spatele lui Frost.

Se ridică pe un genunchi, concentrat la maxim. O formă întunecată se ivi brusc din perdeaua de ceață care învăluia vila. Mercenarul ridică arma şi trase, doborând silueta care se rostogoli pe jos. Alta venea în urma ei, trăgând deja o rafală. Gloanțele şuierară foarte aproape de Frost care se rostogoli în cealaltă încăpere.

Imediat începură să tragă mai multe arme. Cealaltă fereastră fu pur şi simplu pulverizată în mai puțin de zece secunde. Mercenarul ripostă orbeşte, cu dinții strânşi, cu arma zvâcnindu-i în mâini. Dar libanezii continuau să tragă, blocându-l într-un colț al zidului. Ştia ce avea să urmeze. Ticăloşii aveau să-l prindă ca într-o menghină, trăgând din toate direcțiile ca să se apropie treptat şi să-l lichideze în cele din urmă.

Oricât de sinucigaşă ar fi putut să pară, singura posibilitate era să iasă din casă şi să-i atace.

Când vacarmul încetă, pereții încăperii erau plini de urmele gloanțelor. Frost stătea pe podea în genunchi, înconjurat de cioburi de sticlă. Se ridică lent, deplasându-se după unghiul peretelui.

O scurgere de lichid brun şerpui în acel moment până la el. Merse pe lângă ea până la omul cu maxilarul rupt. Colegii lui îl împănaseră cu gloanțe. Sângera din toate părțile.

Mercenarul îşi apropie fața de cadrul dislocat al ferestrei. Sub copaci pluteau pânze groase de ceață. Tipii era probabil ascunşi în desişul care mărginea suprafața degajată.

Câți mai erau?

Frost scosese din luptă patru. După rafalele furioase de adineauri, nu puteau să fie mai mult de trei. În plus, nu aveau cum să aibă mai mult de unu-două încărcătoare de schimb.

Se hotărî să-şi încerce norocul.

Mercenarul se retrase de la fereastră, cu puşca Jager lipită de piept, luă o gură mare de aer şi se avântă fulgerător.

O armă trase în stânga lui în timp ce ateriza pe pământul umed şi rece. Mici gheizere de pământ ţâşniră la treizeci de centimetri de el. Frost se aruncă pe burtă, deschizând focul în direcţia de unde se trăgea.

I se păru că aude un geamăt înfundat, dar nu avu timp să analizeze problema. Răpăitul altei arme izbucni la zece metri în faţa lui. Frost zvâcni brusc şi se rostogoli de câteva ori apăsând pe trăgaciul armei. Apoi se ridică brusc şi porni la fugă drept spre silueta masivă care îl ochea stând în genunchi. Trase o rafală din alergare, dar tipul nu ripostă.

Înţelese de ce oprindu-se brusc la un metru de el. Şeful libienilor, omul cu capul ras, se sprijinea şi acum pe un genunchi, luptând cu disperare să-şi menţină acest echilibru dincolo de care îl aştepta moartea. Probabil că Frost îl nimerise când trăsese în timpul rostogolirii. Câteva gloanţe trecuseră prin gâtul bivolului arab, făcând găuri mari prin care se scurgea sângele inundându-i cămaşa. Ochii lui larg deschişi nu mai vedeau nimic.

În momentul în care Mercenarul întorcea capul ca să privească în jurul lui, şeful libienilor căzu greoi la pământ, ca o porţiune de zid vechi.

Frost se deplasă apoi cu prudenţă spre desişul de unde veniseră primele rafale. Şi îl descoperi, culcat pe spate, cu pieptul străpuns de trei gloanţe, pe tipul care îl surprinsese în momentul când se reîntorcea la ambarcaţiunea-taxi.

Al treilea cadavru zăcea la câțiva metri. Era probabil primul libian omorât. Tipul se „bucurase" de un tratament de șoc. Îi lipsea jumătate din craniu. Creierul căzuse lângă el.

În acel moment, un hârjâit abia perceptibil îl făcu să-și încordeze auzul.

Se auzea foarte bine apropiindu-se zgomotul unui motor. Mercenarul lăsă jos pușca și trase de la centură pistolul Browning High-Power.

Teroriștii se întorceau în bârlog. Trebuia să le pregătească o primire cu fanfară!

CAPITOLUL XIX

Yusef pilota şalupa, încruntat din cauza atenţiei încordate impuse de condiţiile meteorologice. Când zări în sfârşit conturul vag al pontonului, reduse viteza şi viră ca să acosteze, apoi privirea i se întoarse spre Şahed care stătea pe bancheta din spate.

Locotenentul emirului zâmbi cu subînţeles. Atinse uşor cu palma leul de aur care împodobea mânerul pumnalului.

Gordon Young ieşi din cockpit, cu costumul de cauciuc pe el, mai puţin cagula. Buzunarul de plastic lipit de şodul lui conţinea micul transmiţător de ultrasunete. Prefera să-l ţină la el.

Plimbarea se derulase fără probleme. Se deplasase prin apa întunecoasă şi lipicioasă a canalelor veneţiene ca un peşte tenebros. Accesul la incintă se făcuse cu uşurinţă. Bomba fusese fixată, gata să explodeze la simpla apăsare pe un buton. Peste câteva ore, avea să plece cu avionul, însoţit de contesă, spre o oază de vis...

Schiţă un zâmbet în momentul în care flancul ambarcaţiunii lovea uşor pontonul. Dar zâmbetul se transformă într-o grimasă de amărăciune când simţi privirea lui Şahed îndreptată spre el. Acea maimuţă bronzată îl provocase toată seara cu atitudini de şef disprețuitor. I-ar fi închis gura definitiv cu cea mai mare bucurie...

Yusef sări din ambarcațiune cu frânghia pentru legare la ponton, iar Young îl urmă, lăsând materialul de scufundat la bord. Data viitoare când va plonja în apă, va fi într-o piscină înconjurată de palmieri.

Eșarfele de ceață care se legănau la suprafața solului dădeau impresia ciudată că arborii pluteau în gol. Americanul se uită la ei un moment în timp ce se simțea cuprins de un sentiment tulbure. O amenințare. Inima începu să-i bată cu putere fără să fie în stare să-și explice de ce.

Se întoarse brusc, simțind o răsuflare în ceafă. Șahed ținea deasupra lui o lamă lată și curbată. Simțind că îngheață de spaimă, Young se uită îngrozit spre lama de oțel care se apropia rapid de gâtul lui.

Un val de căldură îi umplu gura, forțând buzele, și vomă un șuvoi de sânge, după care căzu în genunchi. Privirea lui tulbure zări pumnalul înroșit care îi ieșea din gât, provocându-i o arsură insuportabilă, apoi i se înfipse în piept, croindu-și drum printre coaste ca să-i lovească inima.

Nu auzi râsul satisfăcut al arabului.

Murise.

Șahed șterse lama cuțitului pe îmbrăcămintea americanului și tăie curelele ca să poată scoate detonatorul electronic.

Yusef se întorsese deja la șalupă și pornise motorul. Totul se petrecuse cum fusese prevăzut, după ordinele emirului. Gordon Young își făcuse datoria. Putea să plece în locul care i se potrivea cel mai bine: în neant.

Șahed se uită spre capătul pontonului. Marzuk ar fi trebuit să se afle acolo ca să ia cadavrul în primire și să-l facă să dispară...

Făcu câțiva pași. Se opri brusc, dându-și seama că se petrecea ceva anormal.

În acel moment, o siluetă apăru brusc la celălalt capăt al pontonului şi îi strigă să nu mişte.

Era o fantomă. Cea a omului cu un singur ochi. Fără să ţină seama de somaţia acelui spectru, locotenentul emirului se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă spre barcă de parcă ar fi fost urmărit de toţi diavolii iadului.

În spatele lui răsună o împuşcătură. Glonţul îi şuieră pe la ureche.

Conştient de ce se întâmpla manevră şalupa ca să-i permită lui Şahed să sară la bord.

Şeful teroriştilor ajunse la capătul pontonului. Sări. Al doilea glonţ al Mercenarului îl nimeri în zbor, rupându-i umărul şi zguduindu-i tot corpul. Căzu greoi în partea din spate a şalupei, se prinse instinctiv de marginea dunetei şi se ajută trăgând cu braţele.

Şalupa iahtului *Fadila* se depărtă în trombă spre larg.

*
* *

Frost conducea ambarcaţiunea-taxi cu arma în mână, despicând pânzele de ceaţă, urmărind cu privirea farurile puternice care străbăteau întunericul. Conducea cu repeziciune, dar încă nu zărea ambarcaţiunea teroriştilor.

După ce asasinul lui Young îi scăpase, alergase până la ambarcaţiunea-taxi ca să-i urmărească pe cei doi arabi. Numai că bazinul era mare şi urmăriţii luaseră destul avans ca să poată scăpa de el.

Mercenarul înjură în gura mare. Asistase la moartea americanului şi îl văzuse pe asasin luând de la mort o centură de care atârna un fel de toc din piele. Gordon Young pusese bomba puţin mai devreme. Micul aparat care declanşa explozia de la distanţă era singurul lucru pe care i-l puteau fura teroriştii.

Ceața părea că vrea să se ridice. Din când în când, spații degajate permiteau o vizibilitate aproape normală. Frost se strâmbă în bătaia vântului și mări viteza. Avea o șansă dintr-o mie să dea peste *Fadila*, mai mult în orice caz decât să găsească șalupa care probabil că era mult mai rapidă decât barca lui.

Dar mai putea foarte bine și să se trezească în plină Adriatică. Acest gând îl făcu să-și încleștеze maxilarele. Dacă făcuse tot scandalul ca să se piardă pe mare și să fie cules de un trauler neo-zeelandez în timp ce vicepreședintele Statelor Unite murea în atentat, atunci cel mai bun lucru ar fi fost să-și ia o vacanță la munte unde să moară de rușine!

Deodată răsunară câteva explozii, urmate de un răpăit care semăna foarte mult cu cel al unui pistol-mitralieră.

Frost reduse viteza și trase cu urechea. După cât putuse el să-și dea seama, detunăturile răsunaseră în apropiere.

O luptă pe apă?

Să nu care cumva să fie prins între un cuirasat sovietic și un distrugător american care declanșau al treilea război mondial!

Partea din față a bărcii pătrunse într-o perdea groasă de ceață. Frost viră în direcția de unde i se păruse că aude împușcăturile.

Înaintă lent câteva minute și ieși în fine din ceață.

Imediat tresări. Șalupa iahtului *Fadila* tocmai apăruse în fața lui. Era nemișcată și avea farul din spate stins. Cei din șalupă nu remarcară imediat ambarcațiunea-taxi, prea absorbiți de ceea ce vedeau. La vreo treizeci de metri în fața lor se profila iahtul *Fadila*. Era prins la mijloc între două șalupe mari ale pazei de coastă care îndreptau spre el niște reflectoare puternice.

Mercenarul rămase cu gura căscată, probabil la fel ca și arabii din fața lui.

Răsună altă serie de detunături şi unul dintre faruri se sparse. În noapte se auzi imediat răpăiala unei mitralire uşoare. Gloanţele trasau în noapte dâre de culoarea focului.

Teroriştii din barcă discutau probabil despre ce ar fi trebuit să facă. Centrul strategic fiind luat cu asalt, nu le mai rămânea decât să fugă.

În momentul în care Frost ajunse cam la zece metri de ei, cel de la cârmă întoarse capul şi văzu ambarcaţiunea-taxi venind spre ei cu farurile stinse. Avu o clipă de ezitare în care Mercenarul acceleră. Partea din faţă a bărcii se ridică şi taxiul plutitor ţâşni înainte.

Frost se aplecă într-o parte. Cu Browning-ul într-o mână, strângând volanul cu cealaltă, ţinti şi trase în pilot. Tipul, lovit în cap, se prăbuşi peste tabloul de bord. Celălalt încercă să împingă cadavrul ca să pornească barca.

Mercenarul nu mai putea să evite ciocnirea. Trase capul între umeri în timp ce etrava ambarcaţiunii-taxi intra în flancul şalupei rupând-o cu un pârâit puternic. Şocul îl aruncă peste parbrizul de plexiglas care se smulse pe jumătate. Cu pieptul presat de volan, Frost simţi ambarcaţiunea ridicându-se în aer. Motorul hurui furios şi se opri brusc. Partea din faţă a ambarcaţiunii-taxi căzu din nou în apă.

Numic nu mai mişca.

Mercenarul căzu peste marginea dunetei, cu respiraţia tăiată, apoi se uită sub el. Şalupa iahtului era tăiată în două şi se ducea lent la fund.

O spărsese şi se postase pe ea ca un şoim pe o nevăstuică.

Cadavrul teroristului împuşcat de Frost plutea la suprafaţă iar celălalt era strivit în fundul bărcii, cu trupul pe jumătate secţionat şi braţele ciopârţite. Îl recunoscu totuşi pe omul care îl lovise în cap în palatul contesei. La centură avea un pumnal cu un mic leu aurit pe mâner. Apa lagunei inundă totul în câteva minute...

Un zgomot de motor care se apropia îl făcu pe Frost să întoarcă capul. Văzu o șalupă condusă de un tip în uniformă cenușie.

În partea din față stăteau, unul în fața celuilalt, agentul FBI Michael O'Hara și agentul Interpol Janie Withers.

Mercenarul își ridică șuvița rebelă care îi cădea pe frunte. Un zâmbet larg îi lumina fața.

*
* *

Zece minute mai târziu, după ce auzi rezumatul evenimentelor făcut de O'Hara și Janie, Frost păși pe puntea iahtului *Fadila*.

Gărzile emirului Abduzheb se predaseră după o luptă scurtă în care trei dintre ei pieriseră. Polițiștii din paza de coastă ocupaseră vasul împreună cu cei trei ofițeri de la brigada antiteroristă care veniră să-l felicite cu căldură pe Mercenar pentru fantastica lui cascadorie cu ambarcațiunea-taxi. Frost fu nevoit să recunoască cu modestie că nici Clint Eastwood n-ar fi făcut ceva mai reușit.

În orice caz, dacă avea să i se decerneze o medalie, ea revenea proprietarului ambarcațiunii care probabil că își căuta taxiul cu disperare prin toată Veneția.

Janie și O'Hara îl îndrumară pe iahtul echipat cu efortul a milioane de dolari. Cadavrele celor trei zbiri zăceau pe puntea inferioară, acoperite de bucăți mari de plastic negru.

Intrară într-un salon imens prevăzut cu ecrane radar și ecrane video. Pe jos era întinsă o mochetă scumpă. Peste tot se puteau vedea perne de mătase și tăvi de aur cizelat. Stilul din o mie și una de nopți, dar cu toată tehnologia de vârf.

Două cadavre pline de sânge zăceau unul lângă altul. Cel al contesei Andrea Goldoni și al emirului Abduzheb.

Frumoasa venețiancă înfipsese de vreo treizeci de ori pumnalul în pieptul şi în pântecele sauditului, după care se sinucisese. Hainele lor erau pline de sânge. Lui Frost îi venea greu să-şi imagineze starea de furie disperată în care se aflase probabil contesa...

Luase secretul cu ea în mormânt.

Mercenarul nu-şi putu împiedica un mic regret. Dacă n-ar fi fost în cealaltă tabără, această frumusețe brunetă l-ar fi făcut să se cațere pe pereți!

Janie părăsi încăperea înaintea lui Frost şi O'Hara. Traversă în grabă puntea şi se aplecă peste bastingaj, reținându-şi cu greu senzația de greață.

Era departe de arta bizantină.

Mercenarul veni lângă ea. În acel moment, doi polițişti coborâră pasarela punții superioare împingând în fața lor două tinere încântătoare care se uitau în toate părțile ca nişte gazele înspăimântate. Această bucățică din haremul emirului îi provocă lui Frost o tulburare a cărui natură o cunoştea foarte bine. Se uită în urma fetelor care, din păcate, probabil că dispăreau pentru totdeauna din viața lui...

În viață nu poți avea totul!

Janie pricepu tulburarea nostalgică din privirea Mercenarului. Se sprijini cu coatele de balustradă lângă el şi şopti:

— Mi-a fost foarte tare frică pentru tine, Hank...

Mercenarul zâmbi.

— Şi mie, mărturisi el.

Îşi petrecu brațul după umerii ei şi o trase la pieptul lui. În spatele lui răsună o voce serioasă:

— Ştiu că ai avut o noapte agitată, nenişorule, dar mai avem câteva detalii de lămurit!

Frost se întoarse şi îl văzu pe roşcovan uitându-se la el cu mâinile în şolduri.

— Iahtul va fi cotrobăit prin toate colțișoarele, continuă el. Ar trebui să găsim chestii interesante. Între timp, propun să-l sculăm din somn pe Edward Frampton ca să-i punem câteva întrebări.

Frost dădu din cap fără convingere și dădu din umeri fatalist.

Începuse să se gândească de pe-acum unde ar putea să se ducă ca să-și petreacă viitoarea vacanță. Pe o insulă pustie, pe lună sau la o mănăstire zen?

Printed in Romania

grupul drago print

fed print sa O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura Z.

- Întâlnire-surpriză cu celebrii „câini ai războiu-lui" zugrăviţi de Swen Hasel în iureşul unor aventuri inedite în Africa de Nord.
- Reîntâlnire cu Nile Barrabas şi vestiţii SOB - Soldiers of the Beast.
- Întâlnire cu rapidul şi periculosul Bo Thornton, veteran din Vietnam, membru al forţelor speciale şi al Beretelor Verzi.

MOARTE LA VENEŢIA

Omul de la CIA trase piedica armei: strânse şi mai tare în palma umedă mânerul pistolului. Nu se putea înşela. Acea furnicătură caracteristică pe care o simţea în ceafă îi anunţa un pericol iminent. Era pândit de unul sau mai mulţi indivizi, ascunşi în penumbră.

Să-i fi întins contesa o capcană? Să fi fost chiar ea în pericol?

Înaintă încă vreo douăzeci de centimetri. Dreptunghiul de umbră al uşii situate în faţa lui se deschidea ca un puţ. Totuşi nimic nu mişca. Atunci aruncă o privire peste umăr...

O masă albă ţâşni din întuneric şi se repezi asupra lui. Abia avu timp să zărească un braţ de arlechin care se ridica, apoi un pumn strâns din care ieşea o lamă lungă şi curbată.

Pumnalul îi intră în gât înainte ca el să poată trage. Nu mai reuşi să ţipe. Murise.

În curând GESTAPO de SVEN HASSEL

ISBN 973-9127-30-1

EDITURA Z

Lei 14.000